

Поредица "Знаменити романи"

Вера КОУИ
**БЛЯСЪКЪТ
НА СЛАВАТА**

КНИГА ВТОРА

ВЕРА КОУИ
БЛЯСЪКЪТ НА СЛАВАТА
КНИГА ВТОРА

Превод: Диана Кутева, Стамен Стойчев

chitanka.info

Ева Черни отлично знае как да създаде ореол около своите козметични изделия, как да постигне съвършенство в опаковките на парфюмите и кремове си. Жените от цял свят обсаждат нейните щандове, зажаднали да се сдобият с разковничето за подмладяване, за разкрасяване, за щастие.

Съчетанието от трезва разсъдливост и вродена дарба да се справя във всяка ситуация помага на Ева да натрупа приказно богатство. Но в миналото ѝ се крие мрачна тайна, която владетелката на милиони за нищо на света не желае да бъде разкрита. Трагичната смърт на сина ѝ Кристофър обаче я принуждава да отвори вратата на горния етаж на просторната къща и да надникне в един свят, който дълги години е лишавала от своята топлина и нежност...

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Кеймбридж и Швейцария, 1978–1980 година

Кристофър Бингъм беше на петнадесет години, когато откри, че има природена сестра, двадесет и една годишна, дипломирана от университета в Кеймбридж с отлични оценки по английска филология.

Такава бе съдбата на Кристофър — да научава още от детските си години най-важните факти благодарение на непрестанната му борба с властната му майка, която налагаше собственото си превъзходство — дори и да бе необходимо да подслушва разговорите ѝ с подчинените ѝ, особено с Макс Фабиан, към когото Кристофър изпитваше смесени чувства на преклонение и неприязън. Винаги, когато забелязваше Макс да влиза в салона на Ева и да затваря внимателно вратата след себе си, Кристофър си казваше, че и този път двамата ще говорят за нещо важно, което той непременно трябва да узнае, защото вече бе разбрал, че е изключително важно да знае всички кроежи на майка си.

След като завъртя предпазливо дръжката на вратата — предварително се бе погрижил да бъде смазана, за да не скърца — момчето леко откряна тежката врата, само колкото да чува гласовете от дъното на салона. Точно в този миг отвътре долетя сърдитият глас на Макс:

— Не си ли доволна от успеха на Алекс в университета?

„Алекс? — помисли си Кристофър. — Коя е тази Алекс?“

Натисна още малко вратата, за да чува по-добре.

— А защо да съм доволна? — Гласът на майка му, както вече добре знаеше Крис, винаги ставаше леденостуден, щом говореше за други хора, освен за сина си.

— Защото, за бога, си нейна майка! Алекс се трудеше упорито през последните седем години и успя да докаже, че заслужава всичките пари, похарчени за образованието ѝ. Сега заслужава да ѝ кажеш поне едно лаконично „Моите поздравления“.

— Не се съмнявам, че ти ще го сториш вместо мен, затова не виждам защо трябва и аз да ѝ се обаждам.

„Внимавай, Макс — каза си Кристофър. — Стъпваш на тънък лед.“ Момчето с нетърпение очакваше Макс Фабиан да направи погрешна стъпка и да се провали под леда.

— Да, не мога да отрека, че ние с нея сме много добри приятели, но тя е плът от твоята плът, кръв от твоята кръв. Ако ѝ отдаваше поне една десета от вниманието, с което удостояваш разглеzenia си син...

— Не искам да разговаряме за сина ми. — Тонът на Ева стана още по-вледеняващ.

— Има ли въобще смисъл да разговаряме за него? — Лицето на Кристофър пламна от обидата. Отдавна бе разбрал, че Макс го счита само за разглезен хлапак, от който нищо свястно не може да се очаква. — От Кристофър не се интересувам, интересувам се само от Алекс.

— По този въпрос ти и аз ще си останем с различни мнения — отсече Ева. — Нека да се разберем веднъж завинаги, Макс, повече не желая да ме занимаваш с разговори за Алекс и нейните проблеми! И е крайно време да проумееш, че за всичко на този свят си има граници, които на никого не е позволено да прекрочва. Разбра ли ме?

— Да, напълно.

Тогава Кристофър се изплаши, че ще го открият. Тихомълком притвори вратата и побърза да се скрие в стаята си. От страх превъртя ключа. Измъкна една цигара от скривалището си — зад третото чекмедже на шкафа с книгите — и се замисли върху изненадващите думи на Макс. „Сестра? Аз съм имал сестра? При това доста по-голяма от мен, щом като сега е на двадесет и една години... Но какво се крие зад всичко това? Коя е тази Алекс? Защо досега нищо не съм чувал за нея? И кой е баща ѝ? Моят баща е първият съпруг на майка ми, но това означава, че... да, боже мой, това може да означава само едно: тази загадъчна Алекс е плод на моминските прегрешения на майка ми! Ами... тогава какво е фамилното ѝ име? Ако се опитам да я откроя, ще трябва да узная фамилното ѝ име... Защото ще мога да спечеля доста, ако се разровя в тази потулена история. Не, може би нищо няма да излезе от тази бъркотия... Господи, каква бъркотия! Да, има още една загадка — щом майка ми не желае да ѝ докладват за нея, дори не понася да споменават името на Алекс в нейно присъствие, защо дава пари за обучението ѝ? Нали Макс спомена, че са похарчени много пари за образованието ѝ... А всички знаят, че майка ми никога не хвърля

парите си на вятъра. И каква е ролята на Макс в цялата тази история? Той никога не е проявявал подобна загриженост за мен...“

Отровното жило на ревността се впи в сърцето на младия Кристофър. „Щом като досадният Макс Фабиан знае къде е Алекс, защо и аз да не се добера за нея? Той непрекъснато си въобразява, че действам зад гърба му, затова нека поне веднъж има за какво да ме подозира!“

Кристофър изчака Макс и майка му да напуснат къщата и едва тогава се прокрадна в кабинета на Макс на третия етаж. Претърси предпазливо чекмеджетата — много го биваше в умението да не оставя следи, защото от години се ровеше в бюрото на майка си — и накрая попадна на това, което търсеше — писмо от Макс до сестра му, готово за изпращане. Върху запечатания плик бе написано: „Александра-Мери Brent, колеж Бюфорт, Кеймбридж“. Кристофър се замисли. Не че имаше нещо против да отваря чужди писма — досега бе отварял десетки писма на майка си, но сега писмото бе запечатано от Макс, а това напълно променяше правилата на играта. Кристофър неволно изпитваше дълбок респект от адвоката на майка си — никой в компанията не можеше да му съперничи, когато ставаше дума за изискана реч, умение за съставяне на документи и водене на деликатни преговори. „Но от разговора между тях разбрах, че Макс не се отказва да поддържа отношения с тази загадъчна Алекс, въпреки неприкритото неодобрение на майка ми...“ Кристофър се усмихна злорадо, но след това се намръщи, обзет от колебание. „Трябва да я открия, трябва! Нещо ми подсказва, че тук се крие някаква ужасна тайна. Ами ако тя се окаже от фатално значение и за мен?“ Отново се взря в плика. „Кеймбридж? Добре, и без това в края на месеца ще заминем за Лондон...“

Алекс още не бе привършила с опаковането на книгите си и бележниците със записки, натрупвани през последните три години, когато на вратата се почука. На прага се изправи красив, усмихнат младеж, сякаш излязъл от картините на Мурильо. По всичко личеше, че е уверен, че ще го посрещнат и изслушат с внимание.

— Здравей — приветливо заговори непознатият хлапак. — Ти си Алекс Brent, нали? — Протегна ръка. — А аз съм Кристофър Бингъм,

твой заварен брат.

Смаяната Алекс машинално се здрависа с него.

— Мили боже! — прошепна тя, усетила как краката ѝ се подкосяват.

— Е, поне от божията намеса засега не мога да се оплача. Нали благодарение на нея те открих. — Кристофър се опита да си помогне с шегата, за да преодолее смущението си. — А ти имаш ли оплаквания от бога?

— Майка ти знае ли, че си тук?

Кристофър звучно се разсмя.

Лицето на Алекс почервения от гняв.

— Слушай, нямам никакво желание да ме забъркаш в някоя разправия между теб и Ева Черни.

Кристофър се престори на засегнат от думите ѝ.

— Каква разправия? Исках само да се срещна с теб, защото доскоро не подозирах за съществуването ти. Не ми ли вярваш? — Огледа Алекс от главата до петите. Сестра му бе с една глава по-висока от него. — Нещо смътно си спомням от детството си... май че съм те виждал в градината някога, много, много отдавна...

— Имаш добра памет.

— Никога *нищо* не забравям — похвали се младежът.

Алекс бе смаяна. Този самоуверен хлапак по нищо не приличаше на онова момче с ангелско лице, което тя помнеше от вилата в Швейцария. Сега се държеше предизвикателно като някой, който е два пъти по-възрастен от него. „На колко години трябва да е сега? — замисли се Алекс и се залови да пресмята. — Да, на петнадесет години. Господи, кога е станал на петнадесет! А има вид на младеж, който никога няма да остарее...“

— Къде си казал, че се намираш сега?

— В Британския музей.

— И си дошъл сам чак тук, в Кеймбридж?

— Успях да се откопча от опашката си. Не се притеснявай, не ми е за пръв път. Писнало ми е някой да слухти зад гърба ми за всяка моя крачка. Метнах се на метрото, а после на влака и ето ме тук. Скоро ще грабнеш дипломата, нали правилно съм разбрал? При това с пълно отличие? Как ги уреждаш тези работи?

Настани се удобно на единственото кресло в стаята и измъкна пакета с цигарите.

— Не, не пуша — отказа му Алекс. — И за теб не е препоръчително, особено на тази възраст.

— Винаги върша това, което не трябва да се върши, особено на моята възраст. Иначе животът би бил непоносимо скучен.

Алекс прехапа устни.

— Как е мадам? — сухо попита тя.

— Така ли я наричаш?

— За мен тя винаги е била само „мадам Черни“.

— Щастливка си ти... — въздъхна Кристофър и завистливо я изгледа. — А защо мамчето те е криела така ревностно през всичките тези години?

— Защото не ме харесва.

— Е, това мога и сам да отгатна. Въпросът е защо?

— Нямам представа.

— Все трябва да имаш някакъв грях в нейните прелестни очи. — Кристофър замълча. Обмисляше как да пристъпи към най-важната част от разговора. — Няма ли ми разкажеш къде си се родила, кога и прочие?

Алекс се бе променила до неузнаваемост от първите дни в колежа, когато се чувстваше нежелана и обърквана. Отначало колежът за благородни девици „Челтънхем“ ѝ се стори непоносим — не знаеше как да се държи със самоуверените, наперени момичета, всичките отрасли в прочути и богати семейства, презиращи старателните си съученички — освен Алекс, само още две-три момичета следяха внимателно всяка фраза на преподавателите. За повечето от девойките колежът бе място за развлечение, а не за получаване на знания. На всичкото отгоре Алекс се открояваше със старомодните си дрехи, до една със строга кройка, и нямаше понятие от поп музиката, миниполите и останалите ценности на поколението от края на седемдесетте години. Всички се стараеха да изглеждат „по-отворени“ — лесно завързваха запознанства, разговаряха охотно на всякакви теми, без да се притесняват, ако нещо не разбираха — и на техния фон Алекс странно се открояваше с мълчаливото си поведение и стремеж към усамотяване и размисъл. Не е чудно, че веднага я обявиха за „сухар“ и „зубрачка“, която мисли само за „тъпите уроци“ и не

проявява желание да се включва в любовните авантюри, вълнуващи девойките от първи до пети курс. Но тя стоически понасяше заядливите им подмятания и те скоро се умориха, оставиха я на мира — защото всички останали се обособиха в приятелски групи. След като я обявиха за „саможив сухар“, Алекс се озова в пълна изолация, още повече че нито една от съученичките ѝ не можеше да ѝ съперничи в бързото усвояване на лекциите. Но тя бе свикнала със самотата още от детските си години и когато най-после се сприятели с едно от момичетата, това не бе някоя от издокараните куклички, а сериозна млада госпожица, завършила колежа „Челтънхем“ с отличен успех, но с десет години по-голяма от Алекс. Сюзън Анстей инстинктивно бе привлечена от самотното интелигентно момиче, което отсега обещавахе да се превърне в отличничката на випуска, каквато бе самата Сюзън преди десет години.

Алекс научи много от Сюзън Анстей, придоби непознато дотогава самочувствие и с лекота печелеше наградите за най-добър успех, раздавани в края на всяка учебна година — всички преподавателки единодушно признаваха, че от години не са имали толкова способна ученичка, но освен Макс и Патси, никой не се сети да я поздрави. Именно тях двамата сега очакваше Алекс в Лондон за тържественото раздаване на дипломите, което щеше да се състои след няколко дни. Сюзън Анстей се бе омъжила за един университетски преподавател в Принстън и сега живееше в щата Ню Джърси.

Сега, на двадесет и една години, Алекс бе придобила значително самочувствие и увереност в интелектуалното си превъзходство над връстничките си. През септември трябваше да се върне в Кеймбридж за висшия курс, но преди това искаше да посети Патси в Тонон, а след това да замине с нея на двуседмична обиколка из Италия. Надяваше се Макс да намери няколко свободни дни, за да ги придружава поне до Милано, но не хранеше особени надежди — Макс винаги беше зает с делови преговори, пътувания и рекламни кампании. От майка си, както обикновено, Алекс нищо не очакваше.

- И така, къде си родена? — полюбопитства Кристофър.
- В Лондон.
- А къде живее баща ти?
- Той почина... отдавна.
- Той ли се е казвал Брент?

— Да.

— И е бил съпруг на *нашата* майка?

Думите на този непознат хлапак й прозвучаха странно, макар че беше напълно оправдано да нарича Ева нашата майка. Очевидно той я приемаше като своя сестра, макар и природена.

— Да.

— Хм, виж ти в каква бъркотия попаднах... — ухили се Кристофър. — Май мамчето си пада по тайните, а, какво ще кажеш? — Като че ли се радваше на новоразкритата тайна, която трябваше да остане „между тях“. Продължи с небрежен тон, сякаш споменаваше за нещо второстепенно: — Сигурно не си е падала кой знае колко по него, щом като винаги те е държала настрана от нас.

— Нищо не знам по този... въпрос — предпазливо рече Алекс, внезапно припомнила си кой е дръзкият младеж, озовал се без покана в стаята й. „И в живота ми“ — мислено допълни тя.

— Но не си ли се интересувала кой е бил баща ти?

— Знам кога трябва да се оттегля и да престана с ровенето в живота на другите, докато ти, изглежда, още не си усвоил този урок от правилата за доброто възпитание.

— Но аз съм твой брат! Защо трябва да те мразя? Имам нужда от съюзници, а не от врагове. Майка ни ме *обича*, при това ми го повтаря по пет пъти на ден, а това, ако искаш да знаеш, е много по-лошо, отколкото да те държат настрана. Когато захапе нещо, тя няма навика лесно да го изпуска.

„Да — съгласи се Алекс, — резултатът вече е пет на нула за него. Но какво се учудвам... Тя винаги се е прехласвала по сина си.“

— Само лекомислен хлапак като теб може да се надява, че ще успее с такива добре познати доводи да ме върне в семейното лоно.

Изглежда я с присъщия си самоуверен поглед, без очите му да трепнат дори за миг.

— Знам как да се оправям с мамчето и ако й заявя, че искам да се сприятеля с единствената си сестра...

— Тя никога няма да го позволи! — прекъсна го Алекс. — Между впрочем, какво те подтиква да се опитваш да се сприятелиш с мен?

— Че нали сме брат и сестра?

Алекс го изгледа замислено.

— Изглежда, не можеш да се похвалиш с много приятели, познах ли, Кристофър?

Той се изчерви.

— Майка ми е... как точно да го кажа... прекалено бдителна спрямо всички около мен. Дори ми заяви, че никога няма да ме изпрати в колеж. А ти как успя да се уредиш, та си изхвъркнала рано-рано от семейното гнездо?

— Винаги е копняла да ме махне от живота си.

— Имаш страшен късмет — горчиво се усмихна Кристофър.

— И така, как е мадам със здравето? — Алекс първа наруши неловката пауза.

— Е, нищо ново. То се знае, че сега е по-красива от всякога, по-богата от всички останали живи същества и още не се е отказала от мерациите си да бъде кралица в очите на мъжете. Ах, да, и на жените, за малко да ги забравя, че и те са важна част от списъка на обожаващите я. Само Макс се опитва да издържи на натиска.

Алекс се усмихна.

— Винаги си е бил такъв... твърдоглав.

— Той е твой приятел, правилно ли отгатнах?

— Да. Единият от двамата най-близки мои приятели.

— А кой е другият?

— Не кой, а коя. Моята бивша гувернантка, мис Патерсън.

— Онази побеляла лелка, която се разхождаше в градината с теб?

— Усмихна се, щом забеляза изненадата, изписана по лицето на Алекс.

— Винаги забелязвам много повече, отколкото си въобразява мамчето. Помня, че исках веднъж да си поиграя с теб... може би съм бил тогава на седем години... но онази леличка не ми позволи. Когато я попитах защо, тя ми обясни, че такива били разпорежданията на майка ми. Изтичах в салона при мама и я помолих да ми разреши — дотогава тя нищо не ми бе отказвала, но този път лицето ѝ се смрази и с леден тон отсече, че съм длъжен да изпълнявам заповедите ѝ. Да не говорим, че въобще не ми обясни коя си ти и коя е онази леличка, макар да я попитах. Помня още, че от цялата разправия спечелих нов велосипед...

Алекс започна да схваща по-ясно сложните отношения между Ева Черни и сина ѝ.

— И защо, според теб, не са ти разрешили да учиш в колеж?

— О, мама заяви, че не можела да понесе мисълта за раздялата с мен, че ще ѝ липсвала детинската ми непринуденост и очарование, че не искала да ме лиши от домашния уют и все такива щуротии. Учех само с частни учители. Но този, който сега си губи времето с моето образование, е от онези типове, в които само злочестите им майки могат да се влюбят.

— И къде е сега?

— Не знам, пък и хич не ми пука.

— А как успя да се добереш до Кеймбридж?

— Задигнах няколко сребърника от портфейла му. Обикновено си харча от джобните пари, но мамчето в един прекрасен ден откри за какво ги прахосвам и си стисна кесията. Но ти не се панирай! Отдавна тренирам спорта как най-бързо да се изхлузиш от нашияника. Като се върна, само ще му обясня, че съм предприел екскурзия с общообразователна цел, което, между другото, не е далеч от истината, защото никога не бях стъпвал в прочутия Кеймбридж. — Хлапакът очакваше новооткритата му сестра да прояви любопитство за какво е похарчил „сребърниците“ — за цигари и списания с лъскави мотоциклети и скъпи коли на кориците, би ѝ обяснил с гордост Крис, но тя не го прояви. Странно, но остана разочарован. Тя го удостои само с един хладен поглед, от който креслото внезапно му се стори доста неудобно. „Изглежда малко по-зряла за годините си — разсеяно си помисли Крис. — Всъщност всичко ѝ е състарено... освен кожата ѝ. Но мама би одобрила такава кожа. Напомня на слонова кост, без нито една бръчка.“ Кристофър знаеше за достойнствата и недостатъците на кожата на жените повече от всеки свой връстник.

— Какво ти стана? Не се ли радваш, че те открих?

— Чудя се как ли ще реагира майка ти.

— Майка ни — поправи я Кристофър.

— За мен тя никога не е била майка.

— Защо?

— Питай нея.

— Стига с тия шеги! — възкликна момчето.

— Никога не съм си позволявала да се шегувам с нея.

Кристофър схвана, че е навлязъл в забранена зона. Оказа се по-трудно, отколкото си го бе представял. Но реши, че с течение на времето ще успее да постигне това, което си бе наумил.

— Наслушал съм се на приказките, че Кеймбридж си заслужавал една обиколка. Разните му там колежи от не знам си кой век... — В златистокафявите му очи проблеснаха предизвикателни пламъчета. — Имаш ли нещо против да ме поразходиш наоколо? Сандвичите са за моя сметка.

Алекс кимна. Не можа да му отговори, защото едва не се задави от смях.

— Наистина ли не даваш пет пари за всичко около теб?

— Само така мога да се справям с бавачките около мен — лаконично ѝ обясни той и скочи от креслото. — Ако успея за влака в четири и половина, ще се добера до домашното огнище в шест и половина. Значи имаме почти два часа и повече даже, за да се пошляем из храмовете на науката, а?

— Имах други планове...

— Обаче днес не е какъв да е ден, нали? Току-що се надушихме... е, искам да кажа, че те открих. Няма да забравя как ми се изправиха косите, когато узнах за твоето съществуване на тази грешна земя...

— А как го научи?

— О, имам си свои методи.

— Е, да, мога да се обзаложа, че имаш, и то не един или два...

Настани го във влака в четири и половина, но ѝ се наложи преди това да изслуша тържественото му обещание, че ще ѝ гостува в Тонон, както и да му закълне, че няма да го издава пред никого, дори и пред Макс.

— С мамчето аз ще се оправя, само да ме оставят насаме с нея — ядосано избъбри Кристофър. — Това ще си остане наша тайна, ясно ли е? Само между теб и мен... Много ме бива да пазя тайни. Знам доста нещица, но никому няма да ги подшушна.

Алекс се почувства неудобно.

— Мадам не харесва хората, които вършат нещо зад гърба ѝ, а аз не желая отново да бъда привлечена в нейната орбита.

— А ти пък не се стягай чак толкоз! Няма да те докосне с лакираното си кутре, аз ти го гарантирам. — Вдигна глава към лицето ѝ и се усмихна с прелестната си усмивка. Беше наследил

ослепителната красота на майка си, при това без излишък, както и безгрижния чар на баща си.

— Добре...

— Не е добре, а направо си е върхът! Знаех си, че ще се съгласиш. Харесвам те. Майка ми е глупачка, щом не те харесва. Тя е много умна, както и ти, но по различен начин. Предполагам, че от нея си наследила интелигентността... — Белите му зъби блеснаха. — Винаги ми натяква, че не съм особено умен.

— Не се тревожи, и така си си добре — успокой го Алекс. „Ако не прекалява, ще успее в живота — мислеше си тя, докато се прибираше в колежа с малкия си автомобил, подарък от Макс за двадесет и първия ѝ рожден ден. — Той е доста буден за своите петнадесет години, много повече от мен, когато бях на неговата възраст, но след като живее в света на мадам, може ли да бъде другояче? Убеден е, че ще получи всичко, което пожелае.“ Когато го смъмри, че си позволява неприлични шеги с частния си учител, Кристофър само сви рамене и цинично ѝ заяви:

— Той няма да посмее да каже на мадам. Пълен мухъл. Хм, искам да кажа, че... и той е като предишните ми учители. Този е петият подред. Много бързо схвана, че от него се иска само да не се вживява прекалено в ролята си на мой бодигард и ще си получава тлъстичката заплата. В края на краищата майка ми ще повярва на това, което аз ще ѝ кажа, защото аз винаги ѝ поднасям това, което иска да чуе. — Алекс ужасено си каза, че той вече знае как да се справя с капризния темперамент на Ева и имаше върху нея такова влияние, каквото никой друг не притежаваше. — Защото за нея аз съм бил най-важното нещо в живота ѝ... освен бизнеса ѝ, разбира се — хладно допълни той, докато протягаше ръка към четвъртото парче кейк. — За мама бизнесът е нейната най-скъпа рожба, нейната плът и кръв.

Алекс бе смаяна от логиката му. „Това е то новото поколение! — помисли си тя. — Разсъждава като възрастен, като патил и препатил мъж.“

Кристофър бе проявил живо любопитство към живота на Алекс — отрупа я с въпроси, без да се стеснява ни най-малко, със самоувереността на младеж, който винаги бе живял в света на възрастните, сред техните условности, страсти и подозрения.

— Имаш ли си гадже? — подметна той с игрив блясък в очите.

— Не.

— А защо, сестричке?

— Защото не си падам по този спорт — отвърна Алекс с лека усмивка, решила да възприеме жаргона, който Крис най-лесно разбираше. „И навярно никога няма да имам — тъжно си помисли тя. — С моите метър и седемдесет и с тази прекалено едра и тромава фигура кой ли ще ми обърне внимание?“

— Майка ни никога не е оставала без любовник, а освен него си държи по няколко в резерв. Според мен не може да се оплаче от липса на мъжки интерес към особата ѝ.

Алекс се постара да запази хладнокръвно изражение, макар сърцето ѝ да изтръпна от болезнения спомен. Нима за цял живот ще остане осакатена от гаврата, на която я подложи Рик Стивънс? Знаеше само, че холивудският красавец продължаваше да се снима във филми за кинокомпанията, която Ева Черни бе купила заради скандала с него.

— А какво харесваш най-много? — продължи Кристофър, без да обръща внимание на смущението ѝ. — Искам да кажа, имаш ли си някакво хоби?

— Не... повечето от времето си посвещавам на книгите.

— А аз много обичам колите. Чарлз, шофьорът на мама, не може да се нахвали с мен. Казва, че съм роден за автомобилен състезател. Знаеш ли, че се научих да въртя кормилото още когато бях на дванадесет? Не можеш да повярваш, така ли? Но мама ми позволява да карам някоя от колите ѝ само в границите на имението. Ще трябва да изчакам, докато стана на шестнадесет, защото едва тогава щяла да ми купи кола. — Лицето на Кристофър се промени до неузнаваемост. Изчезна любопитния, дързък поглед и на негово място в очите му изплува замечтан блясък.

— Разбирам, но още отсега те предупреждавам, че няма да ти позволя да шофираш с моя „Остин Купър“.

Кристофър тъжно въздъхна.

— Е, така си мечтаех да го опитам... само едно кръгче...

Шумът на потеглящия влак заглуши последните му думи.

— Ще се видим в Тонон...

— Дали ще се окаже разумно? — попита я Патси, когато Алекс ѝ разказа какво иска да постигне. — На мадам този план никак няма да ѝ се понрави.

— Да, зная това, обаче... как да ти го обясня... мъчно ми е за него. Той расте без приятели, иска да ходи на училище, да се среща с момчета и момичета на неговата възраст, ала майка му не иска и да чуе за това. Кристофър ми съобщи, че баба му, мисис Бингъм, настоявала да го запишат в колежа, в който навремето се е дипломирал баща му — прочутия колеж „Гротън“, а после да го изпратят в Харвард, както е прието за синовете на най-богатите фамилии, но мадам отказала категорично. Заявила, че Кристофър ще ѝ липсва, че баба му няма защо да се намесва в грижите за възпитанието на сина ѝ.

— Хммм... — изсумтя Патси многозначително.

— Зная какво си мислиш, но от думите му ясно личеше, че мадам е болезнено привързана към него.

— Винаги си е била такава... странна и непредсказуема.

Но когато Кристофър пристигна в Тонон — след като успя да се измъкне от компанията на частния си учител, Патси го посрещна радушно и приветливо.

— Бедното момче — промърмори тя, когато, след като тримата прекараха заедно целия следобед, Кристофър вече се отдалечаваше от тях към центъра на градчето, — наистина изглежда самотен, нали? Прекалено много време прекарва с много по-възрастни от него хора, вместо да се забавлява с връстниците си. — Струва ми се прекалено съзрял за възрастта си...

— Но не може да се каже, че е неприятен и отблъскващ.

— Не... в никакъв случай. Но нали всяко преждевременно развитие се заплаща, и то доста скъпо понякога. Зад слънчевата му усмивка се крие огненият темперамент на майка му, помни ми думите!

След няколко дни в Тонон пристигна Макс и Алекс му разказа за срещите с природения си брат, но го предупреди да не ги издава пред мадам — нея и Патси, особено бившата ѝ гувернантка, защото Алекс не желаше гневът на мадам да се стовари върху главата на Патси.

— Още не е излязъл от пубертета — успокои я Макс, пое чашата с чай от ръката на Патси и се пресегна към купата с топли кифлички. — След няколко години момчето ще порасне и тя няма да може да го задържи при себе си.

— Струва ми се, че отношенията с майка му са много особени — замислено отбеляза Патси.

— Така е. Когато става дума за сина ѝ, тя е дяволски ревнива, сякаш е неин любовник. Не бих казал, че се е превърнала в необуздана невротичка, но както е тръгнало... Ева нямаше много щастие с мъжете в живота си — само бог знае защо такава красива жена остана без съпруг и искрен приятел, но си мисля, че сега е решила да отдаде цялата си несподелена любов единствено на сина си. Готов съм да се обзаложа, че един ден той ще разбие сърцето ѝ... или това, което тя има вместо сърце в гърдите си. Понякога ми се струва, че вместо сърце се е родила с парче кристал.

— Тя повече няма да се омъжи — обади се Алекс.

— Не, само ще сменя любовниците си, някой ще се задържи за по-дълго, друг — не. Но поне в едно съм прав, макар че кога ли съм грешал по отношение на Ева: ако се омъжи за четвърти път, това ще създаде невъобразими усложнения, защото Кристофър няма да го приеме.

— Нали се говори, че напоследък е доста благосклонна към Картър Уитни? — тихо подметна Патси.

— А ме уверяваше, че никога не поглеждаш клюкарските колони в жълтите вестници! — ухили се Макс.

— Кой е той? — попита Алекс.

— Личи си, че не четеш клюкарските колони — започна Макс. — Напоследък го считат за най-новото откритие на Холивуд, за гения на Бевърли Хилс... макар че ако той е гений, то аз тогава съм Алберт Айнщайн! Но филмите му счупиха всички рекорди по печалби и сега Ева си е загубила ума по него. За съжаление, той е истинско дете на Холивуд и никъде не се появява без неизменния за всяка кинозвезда шумен и многоброен антураж. Обградил се е с куп ласкатели, които не се уморяват да пригласят в хор какво величие се таи дори в най-дребния жест на Уитни, а зад тях шетат цял батальон сценаристи, асистент-режисьори, адвокати, счетоводители. Чудя се дали някоя сутрин няма да получи инфаркт, ако разбере, че е останал сам във великолепното си имение край Лос Анджелис. Ева се залови с Картър Уитни, защото, според думите ѝ, той успял да обае сърцето ѝ. Не знам доколко отговаря на истината, но мога да се закълна, че Кристофър го ненавижда от все сърце. Той хем не понася майка му да се занимава

само с него, хем започва да ревнува, когато тя пренасочи вниманието си към друг мъж. Между другото, Картър също има син, само с осемнадесет месеца по-голям от Кристофър, който може да му стане опасен съперник. Дочух един разговор между майката и сина, в който Кристофър я заплаши, че ако се омъжи за „онова влечуго“, той ще я напусне завинаги. Можете ли да си представите тази сцена? Напомняше ми на скандал между ревниви любовници... И вярвам, че ще изпълни закана си. Веднъж избяга от дома си, защото Ева не задоволила някакъв негов каприз, и се озовал чак на Източното крайбрежие, в имението на баба си. Цели два месеца Ева посвети на увещанията да си го върне обратно.

— Тя осъзнава ли докъде е стигнала кризата в отношенията им?

Макс сви рамене.

— Ева вярва, че винаги ще успява да се наложи над сина си. Но дори и фактът, че той е успял да те открие и да разговаря с теб, показва, че Ева се заблуждава, и то дълбоко. — Макс се намръщи. — Подозирам, че е узнал за теб благодарение на дарбата си да надзърта през ключалките.

Настана неловка пауза.

— И това ако е щастливо семейство, здраве му кажи — замислено промълви Алекс.

— Всъщност ти си най-щастливата от семейството, Алекс. Защото никога не си изпитвала каква мъка е някой да те надзирава от сутрин до вечер, защото след изпращането ти в колежа никой не ти пречи да се развиваш нормално, макар че си избра прекалено усамотен начин на живот. Крис се нуждае от нормална училищна среда, нуждае се от връстниците си, които на бърза ръка ще го отучат от арогантността и любопитството, които пет пари няма да дават за властта и богатството на майка му. А сега расте като цвете в саксия. Как може да се живее на неговата възраст без приятели?

— На неговата възраст и аз живях без приятели.

— Не, Алекс, има разлика. Той си няма никого, а ти винаги си имала Патси и мен. И което е още по-лошо, той няма и няма да има твоята любознателност, любовта към книгите и знанията. Но в едно нещо е много добър и иска да се посвети на него, обаче Ева не дава и дума да се изрече по този въпрос.

— Говориш за автомобилните състезания?

— Той ли ти го съобщи?

— Едва успях да го накарам да спре да бръщолеви все на тази тема.

— Кристофър притежава вродена дарба да се справя с всякакви автомобили, но за съжаление е влюбен във високите скорости. Успя да склони майка си да му купи кола за картинг и с нея сега ме задминава на всякакви участъци, макар че аз съм зад кормилото на BMW от най-новия модел. Стените на стаята му са налепени само с плакати на порше и ферари. Беше едва дванадесетгодишен, когато за пръв път седна зад кормилото. Бог да му е на помощ, когато се качи в някой мощен спортен автомобил. — Макс подаде чашата си на Патси, за да му налее още чай. — Но нека да сменим темата и да поговорим за нещо по-интересно. Предполагам, че след като вземеш дипломата, ще се заемаш с доктората по английска литература?

— Да.

— А след това?

— Нека първо приключа с доктората.

— Защо, нима се съмняваш, че няма да се справиш?

— Трогната съм от доверието ти... — засмя се Алекс.

— Но да не се главозамаеш от успехите.

Алекс внезапно стана сериозна.

— Не, можеш да бъдеш спокоен. Но ако не беше ти, нямаше да зная на какво да посветя живота си. Патси и аз никога нямаше да се освободим от влиянието на мадам. Затова винаги ще ти бъда признателна, Макс. При това повече, отколкото предполагаш. Знаеш, може да ти прозвучи странно, но именно срещата с Крис ме накара да се замисля върху моя объркан живот. Струва ми се, обаче, че не е чак толкова объркан, колкото неговия.

— Според мен ти си щастлива, може би от първите месеци, когато постъпи в колежа.

— Безпокоя се за Крис. Той не ми изглежда щастлив, въпреки всичките му наперени приказки. Дори ми се стори, че ми завивжда. Отношенията му с мадам са... как да го кажа... о, не ми се присмивай, Макс, но нещо ми напомня за кръвосмешение.

— Е, само ти изглежда така, защото тяхната връзка е чисто емоционална — успокой я Макс. — При тях всичко е сплетено в

невъобразимо кълбо от любов и омраза. По-добре е да не заставаш между тях, защото може да си изпатиш, и то жестоко.

— Обаче той ме хареса, Макс. Усетих го още при първата ни среща. И все пак е мой брат, макар и природен. С кого Кристофър може да споделя тревогите си и вълненията си? Аз винаги съм разчитала на теб като на най-искрен приятел, макар че може би не заслужавам да се грижиш за мен.

— Заслужавах го, и то напълно.

— О, Макс, не знам как да ти го обясня, но нещо в Кристофър поражда у мен непреодолим страх...

— Не се безпокой, скъпа. Аз го познавам много по-добре от теб. Цялата тайна е в това, че Ева му обръща прекалено много внимание. Може би така се е отнасяла и с баща му. Всеки път, когато претърпи провал в опитите си да намери нов партньор в живота си, на бюрото ѝ отново се появява фотографията на Кристофър Бингъм IV.

— Тогава защо е настоявала да кръстят сина ѝ Кристофър Бингъм Черни?

— Защото Ева е държала да се подчертае, че той е *нейният* син. Има още една тънкоост в тази заплетена ситуация, за която не си подозирала: когато замине при баба си, Кристофър се превъплътява само в ролята на единствения наследник на фамилията Бингъм, без да се споменава дори, че ще наследи и компанията Ева Черни, при което Ева побеснява. Момчето бе свикнало да прекарва по месец-два през лятото в имението на баба си, но през последните две години оставаше там само за няколко дни, и то задължително в присъствието на майка си. Но щом баба му умре, едва ли ще го посрещат толкова радушно. Не мисля, че лелите му ще припаднат от щастие, щом го видят в богатата си къща в Ойстър Бей — според завещанието на баща си той ще получи правата върху милионите на фамилията Бингъм, когато навърши двадесет и пет години. Сигурен съм, че от този ден нататък лелите му няма да пожелаят да се срещат нито с него, нито с майка му.

— Тогава излиза, че на младия Кристофър сега са му нужни приятели повече от всякога.

Макс я изгледа предпазливо.

— Е, вече не си малолетна. Искрах само да те предупредя в какво се забъркваш... Защото младият и очарователен Кристофър се оказа надарен с таланта да манипулира всички около себе си, без

изключение, и винаги според това, което му е изгодно. Не знам към какво се е стремял, когато е решил да се срещне с теб, обаче надушвам, че е свързано по някакъв загадъчен начин с майка му. Пази се да не застанеш между тях двамата, защото ще те разкъсат, без да се замислят дори. — Гласът му се стегна, а погледът му се прикова върху лицето ѝ. — Защото той е достоен да се нарече неин син.

Кристофър често посещаваше през лятото малката къща в Тонон — разбира се, през седмиците, когато майка му пътуваше някъде надалеч в компанията на Картър Уитни. Актьорът обикаляше със свитата си крайбрежието на френската Ривиера, за да открие най-подходящ терен за снимките на следващия си филм — поредната екранизация на „Граф Монте Кристо“. Ева бе разбрала за неприязънта, породила се между нейния син и сина на Картър Уитни, знаеше, че самият Картър Уитни трудно понася присъствието на Кристофър — своя син артистът изпращаше всяко лято да прекарва почивката при майка си в щата Кънектикът — затова се съгласи с настояванията на Кристофър да остане през летните месеци във вилата в Швейцария, заедно с частния си учител. Младежът побърза да я утеши с думите, че ще се чуват през ден по телефона, а освен това ѝ обеща да не се забърква в нови неприятности.

— И така се сдобих със свобода поне за един месец — заяви той пред Алекс с тържествуваща усмивка. — Защо да не прескочиш до вилата за някой и друг ден? Никой няма да се разприказва, особено след като ги инструктирам както трябва...

Но Алекс не се съгласи.

— Прекалено опасно е — благоразумно прецени тя. — Ако искаш да се видим, ела в Тонон, в къщата на Патси. Сърдечно ти благодаря за поканата, но вече съм се наситила на рисковани преживявания.

Кристофър бързо схващаше и затова разбра, че е безсмислено да настоява — очевидно природената му сестра не бе от онези жени, които лесно променят решенията си. За разлика от майка си, Алекс не обичаше да взема решения под влиянието на чисто емоционални подбуди и пристрастия. Винаги се стремеше да обмисли отвсякъде някое предложение, преди да реши какво да предприеме, а Кристофър

бе принуден да се съгласи, защото не искаше да прекъсне срещите си с нея. Имаше достатъчно време занапред, за да се постараете да отклоните събитията според своите предпочитания.

От своя страна, Алекс лесно се досети, че нейният природен брат е попаднал в доста странна ситуация: той бе син на прочута и неимоверно богата жена, която желаше синът ѝ да остане само нейна собственост. Но може би зад прекомерно силните майчински чувства се криеше и нещо друго — дали Ева не се стараете да държи Кристофър винаги край себе си, защото един ден момчето ще наследи не само нейното богатство, но и милионите на фамилията Бингъм? Около богатите наследници винаги се навъртат какви ли не изнудвачи, мошеници, ласкатели... Когато Кристофър навърши двадесет и пет години, той ще се превърне в една от най-бляскавите партии за женитба. Това оказваше странно, двойствено въздействие върху младия Кристофър — от една страна, той, дори и неволно, се превръщаше във все по-арогантна и самоуверена личност, а от друга — не се интересуваше от парите и от мисълта да уголемява наследеното богатство, а гледаше на тях само като на средство за задоволяване на прищевките си.

От думите на брат си, макар понякога да изглеждаха само като наивно момчешко самоизтъкване, Алекс разбра, че момчето е объркано от поведението на майка си — понякога прекалено строго, а друг път — много снизходително. Ева Черни или изискваше от Кристофър сляпо подчинение и го наказваше сурово, когато ѝ се противопоставяше, или му прощаваше лекомислените постъпки, купуваше му скъпи подаръци, които скоро му омръзнаха.

Ева бе убедена, че се е преродила в сина си — той бе красив и умен като нея и един ден щеше да наследи огромната ѝ империя. Въпреки постоянните уверения в голямата „любов“, която изпитваше към единствения си син, Ева не изпитваше угризения да го оставя в ръцете на скъпо платени гувернантки и частни учители, които бяха длъжни да се съобразяват със строгите ѝ разбирания за възпитанието на Кристофър. Ева се ядосваше, когато момчето се оплакваше от прекомерните ѝ изисквания — очакваше скъпоценният ѝ син да отговаря един ден на всичките условия, които според нея трябваше да задоволява бъдещият наследник на „Ева Черни Козметикс Инкорпорейтид“. Не бе чудно, че Кристофър си бе изработил защитни

реакции срещу непрекъснатите колебания в поведението на майка си спрямо него. „За разлика от отношението ѝ към мен — горчиво си каза Алекс. — За мен тя винаги е била една ледена маска.“

Затова в нейно отсъствие Кристофър сякаш подивяваше — не се съобразяваше с предупрежденията на слугите, за него те бяха само хора, на които майка му плаща, за да се грижат за удобствата му. Но Алекс бе нещо различно. Тя скоро разбра, че момчето отчаяно се нуждае от близост и приятелство, от някого, на когото да може да разчита, с когото може да споделя. Алекс преживя истински шок, когато веднъж Кристофър взе старото рено на Патси, за да се поразходи, и бе задържан от полицията заради превишена скорост и неспазване на правилата за движение. Алекс помоли Макс да го измъкне от полицията, но му даде ясно да разбере, че ако иска да се срещат и занапред, Кристофър трябва да се съобразява с нея като с по-голяма сестра и да слуша Патси. Кристофър бързо схвана, че Алекс не е като майка му и държи на думата си. Тя не крещеше, не изпадеше в истерия, говореше спокойно, но толкова студено, че той се засрами и се изплаши. Алекс за кратко време постигна повече, отколкото Ева за всичките тези години — най-после той бе намерил човек, на когото наистина може да разчита, с когото да споделя. Завиждаше на близостта между Макс и Алекс и наистина се изплаши, когато сестра му го заплаши, че при следващата лекомислена постъпка те ще престанат да се виждат.

От този момент уважението му към Алекс силно нарасна и продължи до деня на внезапната му смърт. Дори и когато бе вбесен от майка си, Кристофър не се осмеляваше да си го изкарва пред Алекс. Тя не се впечатляваше от богатството, което щеше да наследи брат ѝ. Кристофър се възхищаваше от интелигентността на сестра си — Алекс решаваше само за двадесет минути кръстословицата в „Таймс“-а на Патси, винаги го побеждаваше на табла, четеше невероятно бързо и можеше да обясни най-сложните термини, много бързо отгатваше желанията му. Сестра му знаеше много неща, четеше много и момчето се опита да ѝ подражава, но се отказа, когато разбра, че това е невъзможно. Истинската му страст си оставаха механизмите от всякакъв род. Когато се развали будилникът на Патси, той го разглоби, бързо откри, че се е счупило едно зъбно колелце, замени го и сръчно сглоби часовника. Алекс, която се чувстваше безпомощна в подобни

случаи, бе смаяна от способностите му и възхищението ѝ го изпълни с гордост. Кристофър можеше всичко да поправи, с часове сглобяваше и разглобяваше електронни механизми. Той направи пълен ремонт на старото рено на Патси и колата заработи като нова, въпреки че бе на дванадесет години.

— Това момче е родено за механик — сподели Патси с Алекс.

— Ако майка му има поне капчица здрав разум, ще го изпрати в някой сервиз. — Но Кристофър ѝ бе казал, че това е последното нещо, с което Ева Черни би се съгласила.

Алекс и Патси заминаха за Италия, а Кристофър се присъедини към майка си в Ница, преди да заминат за Америка. Братът и сестрата се видяха чак в края на октомври, пак в Кеймбридж, където Алекс работеше върху доктората си.

През следващите две години те се виждаха рядко, само когато обстоятелствата позволяваха. Алекс се притесняваше дали Ева няма да разбере за срещите им, но именно тази тайнственост най-много забавляваше Кристофър. За него това означаваше, че вече е голям и самостоятелен. На шестнадесет години Ева му купи първата кола — „Остин Купър“, която той за няколко месеца потроши. Следващата му кола бе MG, а третата — още помощна — ягуар. Беше на седемнадесет, когато седна зад кормилото на първия си спортен автомобил — „Астън Мартин“. Именно с нея претърпя първата си сериозна катастрофа по време на едно бясно надпреварване по опасното шосе над Ница.

Макс се обади на Алекс, за да ѝ каже, че брат ѝ се намира в американската болница в Ница, със счупен крак и три пукнати ребра. Кристофър поиска да я види, въпреки че Ева яростно се противопоставила.

— Смятам, че би било добре да дойдеш — каза ѝ Макс. — Физическите му наранявания не са много опасни, но той има висока температура и аз убедих Ева да се съгласи с посещението ти, заради негово добро. Така че... ще дойдеш ли?

— Значи тя знае, че сме се срещали? — попита Алекс и усети как стомахът ѝ се обърна.

— Да, знае.

— И?

— Реагира както винаги — с ледено мълчание. Все пак поведението ѝ е доста странно, способна е да избухне и да се нахвърли върху всекиго, но когато стане въпрос за теб, застива като гренландски ледник. Кристофър непрекъснато пита за теб и лекарите я посъветваха да изпълни желанието му. Ще изпратя самолета на компанията в Станстед и само за три часа ще си в Ница. Можеш ли да тръгнеш след час?

— Добре — дълбоко въздъхна Алекс.

— Така те искам, момичето ми.

Кристофър бавно се облегна на възглавниците. Гръдният му кош беше обвит с бинтове, левият му крак беше гипсиран, но въпреки болките лицето му грейна от щастие, когато Алекс се появи на прага.

— Знаех си, че ще дойдеш веднага, щом научиш за моето незначително премеждие — пошегува се той и с усилие обърна глава към майка си, седнала на стола до леглото му. Ева беше гърбом към вратата, но щом разбра за неочакваната посетителка, стана от стола.

Алекс я изгледа предпазливо.

— Добър ден, мадам...

Ева сухо кимна. На красивото ѝ лице отново се появи познатата ледена маска, фигурата ѝ не изглеждаше променена. „Очевидно годините не могат да ѝ въздействат — помисли си Алекс. — Никакви бръчки, нито каквито и да било други промени по кожата ѝ. Дори ми се струва леко отслабнала. Фризура ѝ е безупречна, както впрочем и целият ѝ тоалет.“ Ева бе облечена в съвършен костюм на Шанел, в карамелов цвят, много шикозен, с позлатени копчета и ръбове на реверите. От нея се излъчваше уханието на най-нежния от всички аромати, произвеждани в компанията ѝ — „Парфюмът на Ева“, който все още се радваше на успех в най-изисканите модни магазини по четирите краища на света.

— Как си сега? — обърна се Алекс към брат си.

— Щом те видях на прага на стаята, изведнъж се почувствах много по-добре. Никой не искаше да повярва, когато ги убеждавах, че ти непременно ще дойдеш.

— А друго какво им разказа?

— Казах им цялата истина... за срещите ни в течение на последните две години. — Сега Кристофър изглеждаше възмъжал, гласът му бе по-плътен, лицето му вече бе лишено от онази ангелска невинност и красота, но всъщност бе по-привлекателно, макар русата му коса още да се спускаше на едри къдри, а кафявите му очи блестяха възбудено изпод великолепните му мигли. — Казах на майка ми, че ти си ми не само сестра, но и най-добрата приятелка, затова, ако иска да оздравее по-бързо, ще трябва да ни разреши да сме по-често заедно.

Алекс не посмя да погледне към Ева — по гърба ѝ пролазиха тръпки от усещането за леденото ѝ присъствие в стаята.

— Искаш ли да останеш при мен, когато ме изпратят у дома, за да се възстановявам след изписването ми от тази проклета болница? — умолително я попита Кристофър. — Моля те...

— Но аз имам много задължения около доктората ми, Кристофър...

— Можеш да работиш във вилата. Моля те, Алекс... Там има огромна библиотека, а може да ти доставят и всичко останало, което ще ти потрябва за работата ти. Само съм счупил левия си крак и съм спукал две-три ребра, иначе съм много силен и скоро ще се оправя. Но без теб умирам от скука. Само с теб ми е интересно да разговарям, Алекс. Ако не дойдеш с мек, какво ще правя по цял ден? Може и да умра от мъка...

— Е, щом толкова настояваш...

— Аз съм много загрижена за успешното възстановяване на сина ми — намеси се Ева, с привидно безизразен тон, — а той, струва ми се, вярва, че ще оздравее много по-бързо само ако му помогнеш с присъствието си. Ако работата ти позволява да отсъстваш от Кеймбридж, нямам нищо против да останеш във вилата при сина ми колкото желаеш. — Думите ѝ бяха изречени с онази добре преценена учтивост, която се шлифова с години в светските салони. Отново Ева се възползваше от вродената си дарба да се приспособява към най-неочакваните промени в живота си.

А в гърдите на Алекс се бореха противоречиви чувства. Знаеше, че брат ѝ много държи на нея, но съзнаваше, че Кристофър го използват като примамка, за да се върне във вилата в Швейцария, за да бъде отново подчинена на властната Ева Черни. Но насълзените му очи... нима и това бе нагласено? Не, не може да е толкова коварен.

Кристофър искрено искаше сестра му да бъде край него. В сърцето ѝ се надигна прилив на нежност към Кристофър, който заглуши вътрешния ѝ глас, гласа на разума, в който се вслушваше при всички други обстоятелства — момчето неволно предизвикваше умиление у всеки около себе си, на което бе невъзможно да се устои. Неразумно щедър и сърдечен, когато се откъсваше от орбитата на властната си майка, роден да бъде център на всяка компания, Кристофър умееше да очарова всички около себе си, да ги размива и забавлява, да ги накара да забравят за досадните грижи на ежедневието... и въпреки това дълбоко в душата си бе странно самотен... Макс ѝ бе споменал, че Кристофър вдигнал много висока температура, когато за пръв път се осмелил да спомене пред Ева името на сестра си, и тя веднага му забранила да се среща с Алекс — с онзи вледеняващ тон, от който настръхваха всички служители в десетките филиали на „Ева Черни Козметикс Инкорпорейтид“.

— Но хлапакът прекрасно знае слабото място на майка си — бе допълнил Макс. — Ева вижда в него копие на починалия му баща и с това младият Кристофър я държи в ръцете си. Не мога да отрека, че доста умело се възползва от тази нейна слабост... Обаче по отношение на теб, Алекс, младежът е напълно искрен — явно той много държи на теб и се измъчва от мисълта, че Ева може да му забрани да се срещате.

Въпреки това Алекс не изпитваше желание да се върне във вилата край Женевското езеро — нали бе дала клетва пред себе си, че никога няма да се върне там, в онази усамотена и глуха таванска стая. Макар че... нали там ще бъде и Макс Фабиан, нейният най-добър приятел, единственият мъж, който бе способен да я развълнува...

— Моля те, кажи ми, че ще дойдеш във вилата — отново я помоли Кристофър. — Имам нужда да си край мен, Алекс... — Тя погледна косо към майка им. Лицето на Ева, макар сега да не ѝ напомни за ужасяващата ледена маска, все още изглеждаше лишено от топлина и съчувствие. „Сигурна съм, че в този миг не може да ме понася повече от всякога!“ Но тъкмо това я накара да вземе решението си.

— Да, ще прекарам с теб четири седмици, но нито ден повече, Кристофър, защото съм поела сериозни ангажименти в катедрата в Кеймбридж.

— Чудесно! — радостно възкликна Кристофър и на устните му засия слънчева усмивка.

— Тя никак не се е променила — сподели Алекс с Макс на следващия ден. — Гледа през мен, все едно съм от стъкло.

— Затова ли се съгласи да останеш във вилата? За да не ѝ дадеш повод да те упрекне, че си била безсърдечна спрямо Кристофър? Или има друга причина?

— Може би е безсмислено, все едно да се опитам да пробия с глава каменна стена, но така се разгневих, че не се замислих какво правя всъщност...

— Понякога е по-добре да се разгневиш, отколкото да се потопиш в чувството за безпомощност и безнадеждност. Но сигурна ли си, че ще успееш да се пребориш с нея? Никога не си прекарвала в нейното присъствие повече от половин час, докато аз имам огромен опит от общуването си с нея. И не забравяй, че тя си е загубила ума по единствения си син. Фактът, че Ева се съгласи да останеш при Кристофър във вилата, още не означава, че това е било нейното желание. Чувствам се задължен да ти напомня, Алекс, че тя не желае някой да застава между нея и сина ѝ, затова се налага да се държиш извънредно предпазливо. — Макс млъкна за малко, а после продължи с леко смутен тон. — Ще се опитам да я убедя, че може да помогнеш на Кристофър в уроците, защото, поне според мен, той си остава един необразован хлапак.

— Но той съвсем не е глупав, Макс!

— Алекс, отлично знаеш каква разлика има между глупавия и необразования човек. Кристофър доста се е отракал покрай непрекъснатите си усилия да надхитря майка си. И внимавай какво споделяш с него. Не изключвам опасността Ева да се постарее да изтръгне всичко от него, а той да се засегне и да ѝ тръсне в лицето, че не е длъжен да ѝ докладва за всеки разговор между теб и него.

— Не знаех в какво щастливо семейство ще се озова след няколко дни.

Макс тъжно я изгледа.

— Не знаеш и половината истина, мила моя.

На летището Макс я посрещна и я заведе с колата си във вилата. Ева трябвало да придружава сина си в линейката, изпратена на летището в Женева специално за пристигането на Кристофър. За момчето Ева се беше разпоредила да приготвят една от най-слънчевите стаи на партера. Що се касае до настаняването на Алекс, Ева я измери с хладен поглед и сухо заяви:

— Смятам, че ще се задоволиш с една от стаите, които се пазят за гостите на имението.

— Ако не възразяваш, бих предпочела да спя в моята стая на таванския етаж.

Дори и да възразяваше, Ева с нищо не издаде чувствата си.

— Както желаш. — Никога не се обръщаше към Алекс по име. По същия начин общуваше и с прислугата си.

— Никога не съм вярвала, че някога отново ще видя стаята си — заяви Алекс на Макс, докато се оглеждаше. — Странно, но сега всичко ми изглежда някак смалено. — Приближи се до прозореца. — Колко часове съм прекарала до този прозорец...

Сега леглото не бе същото — прислужниците бяха сменили старото ѝ легло с ново, по-голямо, по-удобно, застлано с луксозни чаршафи на цветя, подбрани в тон с цветята по покривката на нощната масичка. „Защо Ева е решила да внася промени в старата ми стая... — зачуди се Алекс. — Явно никога няма да се науча да я разбирам, дори и след милион години.“

— Чудя се дали сега ще ми разреши да се къпя в басейна?

— Сега тя те третира като гост във вилата, а не си спомням да е било забранявано на някой от гостите да се потопи в басейна — отговори Макс и постави ръце на раменете ѝ. — Още ли не си забравила онази отвратителна история?

— Не, Макс, отдавна не съм се замисляла за нея — искрено отвърна младата жена.

Макс я изгледа изпитателно и кимна:

— Знаеш, че ще се радвам, ако това е истина.

Патси застина от изумление, когато Алекс ѝ позвъни вечерта по телефона.

— Много благородно си постъпила, като си се съгласила да се завърнеш в Швейцария, особено ако се имат предвид обстоятелствата, при които напусна вилата на мадам.

— Е, сега обстоятелствата също не са много благоприятни за мен, Патси, но нали всички трябва да се погрижим за възстановяването на Крис...

— Да не би да си се влюбила в него?

— О, Патси, досега не знаех колко е хубаво да открия поне един близък човек сред роднините си, за когото да съм уверена, че ме харесва такава, каквата съм.

— Между впрочем да не забравя да ти съобщя, че пастор Дитрих е починал. Прочетох във вестниците съобщението за смъртта му. Починал е на седемдесет и осем години.

— Жалко, защото това означава, че вече няма да мога да науча от този мил свещеник отговорите на някои от въпросите, които ме вълнуват...

— Е, аз мога да ти помогна в търсенето. Наистина само от него можеше да узнаеш какво е принуждавало мадам да понася присъствието ти в нейната вила в Швейцария, макар пасторът веднъж да бе заявил, че нищо няма да каже, защото бил дал клетва пред Мери Брент да пази в тайна причината за преместването ти във вилата.

— Аз исках да се видя с Мери Брент в Лондон, но се оказа, че съм закъсняла...

Преди да отпътува за Кеймбридж, Алекс беше отишла на онази тиха лондонска уличка, която никога нямаше да забрави, за да се срещне със старицата, която никога не бе скривала омразата си към нея. Целта на Алекс бе да получи отговорите на въпросите, които я бяха вълнували още от детството ѝ. Но завари къщата доста променена — посивялата фасада бе прясно боядисана, а жената, която отвори вратата, ѝ заяви, че не познава Мери Брент. Тя и съпругът ѝ купили тази къща пред две години от църквата. Жената любезно продиктува на Алекс името и адреса на търговеца на недвижими имоти, който бе осъществил сделката от името на църквата, а той заяви пред Алекс, че Мери Брент е боледувала от болестта на Паркинсон и преди последния

си час го повикала, за да състави завещание, според което къщата ѝ оставала във владение на нейната любима църква.

Както и трябваше да се очаква, Кристофър се оказа доста капризен пациент. Алекс разпределяше времето си по такъв начин, че да посещава брат си само когато мадам не беше в стаята на Крис. Още от първия ден Алекс настояваше да се занимават сериозно с уроците му по няколко часа на ден. Младата жена веднага разбра, че брат ѝ наистина се нуждае от сериозна проверка на знанията. Крис четеше и пишеше с лекота, ала дори и най-лесните аритметически задачи го затрудняваха. Но пък схващаше всички диаграми от пръв поглед и знаеше безброй подробности за автомобилите от всякакви марки и модели. В това нямаше нищо чудно, защото единственото списание, в което се бе ровил досега, беше „Популярна механика“. Читателските му интереси се ограничаваха до биографиите на идолите му от състезанията за формула 1 като Джеки Стюърт и Стърлинг Мос. Кристофър с лекота разговаряше за последните нововъведения в моделите на „Астън Мартин“ и „Ягуар“. Когато уроците по математика започваха да им втръсват, братът и сестрата си разменяха ролите — той с вдъхновение ѝ изнасяше лекция за предимствата на най-новите дискови спирачки и за последните методи за форсиране на свръхмощните двигатели на състезателните болиди.

— Интересува се само от автомобили — тъжно сподели Алекс с Макс. — Мисли само за мотори и за високи скорости. Ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че мечтае да стане състезател във формула 1?

— Жалко, бих се радвал, ако имаше по-други увлечения — съгласи се Макс.

Именно от Кристофър Алекс научи, че във вилата ще гостува, макар и за кратко, Картър Уитни — последното увлечение на Ева Черни.

— Ще бъде забавно — многозначително се усмихна Крис.

— Защо, толкова ли желаеш да го видиш във вилата? — учуди се Алекс.

— Напротив, въобще не желая да се срещам с този надут пуяк... Единствената полза от посещението му ще бъде това, че така ще се ускори приближаването на деня, в който майка ми ще се убеди, че

трябва да се раздели с него, веднъж и завинаги. Непрекъснато спори с нея. Много е твърдоглав... но може би това е предизвикало интереса ѝ. Нали си слушала за него? Той си въобразява, че е най-очарователния мъж. Обаче този красавец не подозира, че тук, на нашия небосклон, има само едно светило — Ева Черни, а за втора звезда просто няма място...

Няколко дни след този разговор Алекс чу необичайно силна врява откъм градината пред парадния вход. Надигна се от любимия си стол и видя през прозореца на таванската си стая дълга кавалкада от лъскави автомобили — на телевизионния екран така се появяваха само президентите на САЩ. От челния автомобил изскочи Картър Уитни, с безупречен костюм и холивудски загар. Оказа се, че не е много висок и съвсем не е такъв неотразим красавец, за какъвто го представяха. Лицето му бе спечено от слънчевите бани, и от него не слизаше грубоватият израз, така както фината пура не слизаше от устните му. Но не можеше да се отрече, че е надарен с някакъв животински магнетизъм — лицето му лесно се запомняше и трудно можеше да се сбърка с лицето на друг киноартист. Гласът му бе леко стържещ или, както си каза Алекс, „глас на необразован човек“.

— А знаеш ли какво било истинското му име? — възбудено я попита Кристофър. — Никога няма да отгатнеш! Йосел Мойсевич! Роден е в скапания Бронкс, в още по-скапания Ню Йорк! Не ти ли се струва, че след всичките онези издокарани и зализани джентълмени на мамчето най-после ѝ се е дощяло нещо по-така, нещо по-грубичко, а? — Крис се зае ревностно да обяснява на сестра си докъде е напреднала „играта“ между майка им и сегашния ѝ съпруг, четвърти, не, пети по ред. — Сега се намират някъде по средата на орбитата на приземяването. Никой не може да ме разубеди, че всичките бракове и любовни авантюри на славната ни майчица не следват един и същи модел. Започва се винаги с триумф, със славно изстрелване на ракетата право нагоре, към лазурните небеса. Докато лети право към луната, маман е на седмото небе от възторг от новия си избраник — той, естествено, я носи на ръце и щедро ѝ обещава пикник отвъд райските порти, а нейните очи, винаги очарователни, между впрочем, греят като звезди. Тя е убедена, че този път това е *той*, нейният обожаван, дългоочакван избраник. Но след това нещо се счупва и всичко тръгва наопаки. Маман започва да се дразни, дори се заяжда за дреболии —

нещо, което иначе не е в характера ѝ — позволи ми да твърдя, че аз го познавам най-добре от всички тук, в тази тъпа вила. Ракетата се отклонява от курса, орбитата започва да се снишава и управлението може да се изгуби. Накрая идва катастрофата и избухва такава експлозия, че всички сме повалени по гръб, а маман събира отломките и започва с извиненията си: „Вината не беше моя... Аз направих всичко, на което бях способна, но ето какво получих в замяна. Докъде може да стигне човешката неблагодарност...“. И прочие, и прочие... — Въпреки закачливия си тон, Кристофър описваше съвсем достоверно траекторията на авантюрите на Ева — очевидно бе добре запознат с материята.

— Но сама ще се убедиш, че този Картър е голям хитрец, филмите му носят баснословни печалби. Ще се убедиш, и то в най-скоро време, че този суетен красавец няма да се задоволи с жалката роля на неин паж, готов във всеки момент да коленичи пред нея. Защото ако тя е кралицата на красотата, той е жесток и безсърдечен като булдог, от онези, които щом захаят някой кокал, никога не го изпускат. Искам да кажа, че е пес, който не само лае, но може и да хапе. Само почакай да настъпи моментът, когато ще се хванат за гушите. Нищо чудно още да са заслепени от страстта — за него се носят легенди, че бил фантастичен в леглото, но това няма да трае вечно. Явно такава е била орисията на майка ни... да не ѝ върви с мъжете...

Погледът му попадна върху изуменото ѝ лице и Кристофър млъкна, но само след миг продължи още по-разпалено:

— Но какво става с теб, Алекс? Имам чувството, че си шокирана, както никога досега в живота си. Хайде, стегни се, нима не си преживявала по-страшни сюрпризи? И защо се вживяваш чак толкова? Нали си прекарала осем години в тази скучна вила? Следователно си била свидетел на доста бурни сцени, не съм ли прав?

— Да, така е... но не мога да твърдя, че съм наблюдавала някакви драматични изстъпления. Освен... да, да, спомням си нещо подобно на това, което току-що ми описа.

— И кога беше това?

— Когато загина баща ти.

— Моля те, разкажи ми всичко! Тогава съм бил прекалено малък, за да си спомням каквото и да било. Все пак ми се струва, че макар и

смътно, нещо мога да си припомня за баща ми... Бил висок, русокос и винаги засмян. Помня само как ме подхвърляше на ръце... макар аз всъщност да мразех това...

— Тогава тя беше... как да го кажа по-точно... ами направо бе като обезумяла. Много тежко го изживя.

— Опитала се е да се самоубие.

— Нима си научил това от нея?!

— Разбира се, че да! Веднъж успях да я ядосам много повече от обичайното. Тя ме нахока както следва и изведнъж, ни в клин, ни в ръкав, се разплака. Призна ми, че баща ми бил голямата ѝ любов и сега аз съм бил единственото, което ѝ останало от него. Изреди още много приказки, все от този род... Нали разбираш за какво намеквам? Искала да стана като него, да наследя изящните му маниери и други такива глупости. — Кристофър се усмихна лъчезарно. — Представяш ли си ужаса: по-късно принуден бях още веднъж да изслушам цялата сърцераздирателна история, от игла до конец, но този път в съвсем друг вариант — естествено, защото този вариант ми бе поднесен от достопочтеното ми бабче — не можела да понася майка ми, смятала я за авантюристка и прочие щуротии...

— Е, предполагам, че когато се бори за нови територии на пазара, на Ева ѝ се налага да постъпва като авантюристка.

— Глупости, въобще не става дума за това! Искам да кажа, в преследването на парите. Според версията на баба ми мама харесала в баща ми единствено богатството му и изтъкнатото му име. — Алекс видя как лицето на брат ѝ внезапно се озари от цинична, леко презрителна усмивка. — Любов ли, как ли пък не! Вятър работа е това любовта! — сърдито изфуча младежът. — Аз не искам да се замесвам в подобни бъркотии, никога, чуваш ли ме? В името на любовта всичко може да се окаже опорочено... и блудкаво... Нима майка ни се омъжи три пъти по любов, да не говорим за любовниците ѝ! Това е само секс, който няма нищо общо с любовта. С тези любовни авантюри майка ни само се заблуждава, че ще успее да се добере до щастieto. Добре, че не си като нея — продължи Кристофър с гняв, какъвто Алекс не подозираше, че брат ѝ може да крие в сърцето си. — И аз съм решил да последвам твоя пример.

— Не, няма смисъл да ми подражаваш — сърдито отвърна Алекс. — Аз съм последният човек на земята, от когото можеш да се

научиш как се преследва щастието. От всичко на този свят най-малко разбирам от любовно изкуство.

— Ти си щастливка, Алекс. Аз от малък се наситих на любов.

„Нищо чудно да е напълно искрен — размишляваше Алекс по-късно, когато се прибра в самотната си таванска стая. — Но не такава любов, от каквата всъщност се е нуждаел. Аз бях щастлива посвоему с Патси и Макс, именно от тях научих каква радост е да усещаш топлина в човека срещу теб... и ако трябва да започна отново онези отминали години, пак ще искам да съм с Патси и Макс...“

Годините, прекарани в Кеймбридж, Алекс изцяло посвети на учението си, без да си позволява участие в развлеченията, които увличаха всичките ѝ връстнички. Пикниците, баловете, разходките по Темза, приемите и сбирките, посещенията в кръчмите — цялата тази суета неусетно се изплъзна от студентския ѝ живот. През първата ѝ година в Кеймбридж тя живееше в една стая с много красиво момиче, което не подбираше приятелите си, а те неизменно се отнасяха към Алекс като към част от мебелировката в стаята. Само веднъж ѝ обърнаха внимание, и то поради стечение на обстоятелствата — съквартирантката ѝ бе набавила четири билета за някакво ревю, но един от билетите в последния момент се оказа свободен и тя покани Алекс да им прави компания, за да „не изгори билетът напразно“. През антракта, в тоалетната, Алекс неволно дочу част от разговора между съквартирантката си и двамата студенти, заети с разгорещено обсъждане как да се отърват от досадното присъствие на Алекс на вечерята в ресторанта — те се канеха да се отбият в едно от най-шумните заведения след ревюто.

— Няма много да ни липсва — обади се единият от младежите. — Не виждаш ли какъв сухар е?

— Само е срамежлива, нищо повече — опита се да я защити съквартирантката ѝ.

— Да, сигурно, само че защо ми напомня за танк? Прекалено е едра, а аз не съм от борците тежка категория.

Така приключи последният ѝ опит да заживее като останалите студентки. Алекс смотоледи, че внезапно я налегнало силно главоболие и набързо се измъкна от ресторанта. Майка ѝ и този път се оказа права — Алекс нямаше място сред хората. Прибра се сломена в

квартирата и плака дълго, дълго. Искаше ѝ се да заспи и никога да не се събуди...

Алекс нито веднъж не се срещна с Картър Уитни. След драматична сцена, изобилстваща с гневни укори, викове и чупене на порцеланови вази — точно според прогнозата на Кристофър — поредният холивудски красавец гневно затръшна вратата зад себе си и завинаги изчезна от живота на Ева Черни.

Вечерта Ева влезе в стаята на сина си. Крис погледна многозначително към сестра си. „Видя ли? — казваше погледът му. — Помниш ли какво ти разправях само преди една седмица?“

Ева бе облечена в черно, сякаш бе в траур. Семпла рокля, с една от онези изящни кройки, каквито само парижките шивачки умеят да подбират, от много скъпа коприна. „Най-добрият, най-съвършеният вкус може да се изрази само със следните две думи: *Нищо излишно!*“ — спомни си Алекс някакъв цитат. Нямаше бижута, нито дори обици, а на лицето ѝ бе застинал скръбен израз на благородна дама, пожертвала щастието си заради обожавания си син.

— Кристофър, скъпо мое момче... — Гласът ѝ потрепери.

Алекс смутено се надигна от стола, без да обръща внимание на безмълвната молба в погледа на Кристофър да не го оставя сам с разчувстваната си майка. Нямаше намерение да пречи или да бъде свидетел как Ева ще разиграе традиционната си роля.

На следващата сутрин Жак ѝ съобщи, че за голямо съжаление Кристофър днес щял да бъде зает, но пък тя, Алекс, можела да се възползва от този ден, за да го прекара както намери за добре. Мадам решила да посвети целия ден единствено на сина си, Кристофър.

Алекс не се нуждаеше от втора подкана. След закуската отиде в гаража и седна в малкия червен ситроен, който мадам щедро ѝ бе разрешила да ползва, и пое към Тонон.

— Не съжالياваш ли, че дойде в Швейцария? — попита я Патси по-късно, когато двете седнаха в беседката, в градината зад къщата на Патси.

— Как да ти кажа... И да, и не. Не съжالياвам заради Крис — той си е направо хулиган и шокиращо циничен за своите седемнадесет години, но не ме дразни той, а Ева. Тук всичко ми напомня за

страданията от детството ми, а тя продължава да се държи, сякаш аз не съществувам за нея. Дори и с поглед не ме удостоява. Виждала съм я да се смее, да разговаря оживено, при това с личности, които според мен въобще не заслужават нечие внимание, но щом попадна в полезрението ѝ, лицето ѝ застива в онази ужасяваща, вледеняваща маска, от която лъха студ... О, Патси, как да издържа на всичко това? Няма да забравя онзи отвратителен ден, когато я видях за пръв път... когато Мери Brent ме довлече в тази вила. — Алекс обърна измъченото си лице към бившата си гувернантка. — Защо, Патси, защо? Защо въобще не ме поглежда? С какво съм се провинила пред нея? Вече започвам да вярвам, че в миналото ѝ се таи някаква ужасна тайна, свързана с раждането ми, нещо много важно, което е причината да ме мрази до дъното на душата си... Може би се касае за истинския ми баща, който и да е бил той. Очевидно Ева насила е била принудена да ме приюти в таванската ми стая във вилата. А можеш ли да си представиш как някой ще натрапи нещо на такава властна особа като Ева Черни, нетърпяща дори най-слабото възражение! Неслучайно са ѝ лепнали прозвището Императрицата на красотата, нали? Нещо се е криело около онези загадъчни посещения на пастор Дитрих, чиято цел и досега не ми се изясни... Но с какво е съумявала да я държи в шах една толкова невзрачна женица, каквато е била Мери Brent? Ако имаше начин да я разпитам, щях да се добера до ключа на загадката, но сега, след като тя е отдавна мъртва, просто не знам откъде да започна... Излиза, че тя е отнесла със себе си в гроба тайната за първите пет години от живота ми.

— Не е ли по-разумно да изоставиш всичко това, Алекс? Да махнеш с ръка и да се опиташ да забравиш тези мъчителни спомени?

— Опитах, Патси, и почти бях успяла, но след като се върнах тук, в Швейцария, всичко като че ли отново изплува пред очите ми. Стига ми само да я видя как прекосява коридора с величествената си походка и безупречната си фризура, като някаква царстваща особа... ах, да, все забравям... нали е императрица...

За младата жена следващата седмица бе непоносима. Ева нито за час не се отделяше от сина си и Алекс се убеди, че Крис не бе преувеличавал в прогнозите си. Ева го задушаваше с любовта си,

макар сцените на нежност и топлина да се редуваха с гневни изблици — тогава в болничната стая летяха възглавници, а мадам, с облято от сълзи лице, го питаше за кой ли път какво още иска тя да пожертва за него, каква е причината, за да не е щастлив с нея, само с нея... Ева го прегръщаше и целуваше, ровеше с пръстите си русата му коса, наричаше го с най-нежни имена, докато Алекс стоеше в ъгъла, вкаменена, загубила дар слово.

— Цялата работа е в това, че сега изживява поредния си период на разкаяние — въздъхна един ден Кристофър, след края на поредния сеанс, и равнодушно сви рамене. — Винаги настъпва моментът, когато ѝ хрумва да пожертва всичко... естествено заради мен... само заради любимото си синче. Но това обикновено не трае дълго. Поне аз не мога да си спомня такъв случай. Много бързо ѝ доскучава да бъде светица и тогава започва да се оглежда наоколо за нова плячка.

Едва на седмия ден, когато сутринта Алекс влезе в стаята, където лежеше брат ѝ, все още с гипсиран крак, Крис ѝ се стори по-спокоен.

— Вече започна да заприличва на нормален човек — обясни ѝ той. — Каза ми, че ще замине за Женева. Вероятно да се отбие до офиса на гаднярската си компания. Моля те, Алекс, отвори прозорците — помоли я той. — Искам да влезе малко свеж въздух. От „Парфюмът на Ева“ главата ми се цепи.

През следващите две денонощия мадам Черни отсъстваше от вилата си.

— Бизнес — това бе единственото обяснение, с което бе удостоена прислугата, както и аз в това число. — Крис се замисли и красивото му лице внезапно се стори на Алекс по-мъдро, отколкото подхождаше на годините му. — Интересно що за птица ще се окаже следващият ми „татко“?

Във вилата си Ева се върна подмладена — изпълнена с енергия и решимост, но някак си неестествено оживена и развеселена. Веднага даде разпорежданията си на иконома Жак какво да се включи в менюто на предстоящото парти.

Не забрави да уточни каква музика да изпълнява оркестърът — мадам желала да тансва в голямата приемна да бъде изпълнен с танцуващи двойки, да не се чувства недостиг на гости — естествено, грижливо подбрани, а прислугата да се постарее никой да не остане недоволен от гостоприемството, както е редно в един императорски

двор... От ревностното усърдие, с което Ева се зае да играе ролята на безупречна домакиня, имаше поне полза — Алекс и Кристофър можаха няколко часа да останат насаме, изолирани от уморителната суетня. Цезар получи пълномощията ѝ за менюто на приема, а Жак — за избора на вината. Самата тя се зае с уточняването на цветовете и десените на салфетките, с избора на порцелановите сервизи — „... естествено, че ще сервира в някой от китайските ми сервизи, Мишел...“, кристалните чаши за шампанското, за коктейлите и за минералната вода, както и със стриктното разпределяне на местата за гостите около огромната маса: „... Жанет, трябва ли да ти напомням за трети път, че е задължително краищата на покривките да се спускат на еднакво ниво от всички краища на масата ми?“.

Ева се суетеше, сновеше от стая в стая, неуморно оглеждаше всяка вещ, критикуваше, оплакваше се, че никой не я разбира — „... как да се справя, като съм заобиколена само от полуидиоти?“, пренареждаше столовете на гостите — „... нима сте забравили картичките с имената на гостите ми от Виена!“, за стотен път собственоръчно оправяше букетите във вазите... В цялата вила цареше неописуем хаос, докато най-после, само два часа преди пристигането на гостите, мадам най-сетне се оттегли в апартамента си, „за да се пооправи преди началото на вечерята...“.

— Умира да бъде в центъра на вниманието — компетентно отбеляза Кристофър. — Да е най-красивата... Не, това е много бледо за нея. Да е най-ослепителната, с най-бляскавия тоалет, с най-изисканите бижута. И наистина го постига. Винаги ѝ се е отдавало. Майка ми никога не се поддава на шаблоните в модата, както и в поведението, между впрочем, защото за нея всяко ново празненство е повод да се издигне с още една стъпка в очите си. Лошото е, че колкото повече остарява, толкова по-ревностна става в усърдието си да се докопа до златния медал. Засега все още успява да жъне триумф след триумф и се радва като дете на всеки успех. Според мен това е истинската цел в живота ѝ — да я провъзгласят за Императрицата на красотата, за ненадмината домакиня на най-бляскавите и най-изисканите приеми, за най-добре обличащата се жена на всички времена. Но ме е страх, Алекс, че в един прекрасен ден цялото това византийско великолепие ще се срине.

Но дори и Кристофър изгуби обичайното си хладнокръвие, когато узна, че майка му възнамерява да покани гостите си да го посетят в болничната му стая, за да „... не се чувства моят син самотен и изолиран от празненството...“.

— Не искам да ме гледат като бик на изложба за говеда! — възмутено извика младежът. — Не съм експонат от музея на мадам Тюсо с нейните отвратителни восъчни фигури! Няма да го понеса, когато онези мазни физиономии се заизреждат около леглото със своите нравоучителни приказки „... горката ти майка, така се тревожи за теб...“. Тревожиш се, маман, истина е, но не за мен, а затова как повече да им натъпчеш търбусите! Не за мен се тревожиш, а за славата си и престижа си! — изкрещя ѝ той. — Искаш да докажеш на хората, че си се постарала да се погрижиш за мен след последния ми инцидент, че умееш с всичко да се справяш... А аз не желая да се справяш с мен, затова не искам никого в стаята си. Искам да прекарам с Алекс поне една спокойна вечер...

— Ще правиш само това, което ти кажа! — отсече Ева с тон, какъвто Алекс никога не бе чувала от нея. — Напълно естествено е приятелите ми да се безпокоят за състоянието ти...

— Искаш да кажеш, че са любопитни, така ли? Искат да се уверят с очите си колко съм зле, докато ти приемаш съжаленията им с подобаващо достойнство. Аз съм пострадал, а не ти, но ти и сега успя да застанеш в центъра на всеобщото внимание, нали?

Алекс мълчаливо стоеше на стола си. Искаше ѝ се да потъне вдън земя, обаче Ева властно махна с ръка, без дори да се обърне към дъщеря си, сякаш нареждаше на някоя от слугините си:

— Ако обичаш, остави ни сами.

— Не, Алекс, моля те, остани при мен.

— Излез от стаята! — Ева съвсем леко повиши тон, но и това бе достатъчно за Алекс, за да схване предупреждението.

Младата жена излезе в коридора и едва не се сблъска с медицинската сестра, която забеляза сълзите в очите на Алекс, и възмутено прошепна:

— Какъв е този цирк! Не мога да се оплача от щедротото възнаграждение, което ми дава мадам, но как да се грижа за бедното момче, когато то не може да изкара един ден спокойно в леглото? Непрекъснато се редуват сърцераздирателни сцени и може би именно

заради това постоянно поддържа температура над нормалната. — Жената отчаяно сви рамене. — Що за майка е това? Никога не съм виждала такова чудо!

Алекс се прибра в тихата си таванска стая. Оттам, от любимото си място до прозореца, тя видя пристигането на бляскавата кавалкада от гости, до един в дълги и безшумни мерцедеси и ролс-ройси. Жените бяха облечени с фантастично скъпи тоалети и бяха отрупани с бижута, а мъжете — в официални вечерни костюми, само в черно и бяло. Докато вечеряше в тихата си стая, тя си представяше шумната тържествена вечеря в големия салон на партера: светлината от свещниците по стените и по масата дискретно хвърляше романтични отблясъци по огърлиците и диадемите на дамите, покривките и салфетките бяха подбрани с безупречен вкус, в тон с десените на сервизите от севърски порцелан, а наоколо отекваше само звънът на кристалните чаши. Безбройните букети със свежи цветя бяха кокетно подредени в ниско разположените китайски вази — мадам не харесваше вазите да препречват погледите на гостите ѝ — а върху кристалните чаши искреше монограмът на Екатерина Велика. Е, как да не повярва на ласкателите, че е истинска императрица? Сигурно в този миг Цезар обикаляше масата, понесъл поредната бутилка „Шато Латур“, реколта 1961, увита в снежнобяла кърпа. Цезар, приятел на Алекс от мрачните дни на детството ѝ, бе задигнал и за нея една бутилка от превъзходното вино, заедно със солидна порция от менюто за вечерта: изстуден мус от омар, превъзходно опечен пълпъдък с ориз от Ню Орлеан, ордьовър от целина, задушена в масло, с подправка от кориандър, салатата с шест вида марули, украсена с резенчета портокал, горещо суфле, покрито с малини и щедро залято със сок от праскови, а накрая — пикантна гарнитура от съвсем пресни картофчета, много дребни, всичките с еднакъв размер и форма, обилно покрити с черен хайвер и топено масло.

„Ева, великата императрица...“ — каза си Алекс, докато отпиваше бавно от виното. Вече усещаше леко опиянение. Рядко пиеше вино, но превъзходният аромат от високата кристална чаша неусетно проникваше в ноздрите ѝ, плътен и наситен с ухание на лозя, нежно загърнати в меките слънчеви лъчи привечер. Освен шампанското, Цезар ѝ бе донесъл своята гарафа от планински кристал, след като бе налял в нея половин бутилка от превъзходно изстуденото

монтраше, което се сервираше с омарите. Няма съмнение, че в този миг Ева седи на почетното място пред трапезата, бледа и хладна като сталактит — дори и Алекс научи, че на приема мадам ще се появи в блестяща рокля от снежнобяла коприна с бродерия от перли, дребни кристали и сребърни нишки под формата на пчели — нали в много от кралските гербове се виждаха изображения на пчели. Никога не бе пропускала и най-малкия шанс да си го върне, и то тъпкано. „Ако тя знае, че и аз вечерям от изисканите ѝ ястия, сигурно ще побеснее. Според нея аз трябва да вечерям със сирене и хляб в таванската стая. А какво ли ще направи, ако сляза долу и заявя пред гостите ѝ: «Запознайте се с другото дете на мадам. Аз съм дъщеря ѝ Алекс». — Закиска се пиянски. — Сигурно всички ще настръхнат. Аз съм нещо като скелет в бюфета, но все пак съм жива, от плът и кръв.“

Алекс седеше и размишляваше, докато шампанското замайваше главата ѝ и притъпяваше разума ѝ. „Време е да разбере защо тя така упорито отказва да ме признае за своя дъщеря, защо ме крие, сякаш съм някакво ужасно чудовище, от което се срамува. Защото тя наистина се срамува от мен. Иначе защо въобще не желае да ме погледне, защо винаги ме пренебрегва? Към всички други е усмихната и внимателна, но не и с мен, само не с мен. Когато е с мен, лицето ѝ винаги е една ледена маска. Дори и гласът ѝ се променя, става безжизнен. С цялото си поведение тя отрича моя живот, моето право на съществуване. Защо? Защо? Какво има в мен, което тя не може да понася? Коя съм аз? Какво съм аз? И защо съм се родила? Крайно време е да получа отговор на всичките си въпроси. Имам право да знам истината.“

Решителността ѝ нарастваше едновременно с опиянението. „Тази вечер ще се изправя пред нея — каза си Алекс. — Лице в лице. Защо не? — помисли си тя, докато виното освобождаваше скритите в душата ѝ демони и събаряше преградите. — Защо да се примирявам с обидното ѝ държание? — Младата жена яростно удари с юмрук по масата. — Обидно е слабо казано! Тя ме подценяваше още от детството ми. Аз търпях години наред... Скоро ще станат осемнадесет, защото дойдох в тази къща, когато бях само на пет години.“ Болезнените, отдавна погребани спомени изплуваха от мъглата на алкохолното опиянение. Обидата, стаена дълбоко в душата ѝ, бе все така болезнена. „Доведох ти твоето копеле. Тя е твоя и винаги ще бъде

твоя. Ти си нейната майка, но моят син не беше неин баща. Трябва да поемеш най-сетне отговорността си, ако не желаеш жестоко да си изпатиш.“

„Кой е бил баща ми? Дали тя не мразеше спомена за него? Може би той я е изоставил и тя ме мрази именно заради това? Да не би да съм зачената в толкова ужасни обстоятелства, че тя не може да понесе спомена за тях?“

Алекс се изправи, леко залитайки. Време беше да зададе мъчителните въпроси и най-сетне да получи верните отговори.

Влезе в банята, изплакна лицето си със студена вода и се погледна в огледалото.

— Бог ти е дал език, използвай го — кимна тя на отражението си в огледалото. Очите ѝ се сториха необичайно големи, а бузите ѝ бяха много зачервени.

Седна на твърдия стол в коридора на горната площадка и зачака да свърши приемът. Главата ѝ клюмна на една страна и Алекс се унесе в дрямка. Събудиха я оживени гласове. Гостите на Ева си тръгваха, чуваха се прощални целувки и шум от обличане. Алекс примигна, разтърка очите си и се вгледа в последните гости, които се отправяха към предната врата. Когато тя се затвори зад последния гост, Жак, както винаги, я залости и се обърна към Ева:

— Много успешен прием, мадам.

— Да, както винаги — самодоволно отвърна Ева и потри раменете и врата си.

— Ще желаете ли още нещо, мадам?

— Не, нищо повече. Ще отида да видя сина си и след това ще си легна.

— Много добре, мадам.

Жак изчезна в трапезарията. Мърморейки си, Ева се запъти по коридора към стаята на сина си, отвори вратата и тихо влезе вътре. След малко излезе на пръсти и безшумно притвори след себе си. Тръгна по стълбите и когато наближи горната площадка, Алекс уплашено скочи на крака. Решителността ѝ се бе изпарила, чувстваше се нервна, повдигаше ѝ се, а главата ужасно я болеше. Заедно с преминаването на опиянението от шампанското се изпари и смелостта ѝ, но краката ѝ бяха натежали като оловни и тя не можеше да

помръдне. Подпря се на една малка масичка, която се заклати, и чу студения глас на Ева:

— Какво правиш тук?

Алекс изправи масата и се обърна към майка си, опитвайки се да запази достойнство.

— Бих искала да си поговорим.

Отново видя как ледената маска смени презрителното ѝ изражение.

— Ти си пияна! — изсъска Ева с отвращение.

— Не, не съм. Но съм ядосана. Мисля, че е крайно време да получа някои отговори.

— Не ти дължа нищо, включително и отговори.

— О, дължиш ми. — Гневът възвърна решителността ѝ. — Искам честно да ми отговориш. Ти наистина ли си моята майка? И ако си ми майка, защо винаги се отнасяш към мен като към омразен непознат? Защо никога не си ми дала дори частица от вниманието, с което отрупваш Кристофър? Какво толкова съм сторила, че ме държиш настрана като някой беден роднина? С какво Мери Брент успя да те застави да ме приемеш в къщата си, макар да не го желаше? Защо онзи стар пастор идваше да ме проверява? Защо...

— Млъкни! — Гласът на Ева изплющя като камшик. Погледна през рамо, но наоколо нямаше никого.

— Защо се срамуваш от мен? — извика Алекс.

Ева пристъпи крачка напред, дългите ѝ пръсти се впиха в ръката на Алекс и я повлякоха към голямото огледало на стената в коридора.

— Ето отговора!

Алекс се вгледа в отражението си — беше висока метър седемдесет и пет, с широки рамене и едра фигура. В паметта ѝ изплуваха думите на един неин състудент от Оксфорд, който ѝ бе казал, че му напомня за величествената сграда на Роял Албърт Хол. „Лицето ми никога не е било красиво — тъжно си помисли тя, — с този едър нос и издадена брадичка, с тази кестенява коса.“ Лицето ѝ, обикновено бледо, сега бе зачервено от виното и гнева. Бе облечена в семпла бяла блуза и тъмносиня пола, с ниски обувки. Макар да беше по-висока с цяла глава от Ева, Алекс се чувстваше дребна и нищожна.

— Аз съм прочута като Императрицата на красотата. Погледни се в огледалото. Нима е възможно да призная пред света, че имам

дъщеря като теб?

— Но това е жестоко — прошепна Алекс.

— Не. Това е истината. Цялата ми репутация ще рухне като картонена къща, ако разберат, че Ева Черни е родила толкова грозна дъщеря.

Алекс затвори очи. Започна да ѝ прилошава.

— Аз изпълних своя дълг — погрижих се за прехраната ти, за дрехите ти, за образованието ти.

— Но никога не си ме обичала.

— Не мога да обичам такова грозно създание.

— Но това не е естествено.

— Такава е природата ми.

Алекс се намръщи и несвързано промърмори:

— Не е само това, чувствам, че има още нещо.

— Нищо не разбираш. Нито пък имам намерение да ти обяснявам. — Ева пусна ръката на Алекс, но която бяха останали следи от пръстите ѝ. — Върни се в твоя свят. Тук нищо не те очаква, нито сега, нито в бъдеще. Винаги ще имаш пари, защото съм се погрижила да разполагаш с щедра банкова сметка, а освен това си умна. Използвай ума си, за да постигнеш това, на което си способна. Както аз успях.

— Но с мен не успя!

— Няма повече да търпя глупавите ти въпроси. — Ледената маска отново се появи на лицето ѝ. — Знам, че синът ми иска да те вижда, но това няма да промени отношението ми към теб. — Устните ѝ се свиха в леко презрителна усмивка. — Знам всичко, което касае сина ми.

— Както винаги, можеш да узнаеш каквото те интересува за мен.

— Не искам това, което не можеш да получиш. — Ева се обърна към стълбите. — Повече нямам какво да ти кажа.

— Но ти нищо не ми каза.

Ева се извърна.

— Не желая да ти кажа нищо повече. Мисля, че вече се разбрахме за всичко. — Тя замълча и странна сянка помрачи блестящите ѝ очи. — Когато започнах, нямах нищо, бях съвсем сама, при това по-млада от теб. Сама се издигнах. Какво ти пречи да направиш същото? Има ли някакво значение коя си ти? Важно е само

какво желаеш да постигнеш. Трябва сама да изградиш живота си. Както аз го направих. — Алекс видя как погледът ѝ отново се избистри и върху красивото ѝ лице се появи обичайният безразличен израз, който тя така добре познаваше. — Когато се събудя на сутринта, не искам да те заваря в къщата си. — Обърна се и бавно продължи по стълбите.

Алекс остана като вцепенена, с поглед, прикован в затворената врата на спалнята на майка си. Чувстваше се отчаяна, объркана и напълно безпомощна. Повдигна ѝ се, закри устата си с ръка и се завтече нагоре по стълбите към банята си.

Когато Макс се обади от Париж, Патси му разказа какво се бе случило.

— Скоро ще бъда в Лондон. Ще отида до Кеймбридж, за да се видя с Алекс.

— Знам, че си ѝ истински приятел, Макс.

Нещо в гласа на Патси го накара да попита:

— Ти се тревожиш за нея, нали?

— Тревожа се, защото и аз съм отговорна за това, което е Алекс. Аз бях и си оставам стара мома. Алекс не знае какво означава нормално семейство, в което всички се обичат.

— Ти ѝ даде много обич и топлина.

— Дадох ѝ всичко, на което бях способна, но майка ѝ имаше гибелно влияние върху нея. Алекс е още много млада, но отсега се смята за стара мома. За нея радостите на младостта са непознати. Тя не познава никакви удоволствия, Макс. Никакви танци, никакви срещи, никакви забави. Само работа. Живее затворено и самотно, макар да има научни степени...

— Патси, Патси... Никога не съм те чувал да говориш толкова отчаяно.

— Не искам Алекс да стане като мен. Аз трябваше да се грижа за майка си, която бе инвалид. Трябваше да осигурявам прехраната ни, а когато се сетих да помисля за себе си, вече бе много късно. Не искам това да се случи и с Алекс.

— Остави всичко на мен, Патси. Ще направя каквото мога.

— Нима винаги не си го правил? — тъжно се усмихна Патси.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Швейцария, 1988 година

На сутринта, в деня на погребението на Крис, Алекс стана рано и в седем и половина слезе на партера. Не успя да се наспи — мисълта за предстоящата церемония не ѝ даде покой през цялата нощ. В кухнята завари само Джоунс. Ева не позволяваше да я будят преди десет сутринта, затова камериерът ѝ се залавяше с подготвянето на закуската на мадам едва към девет. Джоунс седеше на стол до голямата кухненска маса и отпиваше кафе с мляко от чашата си. Щом Алекс се появи на прага на кухнята, камериерът вдигна глава и я изгледа учудено:

— И ти ли сънува кошмари? Никога не съм прекарвал такава тежка нощ, а днес ме чака много работа, да не говорим колко ме натовари мадам през изминалата седмица...

Алекс си наля кафе в свободната чаша, стори ѝ се, че долавя смътна промяна в отношението на камериера към нея.

— Как е тя?

— Странно, но сега се чувства по-добре. Спа спокойно, като новородено бебе. Може би се дължи на успокоителните хапчета. От доста време насам не пропускам да ѝ сложа едно хапче в сутрешното кафе и още едно в кафето преди мръкване. Нейните самоуверени лекари нищо не струват пред мен. Но лошото е, че напоследък се храни много зле. Да мине най-после това погребение, след това тя ще се възстанови... Посъветвах я да влезе в клиниката, за да излекува нервите си. Не помня друг път да е преживявала такава дълга и сериозна криза... А да знаеш каква кореспонденция се натрупа! Писма, телеграми, обаждания по телефона. Ще има с какво да се занимава може би през следващия половин месец... Ще се кача горе само за минута, за да ѝ подготвя дрехите. Според мен най-сполучливият избор ще бъде онзи прелестен черен костюм от Юбер дьо Живанши^[1], който ѝ ушиха за погребението на свекърва ѝ, в

комплект с онази кокетна шапчица от Жан Берт, защото към нея може да се постави траурен воал.

— Ненавиждам черния цвят — обади се Алекс.

— Да, разбирам, не ти подхожда, нали затова не го харесваш? И ти трябва да си подбереш няколко цвята, които да доминират във всичките ти тоалети също като мадам. Нали не ѝ се сърдиш след всичко, което се случи? Когато разбрах, че и двете ще останете за известно време във вилата, много се разтревожих. От седем години, откакто работя за мадам, не съм я чувал да отронва дори една дума за теб.

— От много повече от седем години между нас двете съществуват доста специални отношения.

— И аз отдавна не съм се срещал с хората от моето семейство, защото те недвусмислено ми заявиха, че предпочитат да съм някъде по-далече. Но сега отношенията между теб и мадам са напълно променени, нали не се заблуждавам, Алекс? Искам да кажа, че отсега нататък тя няма да разговаря с никого, освен с теб, нали правилно съм отгатнал?

— Точно сега, Джоунс, ти си по-близък с нея от всички в тази вила и я познаваш най-добре. Мога ли да перифразирам онази прочута мисъл и да заявя, че никоя жена не е героиня в очите на своя камериер?

Джоунс я дари с усмивка, преливаща от престорена скромност.

— Е, не бих го отрекъл, че изглеждаме доста... хм, близки в очите на околните, и то още от първия миг, когато съдбите ни се кръстосаха. Както не мога да отрека, че понякога тя става доста трудна за понасяне. И ние сме имали нашите малки търкания и скандали, както и периоди, изпълнени с мълчание или едносрични отговори, но кой човек може да избегне тези моменти в живота си? Толкова много грижи ѝ се струпаха, макар тя винаги да успява да се справи с тях.

— Както и със задачата от бедна емигрантка да се издигне до бляскава принцеса.

— Хм, никога не съм я виждал като бедна и окъсана емигрантка... но съм готов да се обзаложа, че и дрипи тя би носила с достойнство, дори ще изглеждат на нея като царствени одежди. Това е вродена дарба у нея, защото има неща, които не могат да се усвоят и при най-голямо старание: или го притежаваш по рождение, или не. Защото не всичко в този прекрасен свят може да се купи с пари, но за

съжаление твърде малко жени проумяват тази проста истина. Може би всичко се дължи на нейната унгарска кръв.

— Австро-унгарска, бих казала.

Джоунс презрително изсумтя.

— Няма значение. Мадам е истинска космополитна личност.

— А разказвала ли ти е за ранните си години?

— О, скъпа, в нашите разговори ние никога не споменаваме за годините! В спомените неизбежно се скъсяват отминалите периоди: ако са изтекли десет години, на теб ти се струва, че е са минали само пет, а ако говорим за период от пет години, той ти изглежда като една година и така нататък. Чувал съм я да казва, че много хора са се интересували как е започнала, но отдавна не обръщам внимание на подобни празни приказки. — Той облиза устните си. — А що се касае за поверителни сведения, за тях моите устни са запечатани завинаги, както се говори за мен сред познатите на мадам Черни. — Отпи още от кафето си, но чашата остана в ръката му. — Можеш ли да си представиш какво се случи миналата седмица? За моя огромна изненада мадам неочаквано се зае да ми разправя за спомените си от далечното минало. Може би защото нищо не ни напомня така силно, че всеки от нас е смъртен, както вестта за гибелта на някой от най-близките ни хора? Ровеше в кутиите с бижута, когато внезапно откри на дъното на едната от кутиите малка брошка във формата на буквата „А“... Брошката не ми се видя нещо особено, дори бих казал, че е доста евтиничка, дори не беше позлатена, но щом вдигнах очи към лицето ѝ, се вцепених от изненада. Никога няма да забравя изражението ѝ в онзи миг! Опитах се да я разсея с някоя от моите нескопосани шеги... че в тази дреболия надали има нещо повече от сантиментална стойност или нещо от този род, не помня точно...

„Това е първото бижу, което някога съм притежавала...“ — каза тя.

— Но защо с формата на буква „А“? — учуди се Алекс. — Би трябвало да е с буква „Е“ от Ева.

„Това е второто ми име, каза ми мадам тогава. «А» от Анна.“ Сякаш не се занимавам с паспорта ѝ и другите ѝ книжа от толкова години, сякаш не помня наизуст всичките ѝ имена: Ева Черни Бингъм ди Марчези де Баранка!

— Какво означава това „де Баранка“ накрая на името ѝ?

— Това е малък спомен от последното ѝ прегрешение. Той беше аржентинец, увличаше се по играта на поло също както първия ѝ съпруг... Е, кой знае всъщност името на първия ѝ съпруг, а? Искам да кажа, че все трябва да си имала баща, нали? Или ти не си нейна истинска дъщеря... „кашер“, както казваме ние, евреите... и заради това тя отказва да те признае за свое дете?

— Първият ѝ съпруг се е наричал Джон Брент — обясни му Алекс със свито гърло.

— Ааа, така ли...? — Джоунс с такава стръв облиза устните си, сякаш изпитваше физическа наслада от неочакваното разкритие за миналото на господарката си. — Но тогава излиза, че тя е нарушила брачната клетва.

— Какво говориш?

— Много добре знам какво говоря. Тя се е омъжила за втория си съпруг, като се е представила за неомъжена. Нито веднъж, в нито един документ не е било споменавано името Брент, иначе щях да го запомня. Знам наизуст документите около всичките ѝ женитби и си спомням отлично, че на брачното свидетелство между нея и нещастния баща на горкия Крис тя е била записана с името Ева Черни, семейно положение: неомъжена. — Джоунс замислено поклати глава, очите му блестяха от възбуда и трескаво обмисляне, промени се дори и акцентът му — изпод изискания говор, възприет от богатите семейства по Източното крайбрежие на САЩ неусетно се прокрадна, като ръжда под прясно нанесена боя, кокни или изкълченият жаргон на прадедите му от Южен Лондон. — И когато видях как тя стисна яростно малката брошка в ръката си, си припомних нещо, което тя очевидно отдавна бе забравила. Току-що бяхме кацнали на летището „Кенеди“ в Ню Йорк и тя ме бе изпратила за багажа... а при всяко пътешествие мъкнехме огромен багаж... когато се приближи някаква непозната жена... хубавичка, бих казал дори, че ми заприлича на истинска лейди... и я заговори: „Анна! Вие сте Анна Фаркас, нали?“. О, да беше видяла лицето на майка ти в онзи миг, косите щяха да ти настръхнат! Но само след една-две секунди тя се овладя и отвърна с леден тон: „Грешите, мадам, моето име е Ева Черни“. Яростно тръгна към колата и трябваше да разблъскам навалищата на тротоара, за да я настигна, иначе щеше да подкара колата без мен и да ме остави сам на летището. — Джоунс тъжно кимна. — И сега тази малка, загадъчна брошка... Защо пази

такава евтина дрънкулка? Има прелестни бижута, някои от тях — фантастично скъпи, има дори диаманти, каквито никъде другаде не съм виждал, а съм виждал доста скъпоценности през живота, момиче, можеш да се довериш на паметта на стария Джоунс. Нищо чудно, че напоследък мисли само за миналото. А може би и за старостта, и за смъртта.

— Каза ли още нещо за мен?

— Нито дума. Но нали се срещнахте? Едва не получих удар, когато ми нареди да сляза на партера и да поканя дъщеря ѝ в спалнята, ако тя може да ѝ отдели няколко минути. Нима е имала дъщеря и го е криела от мен през всичките тези години! И как можа да каже: ако може да ѝ отдели няколко минути! И още нещо ме смая — за пръв път мадам не нареждаше, а молеше някой да я посети. Тогава си зададох въпроса: „Нима тази Александра Брент притежава някаква тайнствена власт дори над мадам Черни?“. Но повече не чух нито дума за теб. Да не сте отново в ледников период? — попита Джоунс, привидно нехайно, макар в същото време да изгаряше от любопитство.

— Никога не сме го напускали — предпазливо отвърна Алекс.

— Е, ти нали се славиш като много умна, сигурно по-добре знаеш от мен. Аз си оставам само един скромен камериер и нищо повече. Мадам не обича да общува прекалено често с умни жени, може би защото се опасява, че те бързо ще схванат същността ѝ. — Той се замисли, преди да продължи: — А ти си живяла при баща си, познах ли?

— Да, до деня на смъртта му.

— И аз си мислех същото. Но ти явно си идвала и преди тук, във вилата, щом те познава икономът Жак, пък и някои от другите прислужници.

— Да. Прекарала съм доста голяма част от живота си тук, в тази къща.

— Добре, аз мога само да се радвам, че си запазила здравия си разум и заедно ще изпратим горкия Крис в последното му пътуване. Защото тя още не може да се съвземе. На нея всичко ѝ се струва пропаднало. Тя кроеше големи планове за бъдещето на Крис, големи планове...

— Знам.

— Обаче бих казал, че сега обръща погледа си към теб, и то само благодарение на обстоятелството, че си няма никого друго... искам да кажа, в семейството си. Иначе аз винаги ще бъда до нея, както и мистър Макс... а той я разбира по-добре от всички нас... но ние не сме членове на семейството ѝ.

— А пък аз бих казала, че ти си много по-близък с нея, отколкото аз, въпреки че съм член от семейството ѝ.

— Хм, може би тъкмо тук се крие хитростта ѝ. Може би иска да те привлече в семейното лоно, за да те държи изкъсо.

— Хубаво е, че си мислиш така — замислено отвърна Алекс и стана от стола. — Искам да се поразходя.

— Да, няма да е зле, ако се зачервят бузите ти от разходката на чист въздух. — Той я хвана за ръкава в мига, когато тя мина покрай него. — Но знаеш ли какво ми хрумна? Може би е добре да си сложиш малко руж на лицето, плюс грим, за да подчертаеш скулите си. Ще видиш, че изразът на лицето ти веднага ще се промени. — Джоунс я огледа критично. — Знам кой от гримовеите на мадам Черни ще свърши най-добра работа в случай като твоя... има много приятен нюанс... защото сега изглеждаш много зле. Извини ме, че ти го казвам така безцеремонно, но все някой трябва да ти помогне, нали?

— Ще запомня жеста ти — въздъхна Алекс. — И съм ти благодарна за съвета.

За пръв път през този ден на лицето ѝ се появи бледа усмивка.

Останал сам, Джоунс събра чашите от масата, изми ги, избърса ги и ги върна в бюфета. Докато разтребваше машинално и мачкаше кърпата в ръцете си, камериерът си припомняше разговора с Алекс. „Не е грозна, макар по нищо да не прилича на майка си... Но тези едри кости... Макар че, по всяка вероятност, тя не го преживява чак толкова тежко... но няма не може да се намери и за нея подходяща козметика...“

Качи се по стълбата и влезе в будоара на Ева. Стените бяха облицовани с високи огледала, а зад тях бяха монтирани скритите шкафове с нейните кърпи и хавлии, бельо и тоалетни принадлежности. Кожените ѝ палта се съхраняваха в отделно помещение, където климатичната инсталация поддържаше специално подбрана по-ниска

температура. Камериерът отмести плъзгащите се огледални врати с ловък жест, трениран от дългогодишната му практика, и извади светлосивата сатенена рокля на мадам, украсена с черна дантела. Взе и чифт нови черни копринени чорапи в целофанова опаковка, намръщи се, докато оглеждаше замислено дългата поредица от безупречно лъснати обувки, и накрая се спря на затворените черни обувки от шведска кожа с шестсантиметрови токчета — мадам обичаше да изглежда по-висока, добави черната лачена чантичка, малка, но достатъчна, за да поеме огледалцето и носната кърпичка, също в черно. Джоунс се замисли и добави още една носна кърпичка. Отиде в другото отделение на вградения гардероб и порови сред висящите рокли — всичките черни и скроени така, че да прилепват към тялото ѝ, но с лек шлиц покрай бедрото, за да облекчат ходенето — и най-последно намери черния воал, който отдавна не бе влизал в употреба. „Ще подхожда чудесно на черния костюм на Живанши, особено с копчетата от перли. Но дали да ѝ потърся още нещо...“

„Ето, може би това... не, много е демоде — мърмореше си камериерът, без да престава да оглежда дългата поредица от дрехи. — А сега да изберем и шапка. — Протегна ръка към дългата лавица вляво. Кой знае защо, мадам настояваше шапките ѝ да бъдат подреждани винаги в левия край на дългия вграден гардероб, простиращ се по цялата стена на помещението. Джоунс изтегли едно от дълбоките чекмеджета, опрени над лавицата, отвори го и откри в него дузина кокетни шапки с неподправена елегантност, но всяка с рязко отличаващ се силует. — Да — каза си Джоунс. — Ако успея да я убедя да прибере косата си назад, тази ще ѝ подхожда най-много. Воалът ще го спусна ето така... — Извади чекмеджето от релсите и го остави на пода в средата на помещението. Около черния креп се извиваше лъскава лента от фина черна коприна, с два инча ширина. — А сега — промърмори Джоунс — ще прибавим и брошката с перлите... да, стана чудесно...“

Приключил с подбора на тоалета на господарката си, камериерът излезе през вратата, прекоси салона и на пръсти се доближи до вратата на спалнята на мадам. Долепи ухо до дървото. Нито звук не долиташе през масивната врата. Джоунс се закашля. Някаква остра миризма стегна гърлото му. „Нима нещо се е запалило? — камериерът се ужаси, когато гърлото му отново се задави от дима. — Гори! Нещо гори!“

Господи!“ Натисна силно дръжката на вратата, но без резултат. Потропа отчаяно на вратата:

— Мадам! — Никакъв отговор. Камериерът затропа по-яростно. — Мадам... — Натисна с все сила дръжката на вратата. И този път никакъв отговор. Обърна се, завтече се към бюрото в ъгъла на салона, с трескави движения изхвърли чекмеджето на пода и вдигна ключа. С три скока се върна до вратата на спалнята на Ева, но, за негов ужас, ключът отказа да влезе в ключалката. — Заклучила се е отвътре! — диво изкрещя паникьосаният мъж и побягна по стъпалата към стаята на адвоката на горния стаж.

Макс бе събуден от рязкото дърпане. Първото, което се изпречи пред очите му, бе обезумялото лице на камериера на мадам.

— Какво, по дяволите...

— Не мога да вляза в спалнята на мадам! Заклучила се е отвътре, Макс. Мирише на нещо изгоряло... Под вратата... дим...

Макс веднага рипна от постелята си. Спеше гол, но сега за секунди навлече халата, метнат на близкото кресло, без да обръща внимание на изсумтяването на Мойра в просъницата. Жената не се събуди, само се завря още по-навътре под завивката.

— Извинявай — смотолеви Джоунс, — но освен теб нямаше кого да повикам. Искях само да проверя кутиите с бижутата й. Бях й приготвил дрехите за днес... когато усетих нещо подозрително. Не можех да се реша дали да й избира брошката с перлите... — припряно бърбореше Джоунс, докато се мъчеше да настигне Макс по тихия коридор.

Но Макс не го чуваше. След по-малко от минута се озова пред заключената врата на спалнята на мадам, с все сила удари по нея и силно извика:

— Ева! Отвори!... Ева! — Задави се от дима и се разкашля. — Прав си. Нещо гори вътре... стой тук. — Джоунс се дръпна уплашено, а Макс се отстрани на няколко крачки, засили се и с лявото си рамо връхлетя върху вратата, но тя не се помръдна от удара му.

— Няма да помогне! — отчаяно изпищя камериерът. — Сега се сетих! Тези врати ги доставиха от някакъв стар манастир, по специална поръчка на мадам... Дебели са колкото ръката ми.

— А прозорците?

— Никога не оставям отворен прозорец в спалнята й.

Макс се завтече към прозорците на салона, разтвори ги със замах и погледна към прозорците на спалнята.

— По дяволите, затворени са! — Двамата мъже се спогледаха безпомощно. — Господи! — Викът на Макс така стресна камериера, че той подскочи от шока. — Стълбата! — Макс вече тичаше към коридора и раздаваше заповедите си в движение. — Бързо я намери! Домъкни я под прозорците ѝ, но по-бързо, стига си се мотал, глупако!

С помощта на един от градинарите, привлечен от суматохата, Джоунс откри стълбата и я довлече под прозорците на спалнята. Макс вече се катереше по високата магнолия, но клоните ѝ се оказаха орязани — Ева бе настояла да ги отсекаат, за да не запречват слънцето пред прозорците ѝ.

— Не мога да стигна до прозорците — изпъшка Макс. — Има поне пет стъпки до балкона. Дай стълбата по-насам! — Джоунс и градинарят я преместиха, а Макс провисна от най-дългия клон.

— Приличаш на Тарзан — подвижна Джоунс, но очите му се разшириха от изненада, като видя как Макс смъкна халата си, който спъваше движенията му, и протегна голия си крак към най-високия напречник на стълбата. Тя се олюля заплашително, обаче Джоунс и градинарят веднага се вкопчиха в нея и я задържаха. Макс пъргаво се повдигна на ръце и се преметна през перилото на балкона.

— Ще счупя стъклото! — кресна адвокатът. — Някой да ми хвърли горе халата, за да увия китката си.

С неподозирана пъргавина Джоунс се добра до падналия халат и се метна на стълбата, изкачи се до най-горния напречник и го подаде на Макс, а той го усуква набързо около ръката си и счупи най-близкото стъкло. Алармената инсталация веднага се задейства и нададе ужасяващ вой.

— Някой да отиде и да изключи тази щуротия! — задъхано заповяда Джоунс от стълбата. Градинарят се спусна да изпълни нареждането му, стълбата се разклати и ужасеният камериер едва не се озова на тревата под балкона, но в последния миг успя да се докопа с треперещи ръце за парапета. Макс му помогна да се прехвърли на балкона.

— Боже мой, сякаш гледам сцена от някакъв приключенски филм... или може би сънувам, а? — задъхано прошепна Джоунс и се наведе, за да влезе след Макс в задимената спалня. — О... господи,

какво е това? — Стаята сияеше в светлината на десетките свещи, поставени навсякъде — по пода, по масичките, над камината. — Нищо чудно, че подуших миризмата... — Макс се наведе над широкото, царствено легло, озарявано от блясъка на свещниците, на което се бе изтегнала Ева, великолепно гримирана, с пресен маникюр и безупречна фризура. На отпусната ѝ ръка искреше едрият смарагд върху пръстена, подарък от Кристофър Бингъм IV. Лежеше по гръб, в пищната си дантелена нощница от лъскав сатен в прасковен цвят, с марокеновите пантофки на краката си, със скръстени ръце на гърдите си, притиснали фотографията на единствения ѝ син.

— Мъртва ли е? — изхлипа Джоунс.

— Не... долавям пулс, но доста слаб...

Джоунс се хвърли към празната бутилка, търкулнала се върху нощното шкафче на Ева. Поклати го, помириса го и ужасено изпищя:

— Хлорхидрат! Откъде го е намерила...? — Погледът му се закова върху празната бутилка. Грабна го и отново го помириса. — Хм, но това е водка! Тогава някъде тук би трябвало да се търкаля и второто шише...

— Стига си бърбил! Веднага телефонирай в клиниката! Бързо, по-бързо! Кажим им да се приготвят за случай с отравяне... да вземат всичко, каквото там е нужно... и онзи французин.

— Делор?

— Да, нали той е най-добрият им лекар?

— Всички са една стока! — сърдито изфуча Джоунс, но чевръсто набра номера.

Макс грабна кашмирената постелка, оставена на пода пред леглото, и надве-натри зави Ева, потънала в дълбок, непробуден сън, преди да я вдигне на ръце.

— За бога, нека най-после някой да дръпне шалтера на тази алармена уредба! Този вой съвсем ще ме влуди! — Думите му още не бяха заглъхнали, когато един от притичалите прислужници изключи инсталацията. — Слава на бога... че дойдохме навреме... о, Джоунс, помогни ми да отворя вратата... трябва час по-скоро да я замъкнем в клиниката!

Алекс замислено бродеше край езерото, когато до ушите ѝ достигна провлеченият вой на алармената инсталация. Закова се на място, но в следващия миг хукна към вилата. Щом връхлетя в преддверието, насреща ѝ откъм стълбите се зададе Макс, чисто гол, понесъл на ръце майка ѝ, увита в някаква постелка, с безпомощно увиснали ръце.

— Комбинация от хлорхидрат и водка... — задъхано ѝ обясни той. — Ще я закарам в клиниката, дано само онези с линейката да не закъснеят!

— Ще успееш, Макс! — извика Алекс и се затича към съседната стая. Там висяха палтата на слугите. Грабна първото, което ѝ попадна под ръка и се върна при предната врата тъкмо в мига, когато камериерът се присъедини към тях.

— Казаха, че по спешност оборудват за нея специално помещение... с всичките му там апаратури... — припряно заговори Джоунс. — А аз викнах на шофьорите да изкарат ролс-ройса от гаража!

— Добре, че си се сетил... Ето... помогни ми да я оставим в този стол, а после ще я наметна с това палто...

— Внимавай! — изохка Джоунс. — Да не предизвикваме смъртта! — Но въпреки страха си той помогна на Макс да положат смъртнобледата Ева на стола. Макс се обърна, грабна палтото от ръцете на Алекс, която не успя да промълви дори една дума, и загърна безжизненото тяло на господарката си. „Дано Иисус се смили и този път над нея!“ — помоли се Макс.

— Но ти си бос! — сепна се Алекс и си възвърна способността да говори.

— Никъде няма да ходя... нали колата е готова?

Алекс се приближи до вратата.

— Сега ще я докарат пред стъпалата...

— Добре... да отворят вратата... и по-бързо!

Алекс разтвори широко пред него двете крила на масивната врата, а Макс настани безжизнената Ева на задната седалка на ролс-ройса. Макс спря с ръка Алекс, която понечи да се настани на седалката до нея.

— Не! Ти ще останеш тук и ще надзираваш къщата. С мен ще дойде само Джоунс.

— Обади ми се оттам веднага щом научиш нещо! — извика Алекс след колата, която потегли щом мъжете се настаниха до шофьора. После се обърна и пое по стъпалата към зеещата врата. Преддверието бе изпълнено с разтревожената прислуга — всички се бяха струпали до вратата, заедно с Памела и Мойра.

— Мадам е взела свръхдоза успокоителни лекарства — равнодушно рече Алекс. — Макс и Джоунс я отведоха до клиниката. А на нас ни остава само да седим тук и да чакаме.

— Боже мой... — изхлипа Мойра. Памела нищо не каза, но изглеждаше много бледа и изплашена.

— Защо се задейства алармената инсталация? — попита Мойра, когато слугите започнаха да се прибират по стаите.

— Макс счупи прозореца, за да влезе в спалнята ѝ, а към прозорците са свързани датчиците на инсталацията.

Алекс пое по стълбите, заедно с двете жени зад гърба си.

— А какво е изпила? — полюбопитства Мойра.

— Хлорхидрат и водка.

Алекс пресече салона на Ева и влезе в спалнята. Но на прага се закова като вцепенена и Мойра изплашено се втурна към нея.

— О, господи... — Мойра инстинктивно произнесе същите думи като Джоунс преди малко. — Погледни... прилича на параклис...

Някои от свещите бяха загаснали от вятъра, нахлул през счупения прозорец, но останалите продължаваха да горят. Алекс ги обиколи, като гасеше една по една, но когато се приближи до завесите, под обувките ѝ изхрущяха парчета от стъкло. Приклезна и започна да събира парчетата.

— Всичко е обмислила... винаги е била много досетлива — промълви Мойра, докато се оглеждаше наоколо. — И защо е запалила всичките тези свещи? Трябва да са повече от петдесет...

— Погрижи се тях, моля те. Аз ще събера стъклените парчета.

— Как можеш да си тъй невъзмутима? — остро попита Мойра. — Майката ти се опита да посегне на живота си, а ти...

— Нима предпочиташ да изпадна в истерия?

— Не, разбира се, не, но... хм, струва ми се, че сега аз съм шокираната от нас двете.

Алекс не отговори, изхвърли счупеното стъкло в кошчето за отпадъци, вдигна глава и в този момент забеляза, че Мойра тършува из

вещите, нахвърляни върху нощната масичка до леглото на мадам.

— Какво правиш? — сърдито извика Алекс.

— Как какво? Търся предсмъртното ѝ писмо, какво друго?

— Но тя още не е мъртва!

— Виж това... — Алекс се обърна към Памела, която ѝ сочеше към фотографията, която Макс завари в застиващите ръце на Ева. На снимката се виждаше Крис.

Мойра бързо се извърна към тях.

— О, не мога да го понеса... — Лицето ѝ рязко преbledня. Очевидно Мойра се бе надявала на повече драматични улики. Повдигна копринените чаршафи, напъха ръката си под възглавниците. — Никакво писмо няма... — прошепна тя и се огледа унило. — Може би въобще не ѝ е било до писане на писма след тази трагедия, която изживя със сина си... — Въздъхна опечалено. — Предполагам, че ще се наложи да отложим погребението... — В тона ѝ се долавяше намек, че е редно дъщеря ѝ да се погрижи за непредвидените промени в програмата за церемонията.

Памела закри очите си с ръка.

— Защо не отидете долу в кухнята и да пригответе една кана с кафе? — предложи Алекс. — Мисля, че не е зле да изпием по една чаша.

— О, господи, о, не мога да се опомня... А ти как можеш да говориш за кафе в такъв момент? — изсъска Мойра и тръгна към вратата. Алекс сложи ръка върху рамото на Памела и я накара да седне на леглото.

— Не се разстройвай! Никога не се е отличавала с тактичността си.

— Вярваш ли, че Ева е искала да сложи край на живота си?

— Никой не знае какво е решила да стори със себе си. Правила е досега няколко опита за самоубийство, така че от нея всичко може да се очаква.

— Но този... хлорхидрат е доста силно съединение, нали?

— Да, струва ми се, че е опасно, но зависи колко е погълнала.

— Ти видя ли я?

— Съвсем за кратко. Беше изпаднала в безсъзнание.

— Знаеш ли, че една сутрин я заварих в параклиса. Аз се отбивам там всяка сутрин, но в този ден тя... тя ми стори път, за да

коленича до нея. За пръв път изпитах съчувствие към нея, сякаш нещо ни свързваше... Нищо странно всъщност, нали и двете страдаме, нали и тя, и аз сме изгубили най-скъпия ни човек... Болката е еднакво жестока и за двете ни. Лицето ѝ бе забулено от воала, но видях очертанията на очите ѝ през него... потръпнах тогава... като че ли надзърнах в две черни дупки... Нито дума не си разменихме, но по някакъв странен начин се усещахме свързани една с друга и... и може би ѝ олекна от присъствието ми, не знам, не съм сигурна... Може би бди в параклиса всяка сутрин, може би... Макар да не се е променила, все си е такава, студена и егоистична...

— Мисълта за погребението може би е сломила волята ѝ за живот.

— А как, според нея, се чувствам аз? — изхлипа Памела. — Ако тя е искала да умре, защо не го е сторила по-рано, защо е чакала до днес? Защо избра тъкмо сутринта, когато ще погребем сина ѝ, за самоубийството си?

— И преди е постъпвала по същия начин — тихо поясни Алекс, неспособна да се разплаче — струваше ѝ се, че сълзите ѝ завинаги бяха пресъхнали.

— Винаги е обожавала величествените представления — забеляза Памела. — Не иска да се раздели със сина си, затова е решила да го последва дори и в гроба. Що за жена е това, за бога?

— Не, Памела, не ми се вярва, че решението ѝ е било импулсивно — промърмори Алекс и се огледа, за да открие някоя незагасена свещ. — Тази сцена е била планирана и старателно подготвена.

— Никога няма да ѝ го простя — обади се Памела, а красивото ѝ лице се сбърчи от гняв. — Когато заговорят за Крис, хората веднага ще си кажат: „Помните ли деня, в който клетата му майка се опита да се самоубие, само броени часове преди погребението на злочестия си син?“. — Памела избухна в плач. Алекс седна до нея на леглото, опитвайки се да я успокои, но не знаеше какво да предприеме, освен да я погали по косата и тихо да ѝ нашепва утешителни слова. В този миг на вратата се появи Мойра с подноса с кафето. Алекс чу стъпките, замрели при вида на разплаканата приятелка на Крис, и вдигна глава.

— Но аз... аз вече ви нося кафето...

— Върни го обратно. Ще изпратя Памела до спалнята ѝ и ще ѝ дам успокоително.

— Не е чудно, че не издържа. Много ѝ се натрупа на горката Памела... Аз лично никога не съм разбирала нито нея, нито мадам Черни. Имаш ли нужда от помощ?

— Подай ми ръка, за да я прегърнем от двете ѝ страни и да ѝ помогнем да се добере по стълбите до стаята си.

Двете жени довякоха примаялата Памела до стаята ѝ и докато Мойра я настаняваше в леглото, Алекс влезе в банята, за да потърси приспивателно лекарство в аптечката над умивалника. Намери в шкафчето една опаковка могодон — таблетки по пет грама. Върна се при Мойра и я попита:

— Колко хапчета да ѝ дам?

— Чакай да погледна... о, само половин хапче, в никакъв случай повече! Иначе ще проспие погребението и тогава да видиш какво ще се случи с нас двете. Ето, вземи... — Мойра извади таблетката, счупи я с нокътя на палеца си, пъкна половината в устата на Памела, пое чашата с вода от ръката на Алекс и я накара да преглътне.

— Ще остана при нея, докато заспи — рече Алекс.

Мойра недоволно поклати глава.

— Защо Ева Черни винаги успява да съкруши живота на всички около себе си?

Най-после Макс телефонира от клиниката тъкмо когато Алекс се бе приготвила за най-лошата вест.

— Ще оживее. Тъкмо навреме сме я завели в клиниката. Само още един час и щеше да бъде прекалено късно. Косата ми настръхва при мисълта какво би станало, ако Джоунс бе решил да не смущава съня ѝ до дванадесет на обед...

Макс чу в слушалката развълнуваното дишане на Алекс.

— Разбирам, скъпа, че и ти си много изнервена. Веднага щом уредя някои формалности тук, ще се кача на колата и ще се върна при теб. Искам да ми приготвиш цяла кана кафе. Умирам за чаша горещо кафе, приготвено от теб.

— А погребението ще се отложи ли?

— В никакъв случай! — Макс не успя да прикрие изненадата в гласа си.

Мойра беше с Алекс, когато Макс влезе в кухнята. Мойра вдигна глава и гневно изкрещя:

— Как можеш да се разхождаш из Женева в този вид?

— Не, Мойра, успокой се, току-що свалих дрехата си. — Обърна се към Алекс: — Изпратих съобщение във вестниците, че погребението ще се проведе без Ева, понеже тя е изпаднала в дълбок стрес, покрусена от смъртта на единствения си син.

— А къде е Джоунс?

— Той заяви, че е длъжен да остане край леглото на мадам.

— Нищо чудно да присъствам на най-слабо посетеното погребение, на което някога съм била свидетелка — сърдито отбеляза Мойра.

— А ти да не би да искаш някое пищно шоу? — Алекс изненадано вдигна поглед към Макс. Той рядко избухваше, но този път в тона му се долавяше необикновено силен гняв. — Върви си! Аз по-добре от теб знам как да се справя с погребението...

Мойра изскочи от кухнята със зачервено лице.

— Успокой се, Макс — тихо промълви Алекс.

— Да се успокоя ли! Какво, по дяволите, става тук? За бога, още е едва девет и половина сутринта, но вече преживяхме един опит за самоубийство. А в дванадесет ни очаква погребение!

Алекс нищо не отговори, защото Макс имаше право да се гневи срещу съдбата.

— Не трябваше да я оставям да стигне дотам — замислено рече адвокатът и прокара ръка през косата си. Тази сутрин не му остана време да се обръсне и по лицето му се очертаваха бръчки, които Алекс не бе забелязвала досега. — Тя не обича самотата. Но ми се струва, че обстоятелствата се промениха и затова реших да я оставя да изживява мъката си в усамотение... — Внезапно се разсмя горчиво и Алекс се сепна. — И какво се получи? Видя ли спалнята ѝ? Толкова свещи не съм виждал дори в катедралата „Свети Патрик“!

— Но ти не си неин телохранител — намеси се Алекс.

— А кой, по дяволите, изпълнява тази задача тук?

Лицето на Алекс потрепна и Макс каза веднага.

— Съжалявам, хлапе, но не можах да се сдържа. Много ми се струпа напоследък... Не ми се сърди, ако понякога повишавам тон.

— Вече съм зряла жена — обясни му Алекс с толкова спокоен тон, че той я изгледа недоумяващо. — Не мислиш ли, че е време да престанеш да ме наричаш хлапе? Както и аз отдавна съм наясно, че и ти не си Хъмфри Богарт.

— Момиче... — зае се Макс да имитира леко провлечения глас на прочутия киноартист — ще ми кажеш ли най-сетне какво става тук...

Алекс прехапа устни, но не можа да сдържи смеха си.

— Ето, момичето ми, така е по-добре. И стига си се сърдила на добрия стар Макс. — Взе брадичката ѝ в едрата си длан. — Изглеждаш уморена не по-малко от мен. Какво ще кажеш за едно питие след всичките тези сърцераздирателни истории?

Алекс мълчаливо кимна.

— Крайно време беше. Пригответи масата, докато си взема душа и се преоблека в чисти дрехи. И се погрижи за по-стабилна закуска... такива трагедии винаги се отразяват на стомаха ми.

След драматичните събития от сутринта дори и погребението не успя да ги развъълнува. Над всички тегнеше мисълта за отсъствието на Ева — дори и сега тя доминираше като невидима сянка.

В малката църква отекваха смирените молитви. Само Памела, унесена в благопристойната заупокойна литургия, мислеше за Крис. Макс, който не я изпускаше от погледа си, бе готов да се притече всеки миг, за да я прихване под мишниците, ако краката ѝ се подкосят. Сутринта се опита да я убеди да не идва в църквата, но Памела му отказа и студено стисна устни. В отсъствието на Ева начело застанаха, като опечалени близки, лелите на Крис — сестрите Бингъм, пристигнали от Ню Йорк още предишния ден, за да застанат в църквата за сутрешното бдение. Те разговаряха само с Макс, а когато Памела се разхлипа, едната от тях се извърна и я изгледа без капчица жалост. Алекс си каза, че в погледа на лелята на Крис лесно можеше да се прочете суровото пуританско обвинение, затова побърза да прегърне Памела през раменете и да отвърне на студения поглед на мисис Бингъм.

Настъпи най-тягостният миг — когато трябваше да изпратят ковчега в крематориума. Памела избърса сълзите си и с втрещен

поглед изгледа луксозния ковчег, но щом процесията премина покрай нея, тя рухна като лист, отнесен от вятъра.

— Аз ще я прибера във вилата — каза Алекс на Макс и отпусна ръка на рамото му, преди да се раздели с него. Макс тъжно поклати глава и побърза да настигне сестрите Бингъм в предната редица на погребалната процесия.

Алекс се върна във вилата с Памела, но се отпусна изтощена едва когато Памела се съвзе — Алекс остави на една от камериерките да заведе нещастната жена до леглото с нареждането да не става, докато не се окопити напълно. Изхлузи обувките си и се тръшна върху кувертюрата на леглото в самотната си таванска стая, закрила очи с едната си ръка. След миг от гърлото ѝ се изтръгна приглушен стон, обърна се, зарови лице във възглавницата и горчиво заплака.

Събуди се едва след смрачаване. Часовникът на масичката до леглото ѝ показваше осем и десет. Това означаваше, че бе спала непробудно цели седем часа. Усещаше се отпочинала и огладняла. Свали траурните си дрехи, влезе под душа, после се избърса, преоблече се, вчеса си косата и слезе на партера.

Но там никого не намери — големите помещения бяха съвсем опустели. Тръгна към кухнята, като се надяваше да намери поне някой от прислугата или сама да си извади от хладилника нещо за ядене. Но в кухнята лампите светеха. Макс разбъркваше в една купа нещо, което ухаеше много приятно.

— Здравей! — поздрави я той и се усмихна. — Сега, след като се наспа, по-добре ли се чувстваш?

— Ти ли си се качил чак горе, в стаята ми, за да ме завиеш с онова одеяло?

— Просто изпълних кавалерския си дълг към една много приятна млада дама.

— А къде са останалите? Къщата ми се струва съвсем опустяла.

— Позволих на прислужниците да се приберат по домовете си. Казах им да си починат след този скръбен ден. Памела още спи, Джоунс дежури в клиниката, Мойра излезе някъде, така че останахме само ти и аз... — Той я погледна закачливо. — Най-последно сами.

Но тя не реагира на подмятането му. Лицето ѝ стана замислено и натъжено. А той познаваше своята Алекс, познаваше какво означава този израз на лицето ѝ. Сега тя отново щеше да обмисли с аналитичния си ум всичките бурни преживелици, всяка дума и постъпка на хората около нея, както и събитията от предходните дни — явно търсеше причините за трагичния инцидент от сутринта. Усмивката, с която го дари, му се стори вяла и безжизнена, а очите ѝ — лишени от блясък.

— С какво си се заел?

— Спагети по болонски. Гладна ли си?

— Иначе защо бих дошла в кухнята?

— Тогава изчакай да приключа със спагетите. Седни там, на онзи стол, и се опитай да не мислиш за нищо. Дори можем да си налеем по чаша вино. Аз вече изпих една.

Алекс послуша съвета му, но докато отпиваше от виното, нещо ѝ хрумна и тя го попита:

— Какви са последните вести от клиниката?

— Джоунс се обади преди малко. Още не е видял Ева, лекарите не позволявали да я безпокоят, но ме увери, че според тях състоянието ѝ било задоволително... доколкото може да се каже, след като е погълнала толкова солидна доза успокоителни. Един от докторите му заявил, че след двуседмична почивка ще се възстанови напълно.

От погледа на Макс не убягна въздишката на облекчение, изтръгна се от гърдите на младата жена, както и притварянето на очите ѝ, като при молитва.

— Радвам се да го чуя — сдържано отвърна тя.

— И на двама ни олекна, нали?

Денят бе доста натоварен за Макс и той не можеше да мисли сега за нещо извън грижите си за най-близкото бъдеще. За дълбоко спотаеното страдание на Алекс по единствения ѝ брат разбра едва когато застанаха в църква — той стоеше между Памела и Алекс. Сподавената мъка никога не привлича вниманието на пръв поглед, за разлика от шумно афишираната скръб. Затова напълно съзнателно избра тъкмо Алекс да придружи Памела до вилата. Не че Мойра не бе способна да прояви състрадание към Памела — още много вода трябваше да изтече, преди Макс да осъзнае слабостите на Мойра, но и за да осигури на Алекс някакво занимание, само и само да не остава

насаме с мислите си. За негова изненада по-късно Мойра категорично отказа да го придружи в последния етап от тъжната церемония, така че при последното изпращане на тленните останки на Кристофър Бингъм Черни пред вратата на крематориума присъстваха само Макс и сестрите Бингъм.

Първото, с което се зае след връщането си във вилата, бе да провери как е Алекс, заради което Мойра веднага се нахвърли върху него.

— За бога! Само не се опитвай да ме убеждаваш, че ме ревнуваш от Алекс. Ние сме само приятели, при това доста отдавна, Мойра, добри приятели.

— Между един мъж и една жена не може да има само „приятелство“. Ти прекарваш с нея повече време, отколкото с мен. Това не е естествено!

— А кое е естествено?! — кипна Макс. — Може би твоите непрекъснати упреци са нещо естествено. Не виждаш по-далеч от носа си и прическите си, мислиш само за славата си като най-добрата манекенка на Ева Черни... — Знаеше, че с тези думи ще я нарани в най-чувствителното ѝ място, но така се бе ядосал, че пет пари не даваше за реакцията ѝ. — И ни най-малко не се трогна от трагедиите в този дом! За теб Крис си остава разглезено хлапе. Пет пари не даваш за страданията на другите, защото на света няма нищо по-важно от твоята фикс идея да те обявят за най-надарения, най-очарователния модел на компанията на Ева. — Едва след тези гневни думи адвокатът се поуспокои и си каза, че не бива да губи окончателно контрола върху нервите си. Мойра трудно щеше да преглътне думите му, ако ѝ разкриеше, че кариерата ѝ всъщност в скоро време ще бъде застрашена от провал.

— Поне не съм лицемерна като някои други личности под този покрив, разбра ли! Алекс и майка ѝ се държат странно една към друга. Защо тогава тя внезапно започна да се държи като осиротяла.

— Защото, за разлика от теб, тя притежава извънредно чувствителна душа!

Спорът между тях се ожесточи, размениха си горчиви, макар и доста справедливи реплики. Макс с изненада откри, че му олекна на душата, но когато се умориха и думите им се изчерпаха, с чувствата между тях бе приключено. Мойра сухо го уведоми, че повече не иска

да живее с такъв неблагоприятник и ще се постарее за в бъдеще всячески да избягва срещите с него. До гушата ѝ дошло да понася едно егоистично копеле, а той сега може да се прибере при нещастното момиченце, за да я утешава до насита. Защото тя, Мойра, го напуска, и то завинаги. Последва тъжният диалог, стандартен при всеки прощален финал.

Но щом най-после остана сам и се втурна по стъпалата към таванския етаж, Макс завари Алекс заспала, с лице, зарито в измокрената възглавница. Макс се намръщи. Алекс почти никога не плачеше. Изглеждаше му в този миг безкрайно уязвима и беззащитна. „Глупости! — упрекна се той. — Мога да се обзаложа, че Алекс си е въобразила, че цялата вина за случилото се е нейна, след като е обяснила на майка си какви са изискванията ѝ, за да ѝ прости за миналото...“

Зави я с първото одеяло, което му попадна пред очите, а сетне тихо затвори вратата след себе си и слезе в кухнята. Наля си чаша от любимото си уиски, „Джак Даниелс“. „Какво да правя с това нещастно момиче — запита се адвокатът. — Нищо чудно тази сутрин да си е мислела, че светът се сгромолясва под краката ѝ. Но нали отдавна изчезна малкото, вечно уплашено момиченце Алекс Brent, и на неговото място се появи сериозната, добре владееща се Александра Brent, доктор по английска литература? Освен ако в нея са се събудили емоциите, навявани от спомените от детството, когато тя трябваше непрекъснато да се озърта, за да се крие от собствената си майка? Или се измъчва от липсата на любим човек до себе си? От години я наблюдавам как съзрява, как укрепва волята ѝ, въпреки тежкия ѝ живот... Не, ако не предприема нещо, тя ще остане завинаги самотна — замисли се Макс и си наля още уиски в чашата, но празният му стомах се сви от спазъм. — И докога ще се преструвам, че Алекс не се нуждае от мъж до себе си, независимо дали е съпруг, или любовник...“

И сега, докато съзерцаваше дългите ѝ мигли, той забеляза следите от сълзите по възглавницата под главата ѝ, небрежно разпиляната коса, измачканите дрехи — всичко около нея му се стори трогателно непринудено и някак по детински доверчиво.

— Има ли желаещи да се заемат със сервирането на вечерята? — попита той.

— Да, Макс, сега ще оправя всичко.

Алекс подреди приборите и чиниите, донесе подправките и хляба, но от погледа му не убягна, че се движи бавно и неохотно, с потъжно изражение на лицето от обикновеното — унесено и отсъстващо. „Дали ще сподели с мен какво я измъчва? — замисли се Макс. — Трябва да ми каже какво ѝ тежи, иначе аз ще го направя вместо нея!“

— Ще ми бъде много приятно и уютно да обядваме само двамата — предпазливо започна той.

Тази забележка я подсети, че никъде не забелязваше и следа от Мойра.

— А къде е Мойра? Да не би да си е заминала?

— Да, и то завинаги.

— Уф! — Но в следващия миг се почувства неудобно, притесни се и побърза да се извини: — Извинявай, че не можах да прикрия радостта си. Знам, че не е възпитано, но...

— Защо трябва да се стесняваш? Ти никога не си я харесвала.

Алекс смутено повдигна рамене и разсеяно промърмори:

— Може да се каже, че беше взаимно...

— Именно затова си мисля, че е най-добре да вечеряме само двамата, тет-а-тет, както казват французите. — Тя се усмихна натъжено. — Не можеш да отречеш, че имам нужда от женска компания.

— Днес бе много тежък ден за всички ни.

„За бога, тя наистина си въобразява, че вината за случилото се тази сутрин е изцяло нейна. Ева, ако още веднъж разиграеш сцена на самоубийство, този път няма да се втурна да те спасявам! — И в този миг той взе дългоочакваното решение: — Трябва да я измъкна от задушавашата академична атмосфера, от живота, ограничен само в четене и рецензиране на книги.“

Зад гърба му се надигна свистене — водата в чайника кипеше. Стана, взе спагетите и ги заля с водата, като внимателно отстраняваше жилките с вилицата.

— Но не можеш да отречеш, че днес си заслужих щедрото възнаграждение, което ми плаща майка ти.

— Винаги си го заслужавал, не само днес. — За пръв път тази вечер долови топлота в тона ѝ. — Нали ти уреди всички подробности и формалности около този ужасяващ ритуал.

— А кой друг? — Обърна се и с радост видя, че в очите ѝ се долавяха признаци на оживление, без намек за укор към самата нея... или поне така му се стори... не, всъщност тя само му се усмихна бледо, това бе всичко. — Моля те, не обръщай внимание на суетенето ми тази вечер в кухнята. Старая се да се справя с всичко, но днес и аз се изнервих.

— Напоследък все ти ми се притичваш на помощ.

Но Макс не можеше да се отърси от натрапчивото усещане, че тя сякаш бе някъде другаде в този миг. Съзнанието ѝ още бе обсебено от мисълта за отговорността, за вината, за неспособността ѝ да изпитва съчувствие докрай към най-близките си. Защото Алекс никога не можеше да преценява безпристрастно явленията, когато в тях се намесваше властното присъствие на Ева. Той се обърна отново към тигана със спагетите, а това му попречи да следи нишките на обърканите си мисли. Трябваше да започне отначало.

— Може би е редно да те предупредя, Алекс, че не съм пестил чесъна в спагетите. А това в моята Италия е прието само при двойки, при които никой не се притеснява от другия, не знам дали ме разбираш какво искам да кажа... — Остави мисълта си недовършена, защото внезапно се почувства неудобно като глупав хлапак.

— Чудесно, Макс, аз много обичам чесън.

„Как се лекуват последиците от шока? — зачуди се той. — С горещ чай и топло одеяло? Или с плесница? Може би реакцията ѝ е закъсняла и едва сега осъзнава какво се бе случило днес, макар че вече и това няма значение... Не ми харесва това примирение в погледа ѝ, в жестовете ѝ. Но как мога да я събудя, да ѝ вдъхна сила и кураж?“

— Съжалявам, че тази сутрин се наложи да съпровождаш Памела — рече Макс и се настани на стола срещу нея. Алекс седеше свита на стола, с вид на човек, измъчван от ревматизъм. — Прекрасно знаеш, че Мойра не е от най-състрадателните личности, а всички усетиха, че горката Памела едва се държеше на крака. Дори ми се струва, че стана по-добре, като не я накарахме да остане до края на погребалната церемония.

— Искаш да кажеш, че е било по-разумно Памела да не бе присъствала на изпращането на ковчега до крематориума?

— Разбира се, Алекс. Никак не беше приятно да стоя там, изправен до презрително оглеждащите се лели на Крис, онези двете от

прочутия род Бингъм, и да чакам мудните действия на швейцарските чиновници. В рода Бингъм никога не са одобрявали кремирането, защото всеки техен покойник бил погребван с подобаващи почести във фамилната гробница. За тях най-важното сега е да разберат оставил ли е Крис завещание и какво се крие в него.

Този път успя да спечели вниманието ѝ. Видя, че на лицето ѝ се изписа недоволство, примесено с отвращение.

— Та това е ужасно!

— Точно така реагира и майка ти. Опитах се да разбера причините за реакцията ѝ, но не мога да се похваля, поне засега, с някакъв успех.

— Не мисля, че тъкмо в момент като този трябва да се пришпорва естественият ход на събитията — замислено отбеляза Алекс и с това му разкри ключа за разбирането на чувствата ѝ. — Видях я, когато я носеше на ръце, надолу по стълбата. Тя очевидно се бе постарала и този път да изглежда безупречно — грижлива подготовка, като пред премиера — и фризурата ѝ, и гримът ѝ, дори ноктите ѝ бяха безупречно нагласени. И всичките тези свещи около смъртното ѝ ложе... Колко ли време ѝ е отнело да ги запали? Сякаш е извършвала ритуална церемония в древен езически храм, като жертвата, предназначена за умилюване на боговете, е била самата тя.

— Искаш да кажеш, че Ева е мислела за самонаказание? Заради непреодолимото чувство на вина?

— Помниш ли, веднъж ми бе споменал, че според теб тя е католичка, но от баптистката секта.

— И аз съм кръстен в същата вяра, затова и двамата знаем всичко за кошмарното усещане на собствената ни вина.

— Имала е цяла седмица време за размишление.

— Но ние двамата с теб отлично знаем, че Ева е способна на всякакви крайности.

— Също като онези, които тя проявяваше в отношенията си с мен, нали? — Настъпи неловка пауза. — Както и аз към нея.

„Ето — каза си Макс, — сега всичко ще се изясни!“

— Ти имаше достатъчни основания да не се прекланяш само пред блясъка на красотата ѝ. Всичко между вас двете започна заради прекаленото обожание на красотата, с което Ева винаги се е

отличавала, и в това е причината за следващите мъчителни сцени и преживявания.

— Да, може би по нещо и аз приличам на нея.

— Но ти не направи опит за самоубийство. — Макс нервно се наведе към стола на Алекс. — Изслушай ме, Алекс, има поне десет причини, поради които майка ти би взела решението да сложи край на живота си. Дори и за децата би било ясно, че трагичната гибел на Крис е прекършила волята ѝ за живот...

— От Памела ли научи това обяснение на ужасните събития от тази сутрин?

— Да. Тя вярва, че Ева е виновна за смъртта на Крис и макар да не е нормално за човек като майка ти да приема с готовност цялата вина върху себе си, в този случай това се е оказало неизбежно. Сега, когато Крис вече го няма и заедно с него отлетяха надеждите за бъдещето, нищо чудно Ева да е преценила, че не ѝ остава нищо на този свят, за което да си струва да живее. Защото не бива да забравяш, че тя го бе определила още отсега като свой наследник, който ще поеме компанията един ден, когато... да, знам, че той не се стремеше към този почетен пост, обаче това не променя нещата, нали? Има и трети довод: Джоунс ми подшушна, че напоследък тя се изменила до неузнаваемост. Може би не е успявала да се примири с неизбежната старост, с повяхването на красотата си. А това е страхотна трагедия за жена, за която красотата ѝ е играела първостепенна роля в живота. Но има нещо, което не мога да приема — това е отказът ти да ѝ простиш за миналото. И тук си проличава промяната в характера ти — защото ти вече не си същата, откакто замина да следваш в Англия — сега изглеждаш като жена, която не знае какво да прави със себе си. Защо една жена, която е отричала съществуването ти в продължение на тридесет години, сега изведнъж ще реши да посегне на живота си? Само защото ти не желаеш да се сдобриш с нея? — Макс поклати глава. — Не, Алекс, не ми изглежда логично.

— Но тя е нелогична.

— Дори и така да е. — Макс стана от стола, за да провери спагетите, доля малко сос и ги разбърка. — Но ако държиш непременно да узнаеш цялата истина, защо не я попиташ?

— Лесно е да се каже...

— Но не вярвам да бъде чак толкова трудно за доктор Александра Brent.

Той се обърна и видя намръщеното ѝ чело.

— Какво искаш да кажеш с тези думи? — хладно го запита Алекс.

— Веднъж скорпионът помолил жабата да го пренесе през широка и пълноводна река. Жабата му отказала, защото се страхувала, че той ще забие в нея смъртоносното си жило. „Глупости — рекъл скорпионът, — нали и двамата ще потънем!“ Жабата се съгласила. Но наред реката скорпионът забил жилото си в жабата. „Защо?“ — попитала жабата в мига, преди и двамата да потънат във водата. „Защото е такава природата ми“ — отвърнал скорпионът.

Алекс стоеше намръщена, свела поглед към масата.

— Ние, хората, можем да се променяме и именно затова сме най-могъщия биологически род на земята — тихо добави Макс. — Нуждаем се само от воля за промяна.

— И от желание.

— А ти какво знаеш за желанието? — запита Макс с подкупваща интонация. Очакваше по лицето ѝ да плъзне червенина, обаче остана разочарован.

— Използвах тази дума като синоним на думата „стремеж“. Аха, сега разбрах, че си имал предвид нещо напълно различно — рече Алекс и сърдито процеди през зъби: — Макс, точно в този момент никак не съм настроена за подобни шеги и двусмислени подмятания.

— Жалко, защото пък аз нямам нищо против. Днес бе отвратителен ден и имам нужда от малко разтоварване.

— Тогава защо не потегли с Мойра?

— О, тя ми спомена закъде заминава, но тъкмо там аз за нищо на света не бих отишъл. — Видя как се присвиха подозрително краищата на устните ѝ. — Е, ако искаш, можеш дори да ме презираш. Няма значение... — Погледна към будилника, видя, че трябва да провери спагетите, стана и извади тигана от фурната. — Бог ми е свидетел, че и двамата се нуждаем сега от по-весели теми за разговор.

— Нямам нищо против да продължим с този разговор, но само ако не се опитваш да се шегуваш за моя сметка.

— Нима ме упрекваш, че се опитвам да ти се присмивам?

— А не е ли така?

— Разбира се, че не. Винаги съм се шегувал с теб, обаче нито веднъж не съм си помислил да ти се присмивам. Защо настръхна така внезапно?

— Кой знае, може би съм си изгубила способността да разсъждавам разумно.

— А не е ли винаги така с теб? — глухо отвърна Макс, но разбра, че е време да прекрати опитите си да я развесели. Затова смени темата. — Все пак на празен стомах нищо добро не се получава. Сега ще ти сипя щедра порция спагети, а после върху тях ще можеш да си настържеш от сиренето. Нали си съгласна с мен, че „Пармезано“ е най-вкусното италианско сирене?

Алекс си взе солидно парче „Пармезано“ и се зае да го настъргва върху спагетите си и след малко така се увлече, че неусетно одра кокалчетата на пръстите си.

— Ох! — Изпусна рендето и размаха китката си във въздуха.

— Чакай... чакай да видя какво ти е... — Макс светкавично хвана ръката ѝ и преди тя да успее да се дръпне, вече ближеше ранените ѝ пръсти, за да изсмуче кръвта. Тръпка прониза стомаха ѝ. Веднага дръпна ръката си от него и отиде над умивалника, пусна студената вода и обля ранената си ръка.

— Отивам да потърся лейкопласт — рече Макс и изскочи през вратата.

Алекс използва момента, когато остана сама, за да облее пламналото си лице със студената вода. „Успокой се! — заповяда си тя. — Дишай дълбоко!“ Ръката ѝ под крана не спираше да трепери. „Това не е на добро. Имаш си предостатъчно грижи, за да започваш с него... Какво?“ — запита се тя, макар отлично да съзнаваше какво има предвид. За пръв път погледна на него като на мъж, мъж със своето физическо присъствие. Някъде изчезна добрият стар безобиден Макс, приятел от детинството ѝ, за да се появи новата му същност, изпълнена с тялото му и мъжествеността му. „Защо, Господи, защо се стигна дотам? Много добре знам, още отсега го знам, че всичко между нас е напълно безсмислено. Жалко за напразно изразходваните усилия. Аз съм обречена на самота, прокълната съм от раждането си, а той в никакъв случай не би харесал същество като мен, макар да се опитва да се самоокуражава. Защото не го прави заради себе си. А заради мен. Той не ме обича, макар да нямам по-добър приятел на този свят. Да,

знам, че винаги ме е ценял, но аз не искам това. Искам да ме обича! Стига, стига, трябва да се успокоиш... Както е тръгнало, в скоро време няма да приличаш на себе си!“

Кървенето престана, само се отцеждаше по някоя миниатюрна капчица, когато на прага се появи Макс, понесъл кутийката с лейкопласт. Алекс успя да си наложи да остане хладнокръвна, когато той хвана ръката ѝ и огледа пръстите ѝ.

— Одрала си кожата — въздъхна Макс, — но не е дълбоко, слава богу. — Бинтова три от пръстите ѝ с лейкопласта. — Май днес не ти върви, така ли е? — загрижено промълви той и поднесе пръстите ѝ към устните си. — Свикнах да те лекувам така още когато беше малко момиче, помниш ли? Винаги ти помагаше някоя и друга целувка.

Идеше ѝ да изкрещи: „Сега не съм малко момиче! Нито физически, нито иначе. Вече съм жена! Защо не виждаш промяната в мен? Защо се преструваш, че нищо не забелязваш?“.

— Въпреки това нека си продължим вечерята. Ще изпием по две-три чаши вино и ще си легнем рано. А утре всичко ще бъде наред — успокои я той.

„Прекрасно е да се надява човек на утрешния ден“ — тъжно си помисли Алекс. Върна се на стола си и протегна ръка към чашата, докато гледеше как той поглъща спагетите — бавно и умело, с пестеливи движения, като опитен гастроном.

— А сега започвай да се храниш — посъветва я той и постави пред нея димящата чиния. — Ако искаш още, има много спагети в тигана.

— Може би ми се зави свят, защото напоследък се храних съвсем зле — каза Алекс, но повече на себе си, отколкото на него.

Двамата се храниха мълчаливо, докато накрая опразниха чиниите.

— Искаш ли още? — попита я Макс.

— Да, моля те. Много са вкусни.

— Приготвих ги по рецептата на баща ми. За да вкусят от спагетите на моя старец, пилотите са идвали чак от остров Джърси, в Ламанша, защото по време на войната той е приготвял великолепни макарони и спагети, с чудесен сос за летците, завръщащи се от бойните полети с надупчените си изстребители.

— Служил е в авиацията?

— От 1942 до 1945 година като старши готвач. Лагерът им бил край „Стийпъл Мордън“, триста тридесет и пета ескадрила.

— Но летището „Стийпъл Мордън“ е много близо до Кеймбридж, надолу по пътя за Лондон!

— Да, много добре го знам.

— Но... защо досега нищо не си ми споменавал?

Макс сви рамене.

— Стара история. Когато за пръв път пристигнах в тази част на Англия — беше при първото от посещенията при теб в университета в Кеймбридж, отидох да разгледам летището, защото знаех, че после баща ми нямаше да ме остави на мира, ако не му бях разказал за всичко, свързано със спомените му от войната.

— А нима не заслужавах да ме заведеш и мен? — Алекс сърдито поклати глава, но се усмихна възторжено. Макс веднага се въодушеви — за пръв път тази вечер успя да я накара да се усмихне.

— Така е по-добре — одобрително промърмори той. — Трябва по-често да се усмихваш. Лицето ти се преобразява до неузнаваемост.

Невидима ръка изтри усмивката.

— Знам, че никога не съм изглеждала добре, че физиономията ми обикновено е доста сериозна и дори унила, но не мога да променя чертите на лицето си, дори и да отида при най-добрия пластичен хирург.

— Ясно, разбрах... Не исках да те критикувам, нито да те засипвам със снизходителни комплименти. Исках само да кажа, че когато се усмихнеш, лицето ти наистина се променя, и то в положителния смисъл. Имаш приятна усмивка, устните ти се извиват в ъглите, а очите ти се присвиват някак особено, весело. А сега, ако искаш, можеш да го приемеш и като комплимент.

„Май се засегна — упрекна се той. — Но нали Алекс обикновено не избухва яростно, когато ѝ отправям някоя забележка относно външността ѝ? Дори ме изпреварваше и сама се заемаше с критичните коментари за самата себе си... При това доста горчиви, дори и хапливи понякога, но подсладени с духовитостта ѝ. Понякога се мръщеше кисело, ако някаква красавица започне да парадирва пред нея с природната си надареност, но въпреки това бе готова да се разсмее още в следващата секунда. Защото чувството ѝ за хумор винаги е било едно от най-силните ѝ предимства. В тази област също се различава от

майка си, защото у Ева няма и помен от усет за изтънчен хумор. Но няма всичко у Алекс е резултат от съзнателно, целенасочено противопоставяне на всичко, с което Ева се отличава от останалите жени? Интересно, защо не ми е хрумнало това досега?“

— Защо ме гледаш така втренчено? — раздразнено попита Алекс. Много добре разбираше, че Макс я изучава с погледа си, неприкрито при това, като че ли от невидима дистанция, ала тъкмо сега тя бе много по-чувствителна отпреди, затова вълната на отчаянието отново обля сърцето ѝ. Прекрасно помнеше с какъв поглед Макс удостояваше жените, които събуждаха мъжките му инстинкти, а сегашният му поглед бе напълно различен.

— Мислех си за теб — замислено промълви Макс.

— Не си прави труда. Неслучайно майка ми винаги отвърщаше погледа си от лицето ми.

— Да, ти и сега не можеш да се откажеш от навика си навсякъде да търсиш логичното обяснение на нещата. Само че не мислех за лицето ти, нито за фигурата, а за самата теб.

— И докъде стигна в тези разсъждения? — рече Алекс и сухо преглътна.

— До това, че отново поемаш по своя път.

— Закъде?

— Надолу по пътеката на самоочернянето. Толкова ли е трудно да повярваш, че е възможно да съществуват истини, до които не е достигнал усъвършенстваният ти ум?

— А пък аз си мислех, че за теб съм като отдавна прочетена книга.

— Има още бели страници, които предизвикват любопитството ми. Както и въпроса защо са останали бели?

Алекс смутено повдигна рамене.

— Ами... защото на тях нищо не е написано.

— Кой ти го каза?

Алекс замълча и Макс реши да отговори вместо нея:

— Защото ти самата си го повтаряш, и то непрестанно. Как може да си напълно лишена от самочувствие? Понякога, когато се преобразяваш като доктор Александра Brent, ти си несъкрусима като ваяк, но друг път внезапно тази добре владееща се жена изчезва и на нейно място се появява изплашеното момиченце Алекс Brent.

Предполагах, че твоите разследвания относно миналото на Ева Черни накрая ще ти разкрият истината — майка ти не е искала да те погледне през всичките тези мъчителни години не заради външността ти, а заради нещо друго.

— Не бих казала, че можем напълно да отхвърлим първата версия.

— Поне аз не мисля така. Защо още се съмняваш? Може би защото така всичко се обяснява много по-лесно? И какво въобще знаеш ти за мъжете? Имала ли си поне една любовна среща? Държала ли си ръцете на някое момче в тъмния киносалон? Прегръщала ли си се на задната седалка на някоя кола? И това са само началните стъпки... — Погледна зачервеното ѝ лице. — Нали си свръхобразована?

— Никога не смесвай образованието с емоциите — сопна му се Алекс.

Макс се ухили самодоволно.

— Да, имаш право... но нали сега не изследваме творчеството на Флобер. Сега говорим само за теб, а не, примерно, за неговата мадам Бовари. Защо в студентския ти живот са липсвали някои преживявания и дори увлечения, напълно нормални за повечето от връстниците ти?

— Би ли ми спестил традиционните евтини сентенции за волния студентски живот.

— Защо? Аз още помня преживяванията си от Колумбийския университет — невъзмутимо отвърна Макс.

— Аз пък винаги сама съм си подбирала заниманията! И не виждам къде е смисълът да ме учиш, и то сега, на неща, които въобще не ме интересуват.

— А ти откъде знаеш?

— Аз най-добре знам кое ми подхожда и кое — не.

— Но и аз мога да ти кажа какво ти подхожда! Ето, например тези цветове не са за теб. Защо винаги се обличаш в сиво, черно или в краен случай — в кафяво? Искаш да се сливаш с лампериите и мебелите или се стремиш да прикриваш ръста си? — В очите ѝ проблесна тревожна искра, сигурен признак, че той навлиза в зона, забранена не само за него, но и за всички останали човешки същества. — Майка ми е с доста едра фигура — невъзмутимо продължи Макс, — обаче баща ми все още, всеки съботен следобед, я завежда в стаята им

на горния етаж и заключва вратата зад тях. И когато се върнат при нас, в трапезарията на партера, тя не се преструва, че нищо не е преживяла, а напротив, сияе от щастие и с радост се заема с десерта за вечерта. И винаги се облича в жизнерадостни тонове: червено, синьо, зелено... На сватбата на най-малката ми сестра майка ми се беше издокарала във великолепен костюм в морскосиньо и яркочервено. Ако се съ согласиш да се оставиш в ръцете на даровитите козметички, с които изобилства компанията на майка ти...

— Никога! Аз съм и ще си остана такава, каквато съм, а ако не ти харесвам, това съвсем отравя отношенията между нас!

— О, господи, Алекс, не мисли, че съм се заел да те убеждавам в магическата роля на изкуствено създадената красота!

— Не е вярно и ти не можеш по никакъв начин на ме убедиш в противното. Ти и моята майка умело мамите глупавите жени да плащат по петдесет долара за нещо, което ви струва само петдесет цента, и то само заради бляскавата опаковка и суетнята около марката на тази опаковка! А пък аз съм увита в най-обикновена кафява бакалска хартия и никого не заблуждавам за съдържанието на стоката в нея!

— Хората купуват всичко, което успее да задържи погледа им, затова не е чудно, че имаш известни затруднения в задачата да се пласираш на пазара. По-добре е да предприемеш нещо, и то колкото по-скоро, толкова по-добре, докато не е станало прекалено късно — нали знаеш, че трудно се продават стоки с изтекъл срок на годност!

Алекс скочи така рязко, че столът с трясък се претърколи на пода зад нея.

— Не искам да слушам поученията ти!

Сълзите ѝ напиха всеки миг да бликнат. Искаше ѝ се да избяга далеч, преди да е започнала да изглежда като пълна глупачка в собствените си очи.

— Стига, Алекс! Никой не се е заел да те поучава, защото отдавна не си онова малко момиченце, с което се запознах на тавана.

Алекс млъкна, изгубила дар слово, вбесена и отчаяна. „За бога — помисли си Макс, — когато реши да си излее гнева, прилича на жрица от някаква древна религия!“ Но внезапно осъзна, че блясъкът в зелените ѝ очи не изразяваше само гняв, защото видя проблясването на сълзите. Макс веднага стана от стола.

— Слушай, Алекс, аз не исках да кажа, че...

— О, искаше, да, тъкмо това искаше да ми кажеш! Не си спрял да ме упрекваш, откакто влязох в кухнята! — Опита се да успокои треперенето на гласа си. Не искаше да му дава повод да разбере колко дълбоко бе успял да я нарани — това само би укрепило мнението му, че може да се отнася с нея като към тринадесетгодишна хлапачка. Младата жена се изплаши, че ще изгуби напълно душевното си равновесие — толкова силни чувства предизвикваше в нея мъжът, застанал от другата страна на масата с безпомощно разперени ръце, вперил недоумяващ поглед в лицето ѝ.

— И не забравяй, че аз не съм като майка си! — изкрещя Алекс в лицето му. — Аз отричам всичко, което тя олицетворява. Аз съм си аз и не искам да заблуждавам хората, като се старая да променя външността си. Защото вярвам, че най-важното е какво представлява човек отвътре, а не как изглежда!

— Но нали именно външният вид принуждава хората да се заинтересуват от някого?!

Алекс сви юмруци, стисна зъби, но не успя да потисне отчаяния си стон.

— И какво толкова лошо ще се случи, ако се опиташ да направиш нещо за външността си? — заинати се Макс. — Жените са го правили още от времето на Адам и Ева. Не е ли естествено да се стараяш да изглеждаш колкото е възможно по-добре? Много често това се оказва едно от най-ефикасните оръжия, които причиняват най-силни опустошения в битката между двата пола.

„Но не и когато човек се е укрил далече в тила“ — помисли си Алекс и сърдито отвърна:

— Да, за опустошенията си прав! Не виждаш ли какви последици има от стремежа на майка ми да подчини целия си живот на култа към красотата? Пет съпрузи и кой знае колко любовници. А къде остана красотата на душата, на човешкия дух? — „Да, именно в това се крият шансовете ми за успех!“ Внезапната мисъл проблесна като мълния в нея и гърлото ѝ пресъхна от възмущение. „Какво става с мен? — изплаши се тя. — Нима не мога да се справя със страха от самотното бъдеще? И защо едно говоря, а друго мисля? Държа се като някаква нещастница, която дълго е криела недоволството от себе си... Нали, според приказката, над креватчето на всяко новородено дете се

надвесват трите орисници на красотата, на мъдростта и на любовта... Е, над моето креватче последната очевидно не е дошла.“

— Алекс, спри, моля те, сетих се нещо... Да не би още да страдаш от натрапчивите спомени за оскърблението, което ти нанесе онова копеле, Рик Стивънс? — разтревожи се той. — Знам, че никога и пред никому не би признала, обаче...

— Не. — По този въпрос Алекс можеше да си позволи да бъде напълно искрена. Още навремето Макс ѝ бе обяснил всичко, и то така разбираемо, че да го приеме дори и скованият интелект на едно тринадесетгодишно момиче. Отдавна бе погребала този мъчителен спомен в невъзвратимото минало.

— Тогава защо се считаш за бледа и безинтересна жена? Може би защото никой не си е направил труда да те съветва и направлява, никой не ти е показал какво означава да си жена. Патси е много способна като възпитателка на малки деца, а освен това е жена с подчертано мил характер, но има неща, на които никога не би могла да те научи, защото самата тя не ги знае.

— Патси ме научи на всичко, което според нея би трябвало да познавам.

— Не е вярно. Научила те е това, което е знаела самата тя, а след това ти попадна в девическия пансион и оттам — в университетския колеж. И на двете места си общувала единствено с представителки на твоя пол.

— Защото ние двете си мислехме, че за мен ще е по-полезно да постъпя в такова училище, в което няма мъже, в което се обръща повече внимание на постиженията на девойките.

— Това са разсъждения, типични за някоя феминистка. Не знаех, че си се присъединила към общността на самотните жени, повечето от които са заклетни противници на мъжете.

— Не, Макс, не съм станала феминистка. Само се научих да вярвам, че и аз, като всяка жена, с нищо не съм по-нисша от мъжа. Но ако това означава някоя жена да бъде причислена към феминистките, нямам нищо против и мен да ме категоризират към тях.

— Обаче ти все още не притежаваш жизнен опит... хм, как да ти обясня с други думи... става дума за горчивия опит от общуването с мъжете, което е накарало много от жените да се отвратят от мъжете. Та нали ти през целия си досегашен живот си била защитена...

— Аз? Защитена!

— Да, Алекс, именно това исках да кажа. Въпреки че бе отхвърлена от майка си, винаги се намираще някой, който да бди над теб. Помисли си върху тези мои думи и сама ще се съ согласиш с извода ми. Ти нищо не знаеш за живота извън стените около парка на вилата на Ева, защото не си живяла отвъд тази висока и добре охранявана ограда. Може би се опитвам да те убедя, че е крайно време да заживееш на воля, сама, сред нормалните човешки същества. Може да се гордееш с академичната си титла, обаче в другите аспекти на житейското познание все още си пълна невежа. Особено в секса не си нищо друго, освен само една начинаеща.

Алекс ахна от изненада и дълго не можа да успокои биенето на сърцето си. Макс забеляза, че е успял да я извади от релси, но тя продължаваше да го слуша със затаен дъх.

— Според древните гърци, думата „девствен“ означавало личност, която е докрай вярна на себе си, на своето „аз“, а не само човек, лишен от сексуален опит.

— Типичен отговор за моята Алекс — ухили се Макс. — Аз се опитвам да те накарам да се замислиш за истинските причини за задръжките в твоето поведение, а ти ми цитираш мисли на древните гърци.

— Никой не те е молил да се ровиш в моята психика. Тази вечер си в някакво особено настроение. Не искам да ме занимаваш с горчивите си разсъждения относно сексуалните проблеми на когото и да било.

Макс отметна глава назад и шумно се разсмя.

— Как ги нарече? Горчиви ли?

— Цялата работа е там, че Мойра си е заминала, нали отгатнах? И сега се налага, както и аз, да прекарваш нощите си в тъжна самота?

Макс погледна към стенния часовник.

— Мойра си замина преди повече от шест часа. Следователно още ми е рано да изпитвам сексуален глад или други смущения — нещо, за което ти, несъмнено, имаш представа.

— Повече няма да търпя да ме обиждаш! — Алекс тръгна към вратата, но Макс ѝ препречи пътя.

— Добре! Предавам се! Но само ми отговори: не съм ли прав, поне отчасти?

Тя усети, че сега предимството е на нейна страна.

— В момента си така объркан, че с теб е трудно да се спори. Няма значение каква е причината. Но защо да ти позволявам да ме използваш като боксова круша, да се нахвърляш срещу мен, само и само за да забравиш болката си?

— Спорили сме и преди, и то много пъти, но ти никога не си била тъй неотстъпчива.

— Причината ти е много добре известна, Макс. Вече трудно понасям лекции за начина, по който трябва да устройвам живота си.

— Не, не исках да ти изнасям лекции. Говорих ти за онази страна от живота, която ти е свършено непозната. — Той отново заобиколи масата и застана до нея. — Твоят проблем — замислено пророни адвокатът — е в това, че не знаеш какво ти липсва. Патси може би също има вина затова, но от друга страна, може би е по-добре да го научиш от мен. Защото Патси може само да ти го разкаже, докато аз мога да ти го покажа. — И преди смаяната Алекс да успее да помръдне, той я сграбчи в прегръдката си и плътно я притисна до гърдите си.

— Но... какво правиш? — изкрещя ужасената жена.

— Подготвям те за следващия урок, най-важния урок в живота ти.

— Но това е смешно — промълви Алекс с тон, с който се успокояват разбеснелите пациенти в психиатрията. — Пусни ме, Макс. Не искам после и двамата да съжаляваме.

— Ти няма да съжаляваш, поне това мога да ти го обещаая още сега. Защото не съм слаб учител. А сега се отпусни — прошепна той, докато тя безуспешно се опитваше да се изтръгне от силните му ръце. — Това е само предварителна демонстрация, далеч не е истинската битка — и преди да разбере какво ще прави с нея, той притисна устни към ухото ѝ и погали с език извивката му. Алекс подскочи като подплашена кошута.

— Това е силно ерогенна зона — услужливо ѝ напомни Макс.

— Няма нужда да ми обясняваш анатомията ми. Знаем ги къде са. — Алекс се постара гласът ѝ да прозвучи колкото бе възможно по-хладно, но това трудно ѝ се отдаваше — ласките му я сгряха като пещ.

— В кой том на учебника по анатомия?

— Ти ми се подиграваш!

— Но наистина е смешно. Опитвам се да те впечатля, нима не го разбираш?

— Не искам да бъда използвана като модел за демонстрации на...

— Прекалено много говориш — прекъсна я Макс и запуши устата ѝ с гореща целувка.

Стотици пъти досега я бе целувал, но никога по този начин — винаги нежно, но без всякаква страст. Този път бе съвсем различно и нова вълна неподвластни на разума ѝ чувства заляха снагата ѝ, от горе до долу. Тя разтвори широко очи, смаяна и безмълвна, но в следващия миг клепачите ѝ се спуснаха и тя престана да се съпротивлява. Усещаше само устните му върху своите, слушаше само сигналите на плътта си изпод напрегнатите му пръсти.

Винаги бе мислила, че е отвратително нечий език да проникне в устата ѝ — напълно нехигиенично, но нито една от рекламите на пастите за зъби не бе я подготвила за неповторимото усещане. Никой не може да обясни какво изпитва устата, когато със завладяваща сила и жар се докоснат до нея устните на любимия човек. Какви ли антени улавят и препращат тайнствените сигнали по безкрайните стволоче на нашите нерви? А когато спусна устните си към шията ѝ, там, където пулсът ѝ бясно трепкаше, а после се вдигна към клепачите ѝ, сетне отново зад ушите, като че ли я разтърси електрически ток, стигайки чак до слабините ѝ. Усещаше се безволева, безпаметна, само вдигна ръце към лицето му и приближи жадните си устни. Всичките ѝ мисли мигом се изпариха, за да отстъпят пред чувствата, които я заляха с неописуема наслада. Струваше ѝ се, че лети, безплътна и ефирна... единственото на този свят за нея бяха устните на Макс... искаше ѝ се да няма край...

Сепна се едва когато тялото му се измести, а членът му се притисна между бедрата ѝ. Събуди се, без да осъзнава къде е и какво върши той с нея. Изохка леко от изненадата и страха и го отблъсна назад с все сила, а после се изправи с пламтящо лице и разширени очи, цялата разтреперана.

— Нормална физиологична реакция, когато си в мъжки обятия — прошепна Макс и се изкашля, но изглеждаше по-смутен дори и от нея. Гледаха се напрегнато няколко мига, които ѝ се сториха безкрайни. — Алекс... — Макс вдигна ръка и пристъпи към нея.

— Не. — Тя поклати глава и диво извика: — Не! — Извъртя се и побягна към вратата. Той чу стремителните ѝ стъпки нагоре по дървената стълба и по коридора. После шумно отекна затръшнатата врата и всичко утихна.

Дишаше тежко, ръцете му се свиваха конвулсивно.

— По дяволите! — избухна Макс. Грабна чашата си от масата и я пресуши на един дъх. — Добре, почакай, Алекс — каза си той на глас, — пак ще се срещнем!

[1] Парижки моделиер, прочут със строгите си дамски костюми в меки тонове. През 1951 година се отделя от модната къща на концерна за изящни стоки LVMH, заедно с Кристиан Лакроа, Кензо и други модисти, както и с козметичната компания „Кристиан Диор“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Швейцария и Ню Йорк, 1988 година

— Какво ще кажеш за малко чай? — попита Патси, когато влязоха в малкия чаен салон.

— Добре, съгласна съм. — Алекс равнодушно прие поканата на бившата си гувернантка.

— След като обикаляхме цял следобед по магазините, сега имам нужда от силен чай — продължи Патси. — Струва ми се, че не сбърках, като купих онзи син крепдешин, нали, Алекс? На лавицата в магазина бяха останали само няколко метра от него.

— Да — обади се Алекс, — добре направи, че го купи, защото след ден-два може би нямаше да остане и един метър от него.

Спряха се пред масата до стената на салона и Патси постави върху нея пакетите с покупките, след което се отпусна с уморена въздишка в най-близкия стол.

— Такова облекчение изпитвам, когато свърша с покупките само за един следобед. Имахме късмет, че намерихме тези обувки... аз още пазя онези, сините, които си купих от Кеймбридж от последното ми посещение при теб. Е, вече се нуждаят от ремонт, както и повечето от дрехите ми. Много ми харесва синята чанта от телешка кожа, която си купи в онзи магазин на ъгъла.

— Колко време изгуби в Хароу? — заинтересува се Алекс.

— Само една седмица. Къщата не е много просторна. В нея живеят племенницата ми със съпруга си и трите си деца. Най-малкото е още бебе, но е истинско съкровище. Не очаквах Шейла да роди за трети път, но е мило, че отново са ме поканили за кръстница. Е, сега да се заемем с чая. Няма да е зле да го сервирам с онзи вкусен кейк.

— Благодаря, но аз не искам кейк — обади се Алекс.

— Но ти нищо не си яла от обед.

— Не съм гладна.

— Не е хубаво да се отказваш от храната.

Загриженият израз изчезна от лицето на Патси, когато се досети за грижите на бившата си ученичка.

— Тогава, щом имаш свободно време, не искаш ли да се заемем с нещо друго...

— Да — съгласи се Алекс.

— Добре, може би не е зле да се поразходиш за няколко часа. Цяло щастие бе за мен твоята компания, защото не ми е приятно да пазарувам сама. С теб ми е много по-забавно.

— О, ако аз съм забавна, то какво ли остава за другите? — усмихна се Алекс.

Патси я погледна, стресната от промяната в интонацията на Алекс, но не забеляза нищо тревожно в лицето ѝ, освен леко разсеяния поглед. Но Алекс ѝ изглеждаше разсеяна през целия ден. Когато пристига в девет и половина сутринта, Патси остана възхитена от промяната в облеклото на Алекс. Тя се зае да я убеждава да я придружи едва ли не още от прага на къщата:

— Тъкмо се канех да тръгна за Тонон, да пообиколя магазините и да си избира плат за новата рокля. Знам едно малко, но много приятно магазинче на площада. После ще обядваме и ще преровим останалите сергии.

— Ако искаш, можем да отидем в Женева.

— О, не, не мога да издържа на цените в този град! В Тонон винаги е по-евтино, пък и днес е пазарен ден.

Обаче този път пазаруването не се оказа така приятно, както в други години. Алекс още от началото бе прекалено мълчалива. Когато Патси я питаше за съвет, тя винаги откликваше. Патси се консултираше с Алекс само при затруднения в избора си пред някой от отрупаните със стоки магазини около площада, но през цялото време Алекс отговаряше вяло и незаинтересовано. Явно нещо таеше в себе си, но това не бе странно след онова, което се бе случило във вилата на Ева. Дори спомена, уж между другото, че ѝ се иска да избяга нанякъде.

Патси поръча на сервитьорката да донесе чай и кейк.

— Така е хубаво да седнеш тук, в най-тихия ъгъл на салона и да пиеш чая си, успокоен от мисълта, че най-после си успял да свършиш с всички задачи за днес. При това не похарчихме прекалено много, защото нищо не взехме от онзи магазин в дъното на главната улица, онзи със скъпите стоки.

— Казах ти да си вземеш от онази коприна. Ако не я бе видяла, щях да ти купя от нея за подарък при следващото ми посещение. Поне на мен много ми хареса.

— О, стига сме говорили за коприната! Ти винаги ми купуваш ту това, ту онова, натоварваш ме като магаре, а аз обличам после новите си дрехи само на някой празник. Не, крепдешинът ще ми свърши чудесна работа. — Тя забучи виличката в един от еклерите и възбудено продължи: — Хайде, стига си мислила за онази коприна. Още от сутринта лицето ти ми изглеждаше някак посърнало, като кисела ябълка. Нещо те яде отвътре, само това ще ти кажа. Не можеш ме излъга, защото много отдавна те познавам — винаги губиш апетит, когато нещо те измъчва. Какво става с теб, Алекс? Пак ли майка ти? Според последните слухове сега била по-добре, нали?

— Да.

— Тогава какво те измъчва?

— Нищо — смутено промълви Алекс. — Не, всичко... — Опита се да прикрие тревогата си, но без успех. — Съжалявам, че днес съм като мокър парцал. Пристигнах при теб, за да потърся утеха и спокойствие, а ето какво се получи... развалих ти деня... По-добре да продължиш с разказа си за новата си племенница и за предстоящото кръщение.

Патси с радост продължи да ѝ говори за децата на племенницата си, но от израза на лицето на Алекс си личеше, че тя мисли за нещо съвсем друго. Патси познаваше това унесено изражение на възпитаничката си, но не можеше да отгатне причината. „Сигурно пак страда от капризите и студенината на майка си... Каква жена! Може да принуди всички около нея да загубят самочувствие.“

— ... затова си мисля, че много добре ще подхожда една от онези прелестни рокли с ръчно изработена френска бродерия. Но не взех от най-малкия размер, защото Шейла ми се обади онзи ден и спомена, че бебето вече тежало почти седем килограма. Нищо чудно да се окаже едро като баща си.

— Отсега изпитвам жал за това дете... — промълви Алекс.

— Стига, Алекс! — остро я прекъсна Патси. — Ако се бе родила преди сто години, щеше да бъдеш сред най-харесваните жени. Тогава такава е било предпочитанието на хората: към едри и пищни жени, позаоблени, а днес е съвсем друго. Но, ние жените, сами сме си виновни.

Само се чудим как да угаждаме на прищевките на мъжете и затова започнахме да си въобразяваме, че не сме красиви, ако не ни се очертават ребрата. Оттам всичките тези диети, гладуване и какви ли не гимнастики... Не мога да ги разбере днешните момичета.

— Какво не бих дала, за да намаля талията си поне с една трета — въздъхна Алекс.

— Това съвсем няма да ти подхожда — отсече Патси. — Ще заприличаш на вейка и тогава никой, ама никой няма да те погледне! Никога не съм мислила, че си дебела. Имаш по-едра фигура и това е всичко! „За какво мисли, какво ѝ се върти в главата? Алекс много рядко заговаряше за линията си. Значи нещо се е случило!“ — Значи реши да останеш във вилата до завръщането на Ева? — попита я Патси с намерението да я разсее, като я увлече в безобиден разговор на по-спокойни теми.

— Да. Има доста недовършени работи.

— Тогава за какво се тревожиш?

— Ами... няма нищо важно около мен.

— Моля те, Алекс, добре те познавам. Ти никога няма да се откажеш от някое предизвикателство.

— Винаги нещо се случва за пръв път — неясно отвърна Алекс и нещо в гласа ѝ накара Патси да изтръпне.

— А как е Макс?

Алекс сведе глава над чашата си.

— Добре е — тихо отговори младата жена. Усети как по бузите ѝ изби издайническа червенина, но за щастие в този миг Патси бе заета с важното решение дали да си поръча още едно парче от кейка. „Но това е смешно — упрекна се тя, ядосана на себе си. — Нима ще се изчервявам при всяко споменаване на името му? Излиза, че наистина съм много зле...“

Още от вчера и през изминалата нощ трябваше да събере всичките си сили, за да се пребори с непрестанните видения, които я тревожеха и на сън, и наяве. Заспа с мъка, чак преди зазоряване, но щом се събуди, малко преди осем часа, реши, че е глупаво да се самоизтезава. Ако толкова страда по него, трябва да се срещнат, защото само това е разумният изход от тази безизходица. Обаче сега за нищо на света не би се решила да се изправи пред него. „Как ще го погледна в очите, какво ще му кажа?“ Облече се и в осем и половина

тръгна към Тонон, спря се в едно кафене, за да убие времето, преди да наближи часът, за който се беше уговорила с Патси. Но през целия ден мислеше само за него, десетки пъти премисляше случилото се между тях и всеки път реагираше по същия начин: стомахът ѝ се свиваше от страх, че ще го изгуби. „За бога — повтаряше си младата жена, — та той само ме целуна. Искаше само едно — да ми достави наслада. Поне той така ми каза, нали? Смешно! А защо да е смешно? Защо не мога да се успокоя?“ Припомни си как той се усмихна и сви рамене, точно когато ѝ обясни: „... нормална физиологична реакция...“. „А аз се държах като Червената шапчица, изплашена, че ще я изяде страшният вълк... Трябваше да се овладея — укори се тя. — Трябваше да му дам да разбере, че вече не съм онова неопитно момиченце, че не се плаша от мъжки ласки. Да, затова съм така нервна, защото той ме раздразни, да, това е обяснението.“ Ядосваше се много повече на себе си, отколкото на него. Защо трябваше да скочи като подплашена девственица, след като той се опита да я успокои с думите, че реакцията ѝ била съвсем нормална... Значи тя бе ненормалната в случая. Лицето ѝ пак пламна от срам. „Явно, за сетен път доказах, че съм сексуално невежа. Господи, кой знае как ми се присмива сега, в този миг...“

Не можеше да понесе мисълта, че ще види присмеха в иначе тъй топлите му кафяви очи. Макар че досега не помнеше да е виждала подобно изражение в него...

— Мисля, че няма да е зле да остана при теб за няколко дни — обърна се тя към Патси. — О, моля те, не искам да ти създавам грижи. Само за два или три дни. Няма какво да правя във вилата. Ще имаш ли нещо против?

— Разбира се, че не! Знаеш колко те обичам. Освен това до следващия вторник няма да тръгвам за Англия. Стой при мен колкото си искаш.

Лицето ѝ се отпусна веднага и това накара Патси отново да се замисли. „Явно нещо я тласка да напусне вилата, но този път не е мадам Черни, защото тя още е в клиниката. Какво ли може да е сега? Но, да, как не се сетих! Разбира се, че е Макс! Кой друг би могъл да развълнува Алекс във вилата, пълна само със слуги и готвачки? Този Макс отново се е заел с онази негова приятелка, а Алекс не желае да им служи за параван.“

— И така, повтарям ти, Алекс: можеш да останеш при мен колкото искаш. Но сега, като се приберем, не е зле да телефонираш във вилата, за да не се чудят къде си се скрила.

— Не! — нервно отсече Алекс. — Искам няколко дена да ме няма във вилата и нищо повече.

— Както желаш — примирено отвърна Патси, но веднага си помисли: „Хм, нима Алекс е започнала да ревнува?“.

В осем часа вечерта Макс най-после се прибра в офиса на компанията след уморителния ден, прекаран в делови срещи — трябваше да успокоява десетки хора, изпаднали в паника след опита за самоубийство на мадам Черни, да раздава препоръки за промените в граfiците, да обмисля мерки за парирание на действията на най-опасната конкурентка на Ева на козметичния пазар — Х. Райдър Хагард. От години тя и Ева се състезаваха безмилостно, използвайки всички позволени средства и непозволени търговски трикове. Настъпленията и засадите се редуваха с отстъпления и затишия. Някои журналисти дори сравняваха съперничеството им с проточилата се вьетнамска война. Напоследък се носеха тревожни слухове, че парфюмеристите на мис Хагард са изобрели нов, непостигнат досега аромат, който ще предизвика революция на пазара, а от това тръпки пролазваха по гърбовете на специалистите от търговските отдели в „Ева Черни Козметикс Инкорпорейтид“.

„Ех, Ева — уморено си помисли Макс, — кой дявол те караше да разиграваш поредното представление? Тъкмо сега си ми нужна повече от всякога. Нали ти даваше идеите, а аз поемах реализацията им? Каква полза, че само днес съм подписал повече от сто заповеди, след като в тях липсва спасителната идея, която да ни изведе с едно рамо пред конкуренцията?“

Шофьорът му докара колата пред входа и Макс се качи в нея.

— Къде ще ходим, мистър Фабиан?

— У дома, както обикновено. Не... почакай, бих искал първо да се отбием в италианския квартал.

— В някой ресторант ли?

— Да, позна.

Внезапно си припомни за празната спалня, която го очакваше, и неприятна тръпка прободеше слабините му. Тъкмо сега се нуждаеше от топлина, нежност, женски смях и закачки, от домашен уют, който да разсее тревожните му опасения за бъдещето. Денят му се стори прекалено дълъг и труден. „Нима вече съм започнал да се уморявам?“ Не стигаше заплахата от ответните действия на мис Х. Райдър Хагард, но се прибави и онова заплашително писмо от Министерството на здравеопазването на САЩ, съдържащо доста сурови претенции за съставките на козметичните изделия, особено в най-новите кремове за стареещите жени. Пък и професор Алберт Клингман, с неговото умопомрачително изобретение „Ретин А“! Ако опитите се окажат успешни, това ще бъде за козметичната индустрия такова разрушително откритие, каквото беше атомната бомба за ядрената физика! Защото всички досегашни кремове изпълняваха само едно предназначение: да прикриват, кой по-успешно, кой не дотам ефикасно, следите от стареенето, но неизменно с временен резултат. А сега чудодейната рецепта на Клингман, стига да се потвърди официално, че наистина е чудодейна, ще се окаже предвестник на нова вълна от открития.

Макс бе запознат с публикуваните отчети и ако в тях не се съдържаха прикрити намеци за евентуален провал, то тогава, но всяка вероятност, „Ретин А“ ще осъществи онзи пробив в козметиката, за който мечтаеха няколко поколения биохимици, заради ефекта на новия препарат върху епидермиса, който досега не се поддаваше на въздействията на нито един от съществуващите кремове, въпреки все по-люксовите им опаковки и все по-шумните реклами кампании. Защото „Ретин А“ — според доклада на биохимичния отдел на компанията на Ева — намаляваше вредните поражения на епидермиса, причинени вследствие на процесите на естественото стареене на организма, както и непрекъснатото движение на кожата. Професор Клингман се кълнеше, че неговият продукт постига тази фантастична цел без никакви вредни последици и странични ефекти.

„И тогава имаме неограничен простор за реклама — предпазливо обмисляше Макс следващите ходове на компанията. — Ще обявим, че всичките наши продукти ще се изработват само на базата на препарата на професор Клингман. А тъй като Министерството на здравеопазването на САЩ настоява да лицензираме всичките си

рецептури, ще настъпи истинска лудница. Ако ги лицензираме, ще бъдем задължени да ги продаваме според строгите изисквания на законите за търговия с лекарствени средства. Неслучайно на днешното събрание директорите посрещнаха с негодувание предположението, че ще ни се наложи да увеличим производствените разходи.“

Облегна се на седалката и притвори очи. Отново се обади познатото главоболие. Навън не спираше да ръми, а това го изпълваше с тъга, дори го унасяше в дрямка... Добре, че го сепваше всяко изскърцване на гумите по асфалта. Когато най-сетне колата спря, шофьорът почука по стъклото между предната и задната седалка, и го попит учтиво:

— Пристигнахме, мистър Фабиан. Желаете ли да ви изчакам в колата?

— Не — отвърна Макс. — За тази вечер повече не сте ми нужен.

През полуспуснатите завеси край прозорците се виждаше, че ресторантът не беше претъпкан, но нямаше нито една свободна една маса. Макс разтвори двете крила на вратата и още с влизането го лъхна топлина, примесена с шум от разговори и смях и уханието на добрата италианска кухня. Подейства му успокоително. Зад касата седеше майка му, а сестра му Ела — съкратено от Грациела — шеташе зад бара, обсаден от зажаднели клиенти. Въртящите се врати към кухнята не спираха да се олюляват след всяко влизане и излизане на келнерите с натоварените подноси над главите си, но въпреки това Макс зърна през вратата едрата, внушителна фигура на баща си, сновящ между високите казани и тенджери.

Макс бе израснал в семейство, което винаги изглеждаше щастливо. Той бе най-малкото дете. Най-възрастна беше Грациела — наскоро бе навършила петдесет, а след нея се нареждаха Алдо, който отдавна се бе заел със собствен бизнес, и Розина, омъжена за заможен винопроизводител в долината Напа (от него ресторантът попълваше запасите в избата), и близначката му Сузана (сега живееше със съпруга си, зъболекар, във Филаделфия), и накрая Бруно, лейтенант в полицията. Родителите му бяха трето поколение итало-американци, чиито прадеди бяха емигрирали в Америка преди сто и двадесет години. Баща му, вече на седемдесет и две, бе наследил ресторанта от своя баща и с цената на дългогодишен труд бе успял да удвои площта му, заемайки целия ъгъл на Мълбери стрийт.

Макс бе израснал в италианския квартал на Ню Йорк или Малката Италия, както всички го наричаха. Под прозорците се разнасяше италиански говор, старците играеха на карти на пейките, а съпругите им, облечени изцяло в черно, неуморно обикаляха пазарите, отрупани със зеленчуци, по витрините на магазините висяха религиозни картини и статуи на Дева Мария, пицариите никнеха като гъби и навред се разнасяше ароматът на италианската кухня. Първият език, който научи малкият Масимо Фабиани, бе италианският, и сега, когато се озова в семейния ресторант, сред глъчката и уханията на вкусните блюда, веднага се почувства като у дома. Превърна се отново в онзи Масимо Фабиани, който говореше, мислеше и дори сънуваше само на италиански. Напрежението, стягащо врата и гърба му, мигновено се стопи, като че ли тежък товар се стовари от плещите му, за да отстъпи място на увереността и спокойствието.

Макс винаги се връщаше при семейството си след всяко пътуване извън Ню Йорк и макар да притежаваше апартамент недалеч от Музея за модерно изкуство, предпочиташе да се отбие в къщата, в която беше роден, където бе изживял детските си години. Тук той не беше вицепрезидент на „Ева Черни Козметикс Инкорпорейтид“, тук всичко му се струваше здраво стъпило на краката си, без нищо излишно. Прост и непретенциозен, но щастлив живот — това означаваше за него Малка Италия. Разбира се, и в неговия роден квартал не липсваха драматични сцени — нали обитателите до един бяха италианци, южняци с гореща кръв, но това не бяха показни сцени, в които най-важното е ефектът по първите страници на вестниците.

Майка му, с широк ханш и още по-широки бедра, стоеше зад касата, непоклатима като скала, а баща му, висок, но вече с понатежал корем, приемаше всички житейски превратности с добродушна и успокояваща усмивка. Макс се спря на прага, за да се наслади на гледката, припомняща му безброй умиляващи преживявания.

— Масимо!

— Здравей, мамо.

Тя се измъкна иззад дъската до касата, опираща се до тезгяха, разтвори широко ръце, прегърна го и го целуна.

— Не се ли връщаш по-рано?

— Да не би да искаш отново да замина за Европа?

— Глупости! Ела! — извика тя. — Бързо един „Джак Даниелс“ с лед за най-малкия ти брат!

Ела, мургава и все още красива брюнетка, копие на майка си от по-младите ѝ години, чевръсто наля двойното уиски за Макс.

— Отново ли си на диета? — пошегува се тя. — Или жените са престанали да ти обръщат внимание? — Наведе се през бара, за да го прегърне и целуне, също както майка му. Преди три години съпругът ѝ, Джино, получи сърдечен удар точно в Деня на благодарността, докато изкормваше тлъстата пуйка за празничната трапеза, и Ела веднага изостави магазина му в Джърси за готови дрехи, за да се прибере в родния си дом. Двамата ѝ синове и дъщеря ѝ бяха свили семейни гнезда и за Ела бе невъзможно да помисли за втори съпруг — макар че се бе омъжила за Джино още когато бе осемнадесетгодишна. Затова сега отново зае мястото си зад бара, както преди да се омъжи, и спеше в стаичката, която навремето делеше със сестрите си.

— Тъкмо имах нужда от семейна обстановка — обясни ѝ Макс. — Днес изкарах много тежък ден.

— Иди да поздравиш папа. Той най-добре ще те разбере.

Макс се здрависа с дузина познати от квартала, редовни посетители на заведението, набързо задоволи любопитството им и размени по някоя и друга пиперлива шега, преди да влезе в кухнята. Баща му режеше телешкото за специалитета на вечерта върху голямата маса в средата на задименото помещение, но щом го видя, остави ножа и прегърна сина си.

— Защо не ни се обади, че си в града? — сгълча го той. — Нямате ли телефони в онази голяма сграда?

— Върнах се тази сутрин и целият ми ден беше ужасно натоварен. Хапнах само един сандвич на обед и сега стомахът ми се свива от глад.

Макс поздрави кухненския персонал, с повечето от които се познаваше от години — персоналят набъбваше заедно с разширяването на ресторанта. Всички членове на семейството веднага заемаха мястото си сред персонала, щом баща им преценеше, че са пораснали достатъчно, за да работят като келнери или миячи в кухнята. Макс още не бе забравил как балансираше между масите с претоварената табла, препасал бялата престилка. Огледа тиганите и тенджерите.

— Дали да започна със супата от фиде и зеленчуци, а, какво ще кажеш?

— Добре, ей сега ще я опиташ! Карло, направи място, за да седне синът ми — заповяда Марио Фабиани, обърна се и загреба с големия черпак. Напълни купата на Макс със супа, толкова гъста и ароматно ухаеща, че Макс алчно преглътна слюнката си.

— Виждам, че бизнесът върви добре — отбеляза Макс, докато си затъкваше в яката кърпата на бели и червени квадрати.

— Всяка вечер едно и също — сви рамене баща му. Върна се към масата, наточи ножа и продължи да разрязва месото с опитни движения. — И какво те води насам този път? Има ли най-сетне с нещо да ме зарадваш?

— Ами... мадам вече е във от опасност, но още е в клиниката и цялата работа легна върху плещите ми.

— Жалко за момчето й... Огромна мъка е да изгубиш детето си, огромна...

Макс знаеше, че в този миг баща му си мисли за най-малката си дъщеря, Мария, родена две години след Макс, която бе починала от менингит на шест години.

— Да, сега Ева е много зле, едва преживя загубата на единствения си син — мрачно кимна Макс. — Но стига сме говорили само за моите работи. Какво ново в семейството?

— Не се оплаквам. Преди два дни повишиха брат ти Бруно. Сега е капитан Фабиани от Тринадесети полицейски участък.

— Най-после е взел изпита? Чудесно! Ще отида да го поздравя.

— Жалко, че не беше тук във вторник вечерта, когато отпразнувахме повишението му.

— Така ми се искаше да присъствам.

Марио огледа внимателно сина си.

— Но не ми каза какво става с теб самия? Този път за колко дни си в Ню Йорк?

— Само за една седмица или най-много за десетина дни. Зависи колко бързо ще се справя с натрупаните съдебни дела и спорни въпроси.

— Все ми се струва странно, че такъв добър адвокат като теб трябва да работи под ръководството на една жена. В Италия никога не биха допуснали това.

— Не, но тук е Америка — успокой го Макс. — А как е кръвното ти налягане?

— Чувствам се добре. Мога да работя много повече, отколкото ми разрешава майка ти. Сега идвам чак в шест и оставам до полунощ. Но имам толкова много помощници, че работата върви и без моята намеса.

— Струва ми се, че си отслабнал — обади се Макс и го огледа с критичен поглед.

— Не се притеснявай, майка ти никога не забравя да ме нахрани.

Побъбриха така още четвърт час, докато Макс привърши супата си и изпи виното от чашата си, а накрая баща му заповяда:

— Сега иди при майка си и ѝ кажи да ти приготви стаята. Ще спиш тази нощ при нас.

— Тъкмо за това си мислех.

— Добре, момчето ми, добре.

Макс се върна в залата. Майка му беше запазила за него една маса с два стола, близо до касата. Винаги се повтаряше едно и също: първо се отбиваше при баща си в кухнята, после при майка си, която зорко следеше всичко, което ставаше в семейния ресторант. Искаше да знае всичко и не спираше да говори със сина си, докато подреждаше банкнотите в отделенията на чекмеджето на касата или връщаше рестото на излизащите клиенти. Майка му щракна с пръсти към един от келнерите:

— Франко, донеси за сина ми една порция от сицилианския специалитет.

— Топчета в доматиен сос а ла Сичилиана! — весело се провикна Макс. — Точно според предписанията на лекаря.

— Какъв лекар? Да не си боледувал? — настръхна майка му.

— Стига, мамо! Изглеждам ли ти болен?

— Не... но ми се струва, че си преуморен. Прекалено много работиш.

— Ами ти?

Макс нежно изгледа майка си. Черната ѝ коса вече се прошарваше, но все още се виеше на къдрици, а гладката ѝ маслиненена кожа, с много малко бръчки, лъщеше от горещината, идваща откъм кухнята. От ушите ѝ висяха същите перлени обици, които Макс

помнеше още от детството си. Навремето беше много красива и това все още си личеше, въпреки годините.

— Донесох ти нещо — рече Макс и извади от пакета луксозна кутия. Това е най-новият парфюм на нашата компания. Нарича се „Еншанте“.

Майка му го пое от ръката му, очите ѝ заискриха от щастие, макар че на тоалетната си масичка в стаята си на горния етаж тя имаше вече пълна колекция от всички козметични продукти на „Ева Черни Козметикс“ — повечето от тях отваряни само по два-три пъти. Само при тържествата в ресторанта тя си слагаше по няколко капки от „Парфюмът на Ева“ зад ушите. От всичките ѝ деца Макс бе нейната гордост — всички се бяха уредили, но нито едно от децата ѝ не се бе издигнало по-високо от Макс. За него тя винаги разказваше на приятелките и съседките си само като за „моя син, вицепрезидент на козметичната компания на Ева Черни“.

— А сега ми разкажи за всичко, което не знам — нареди му тя и се помръдна на стола си. Майка му проявяваше безкрайно любопитство към живота му, но особено се вълнуваше от клюките около Ева Черни.

Макс бе сигурен, че е прочела във вестниците за погребението на Крис, затова ѝ спести тягостните подробности.

Майка му мрачно поклати глава и избърса устните си.

— Не съм съгласна да се изгарят мъртвите. Тялото трябва да остане в земята, та като отидеш на гроба, да почувстваш, че близкият ти човек сякаш още е там. — От детските си години Макс бе придружавал майка си при всяко посещение в Куинс на гроба на починалата му сестра и стоеше изправен пред каменната плоча, докато насълзената му майка сменяше повехналите цветя и шепнеше молитви. С течение на годините тези посещения ставаха все по-редки, но никога не пропускаха годишнината на смъртта на нещастната Мария.

— А мадам? Още ли е зле?

— Да, мамо, много е зле.

— Ами... да изгубиш единствения си син! — Роза Фабиани тъжно поклати глава. — И го е обичала до безумие, нали? Хм, трябвало е да има поне още две или три деца... Някои работи не мога да ги разбера. Нали е имала достатъчно съпрузи?

Повечето от сведенията за живота на Ева Черни майка му черпеше главно от разказите на сина си — макар Макс благоразумно да не споделяше с нея и половината от това, което знаеше — и от клюкарските колони във вестниците. Тя обожаваше жената, за която работеше Макс, но, също като мъжа си, не одобряваше странностите в поведението ѝ. Мъжете трябва да се грижат за прехраната и бизнеса — това бе божият ред на тази грешна земя, установен още от незапомнени времена. Имаше нещо шокиращо и плашещо някоя жена да живее като мъж, без ничия закрила и подкрепа, сама да взема решения, сама да подрежда живота си, при това с бляскав успех, да сменя съпрузите си като носни кърпички. Това бе позволено на мъжете — мъжете си остават мъже, но за жените... Роза Фабиани бе родена в Съединените щати, както и нейните родители, обаче корените им си оставаха в Тоскана и в непоклатимите нравствени принципи, проповядвани от католическата църква. Когато Макс започна работа при мадам Черни, Роза непрекъснато се тревожеше за сина си — беше го възпитала според всички правила на Светата римска църква, а сега трябваше да се подчинява на онази ексцентрична особа, която сигурно ще бъде анатемосана, въпреки че с течение на годините Роза се поуспокои, радостна от издигането на любимия си син в могъщата козметична компания.

— А кога най-сетне ще си намериш годеница? — прекъсна го тя, без да прикрива нотката на разочарование в гласа си. Роза не одобряваше Мойра, защото беше протестантка и на всичкото отгоре — вдовица с две деца.

— С нея е свършено, мамо.

От изненада Роза шумно плесна с ръце, но погледът ѝ му подсказваше, че не е недоволна от решението на сина си.

— А виждаш ли се с приятелката си, онази девойка, Алекс?

— Да, доста често се виждаме. Тя вече не е толкова малка — както я знаеш от предишните ми разкази — нито на години, нито на височина. Даже малко прилича на теб.

— А кога ще ме запознаеш с нея? Защо още не си я довел тук?

— Знаеш защо. Тя живее в Англия и нейният свят е напълно различен от нашия.

„Но защо не мога да се примиря с тази мисъл?“ — запита се Макс.

— Но нали си ѝ кръстник! Или това няма никакво значение за теб?

„Знам — помисли си Макс, — че снощи извърших голяма, дори непростима грешка. Изпуснах си нервите и с това обърках непоправимо отношенията ни. Свърши се вече с добрия стар чичо Макс! Сам съм си виновен!“

Преди да напусне вилата, Макс се качи на таванския етаж и почука на вратата ѝ. Искаше да зърне лицето ѝ, макар и за миг, и да се опита да измие вината си. Но тя въобще не отвори вратата. При нормални обстоятелства щеше веднага да слезе долу, в стаята си, но сега се поколеба — макар да не можеше сам да си обясни защо — и реши да почака пред прага ѝ. Но след кратък размисъл се опомни — чакаха го цял куп неотложни задачи, особено след като Ева още бе в клиниката.

— Какво става с теб, Масимо? Да не си изгубил апетит?

Върна се от мислите си и разбра, че несъзнателно бе избутал чинията си встрани.

— Струва ми се, че се нахраних със супата, от която ми сипа баща ми в кухнята.

— Не ме лъжи! Познавам те много добре! Нещо те мъчи, познах, нали?

— Е, има толкова неща, за които трябва да се тревожа. Нали затова ми плащат.

„Веднага щом се върна в Европа, трябва всичко да уредя — закани се той. — Поне Алекс не е от онези жени, с които не може да се разговаря разумно.“ Но не можеше да си обясни какво го бе тласнало към онази необмислена постъпка в кухнята във вилата на Ева. При това отлично знаеше колко е чувствителна Алекс на сексуални теми. Защо, по дяволите, ѝ се нахвърли като някакъв недозрял хлапак? Но нещо го тласкаше, някакъв порив сграбчи душата му и само след миг вече бе късно за отстъпление. Как сега да възстанови прекрасното си приятелство с Алекс? Но защо му се струваше, че отказът ѝ не изглеждаше така непохватно, както бе на пръв поглед? За бога, та той само веднъж я целуна. Нищо повече не бе ѝ сторил! И преди я беше целувал, при това неведнъж. Да, но този път беше съвсем различно.

Нещо го е накарало да изгуби самоконтрол, но в крайна сметка се оказа, че изгуби нея. Прекрачиш ли веднъж границите на позволеното, дори и при най-близкото приятелство, дяволски трудно е да се върнеш назад. Ех, защо, защо, защо стори тази грешка! Сега трябва да се постараете да поправи всичко. Само да не е много късно...

— Мамо, трябва спешно да телефонирам.

— Знаеш къде е телефонът.

— Не, не оттук. Ще се кача на горния етаж.

Но когато набра номера във вилата, обади се Жак, икономът, който сухо му докладва, че Алекс тази сутрин е напуснала вилата и после е позвънила отвън, за да му съобщи, че ще отсъства няколко дни. Не, не знаел къде се намира в момента.

Макс бавно постави слушалката и няколко секунди не успя да откъсне втренчения си поглед от нея. Главата му пламтеше от тревожни мисли. Протегна ръка към телефона и набра още един номер, който помнеше наизуст.

— Ало... кой се обажда? Добре... да, разбирам, обаче в момента нищо не мога да направя... ще ви позвъня, когато можем да се срещнем. Приемете моите поздравии... да, до половин час? Добре... ще ви чакам.

Остави слушалката. „Това сигурно е някакъв трик — каза си той. — Само Бог знае какво е замислила!“

Алекс остана три дни в къщата на Патси, през което време успя да възвърне душевното си равновесие. Но когато се върна във вилата, младата жена усети, че са настъпили някакви промени в нейно отсъствие. Разбра какво ще се случи, когато видя как Джоунс се спусна бързо по стълбите с куфар и пътна чанта в ръцете.

— Ще я изпишат от клиниката?

— Да, а аз трябва да събера багажа само за десет минути!

— Но какво се е случило, та така си се разбързал?

— Прочела някаква статия в един от вестниците. Най-опасната й съперница се готвела да нанесе решаващ удар с нов козметичен продукт и мадам сега е бясна! Не е за разправяне какво ни очаква тук!

— О! — възкликна Алекс.

— Да я беше видял как се разпореди в клиниката! — задъхано продължи Джоунс. — Обадиха ѝ се от Ню Йорк. За щастие, на другия край на връзката се оказа Макс.

— Макс е в Ню Йорк!

— Ами къде другаде да е?

— Разбира се — кимна Алекс. — Къде другаде може да се намира!

— Уф, сега нямам никакво време за клюки. По-късно.

— Почакай! — провикна се Алекс след него. — Тя попита ли за мен?

— Тя за никого нищо не попита, а ти мислиш само за себе си.

„Естествено — каза си Алекс, докато се качваше по стълбите, — отново ме поставиха на мястото ми. Макс заминал за Ню Йорк, без да ми каже поне дума, а майка ми, след всичките ѝ молби да ѝ простя, дори не се е сетила за мен. Бизнесът си е бизнес — горчиво въздъхна младата жена, — а на мен не ми остава нищо друго, освен отново да се затворя в черупката си...“

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Швейцария, 1988 година

— Нали разбираш — каза Ева по личния си телефон, който бе поръчан със специална защита срещу подслушване, — че това е въпрос от най-висока степен на секретност.

— Да — отговори Макс.

— Трябва да направиш всичко, на което си способен, да обиколиш всичките адреси.

— А какво да правя, когато приключа с обиколката?

— Ще ми донесеш резултатите.

— Във вилата ли?

— Да. Днес аз ще се прибера във вилата. Разчитам на теб, Макс. Тази операция е много важна за мен.

— Ще се постарая да изпълня всичките изисквания, Ева.

— Разбира се, че ще се постараяш.

— Но относно останалата част от плана ни аз съм длъжен да ти съобщя, че...

— Не сега, Макс. Първо ще обмисля какво да предприемем, но едва след като ти ми донесеш резултатите.

— Добре — съгласи се Макс. — Щом настояваш...

— А що се касае до другите въпроси, ще получиш пълна информация след първите си срещи. Но не забравяй да ме осведомиш при първото си обаждане.

— Вече мога да ти съобщя първите данни.

— Прекрасно. И не забравяй да си държиш очите широко отворени, а ушите — нащрек, докато се занимаваш и с другите си делови ангажименти. Знаеш за какво намеквам.

„Не, този път не мога да отгатна — помисли си Макс. — Каква игра си замислила, Ева?“ А по телефона попита нещо съвсем друго:

— Вече успя ли да се възстановиш напълно?

— Да. Миналото е забравено, и то завинаги. Или, по-точно казано, ще бъде напълно забравено, когато ми донесеш това, което

искам от теб. Сега мисля само за бъдещето. Ясно ми е, че има още много да се направи, и то най-вече от теб и от мен.

„За бога, отново се е вживяла в ролята си на избраница на съдбата — каза си Макс. — Или е това, или е още под въздействието на лекарствата.“

— Добре. Ще направя всичко, което е по силите ми. И ще те държа в течение при всяка промяна в обстановката.

— Прекрасно. — Той чу изщракването, сигнализиращо за прекъсването на връзката. „Така... — въздъхна адвокатът. — Трябва отново да се залавяме за работа...“

Още с пристигането си в Кеймбридж Алекс почувства облекчение. Сега щеше да се върне към нормалния си начин на живот. Повече никакви драматични сцени и спорове, никакви сблъсъци с други личности, никакви разговори за миналото и за това кой на кого трябвало да прости. Тук, в университета, не се случваха изненадващи събития, времето ѝ бе планирано за месеци напред. Дните се редуваха в спокоен и равномерен ритъм като реката, която лъкатушеше покрай зелените хълмове. И като планираше времето си, нямаше да го пропилява в безсмислени спорове, суетня, колебания и размисли. Тук можеше да се занимава само с любимите си теми, да слуша лекции и семинари на високообразовани учени, да спори с тях, да проучва спорните въпроси в библиотеката, с една дума, тук Алекс можеше да се чувства щастлива, че е полезна с нещо на хората около себе си.

Но сега, за свое разочарование, тя разбра, че доста от колегите ѝ въобще не са разбрали за отсъствието ѝ. Само двама-трима я поздравиха със забележки от рода на: „Как беше времето в Швейцария?“ или „Здравей, Алекс, ще се видим по-късно!“. Разбира се, повечето от колегите все още не подозираха, че тя кандидатства за наградата Ринъсби, защото още не бяха обявени имената на номинираните личности. Най-лошото беше в това, че не успя напълно да възстанови стария си, удобен жизнен ритъм. Или преди смъртта на Крис бе успяла толкова дълбоко да привикне със спокойния университетски ритъм, че сега я дразнеше и най-малката промяна в навиците ѝ? Защото Алекс се убеди, че въпреки всичките си усилия да

възстанови предишния си начин на живот, нещо в нея или около нея не беше както трябва.

Вечер слушаше Моцарт или Ерол Гарнър, но вместо да забрави за всичко, не спираше да си задава въпроса какво става сега във вилата на Ева край Женевското езеро. Как ли се чувства майка ѝ, какви промени са настъпили? Дори се изкушаваше да позвъни и да се осведоми за обстановката във вилата, но веднага си припомняше, че никой не се интересува от нея и отново в душата ѝ се задействаше реакцията на охлюва, който веднага се свива в черупката си. Не бива да мисли за Макс. С него всичко е свършено, веднъж и завинаги. Но защо ѝ се струваше, че сега е като продънена лодка, а от пробива в корпуса ѝ непрекъснато нахлува студена, мръсна вода, колкото и да се опитва да я изгребе? Припомняше си събитията от последните дни във вилата, стараше се да си ги обясни, да ги подреди в съзнанието си, за да успее да притъпи болезнените спомени. Или за да може по-лесно да ги изтласка от паметта си. Но колкото и да се стараше, не можеше да забрави сцената в кухнята. И накрая се убеди, че вече никога няма да се върне предишното ѝ спокойствие, когато книгите бяха единственото ѝ занимание, а музиката — единственото ѝ развлечение.

Измина една седмица от завръщането ѝ в Кеймбридж, когато телефонът внезапно иззвъня — беше сутрин, към десет и половина, а Алекс се бе увлякла в четенето на есето за творчеството на Даниел Деронда, написано от най-добрия студент в групата ѝ.

— Бих искала да се върнеш във вилата колкото е възможно по-скоро — започна Ева без всякакъв увод.

— Защо?

— Преди време ти ми зададе няколко въпроса. Сега съм в състояние да ти дам отговорите.

— Но за какво става дума?

— Ще ти го съобщя, когато дойдеш тук.

— А не допускаш ли, че вече може да не се интересувам от отговорите на онези въпроси?

— Тогава ми кажи, но ясно и твърдо, че вече си загубила интереса си към тях.

Младата жена се поколеба, преди да отговори:

— Сега не е удобен момент за сериозен разговор. Нека да го отложим за по-късно.

— Искам от теб само да се върнеш тук, във вилата.

— Нали вече пристигнах във вилата, веднага след като научих за инцидента. Тръгнах си, след като всичко бе уредено.

— Никой не ти бе наредил да си тръгваш!

— Но и никой не ме помоли да остана...

— Обстоятелствата бяха необичайни.

— Нали си изписана от клиниката? И сега ли нещо не е наред?

— Да. Сега се възстановявам. Ще дойдеш ли в Женева?

Алекс се замисли за миг.

— Да, ще дойда.

— Добре. Ще ти изпратя самолета на компанията ми. Ще кацне на онова летище, което е най-близо до Кеймбридж... забравих името му...

— „Стенстед“.

— Да. Ще кацне към два часа. На летището в Женева ще те очаква кола. Разчитам на обещанието ти, че ще дойдеш. Повярвай ми, този път е само за твое добро. — С тези думи Ева прекъсна връзката.

„Това пък какво може да означава? — озадачено си каза Алекс. — Защо е тази припряност от нейна страна? Да не би да се е замислила за смъртта, за преходността на всичко тленно? Защото звучеше някак странно, дори драматично. Имаше нещо необяснимо в гласа ѝ... Е, да става, каквото ми е писано! Поне има шанс да получа отговорите на някои от въпросите, които ме вълнуват. Особено след като Макс ще е там...“

Когато пристигна във вилата, Жак я посрещна на прага, пое куфара ѝ и предаде нареждането на мадам да се качи веднага на горния етаж, в салона на мадам.

— Сама ли е? — попита Алекс. — Искам да кажа, да не би с нея да е мистър Фабиан?

— Беше тук за няколко дни, но онзи ден отново замина за Ню Йорк.

— Разбрах. — Тръгна по стълбите, изпълнена с горчиво разочарование.

Ева я посрещна, седнала във великолепния си стол зад бюрото. Цялата в черно, безупречно гримирана и фризирана, тя изглеждаше готова да се заеме с мъчителната за Алекс роля на недосегаема, ледена принцеса. Когато Алекс се показа на вратата, услужливо отворена от

Жак, Ева леко се надигна от стола си и за пръв път в живота си поразената Алекс не откри върху лицето на майка си ужасяващата ледена маска. Напротив, дори се усмихна леко, макар Алекс да не разбираше дали трябва да се опасява, или не, от този многозначителен жест.

— Влез, седни на това кресло — започна Ева и посочи едното от двете широки и удобни кресла пред камината.

Алекс изпълни нареждането ѝ. Ева се разположи на другото кресло, в достолепна поза, с изправен гръб, с кръстосани ръце пред гърдите си.

— Искала си да научиш нещо за мен. Затова реших да ти помогна.

— Защо? — сепна се Алекс. — Защо чак сега?

— Всичко ще си обясниш, когато изслушаш разказа ми. Макс ми съобщи, че си търсила обяснение за събитията от близкото и далечното минало. Аз също мисля, че зад всяко явление се крие причината за появата му, затова няма да крия причините от теб, но искам да те предупредя още в началото, че една причина за мен е по-важна от всички останали, взети заедно.

— Твоята мисия? Твоята съдба?

— На три пъти се опитах да я избегна. И в трите случая претърпях пълен неуспех. — Алекс знаеше, че майка ѝ имаше предвид опитите си за самоубийство. — А всичко на този свят се върши до три пъти. Няма и не може да има четвърти път. Поне този урок на съдбата го усвоих добре. Може би, когато изслушаш това, което сега съм решила да ти разкажа, и ти ще си промениш мнението за някои... събития. Но те предупреждавам, че няма да ти бъде лесно.

— Струва ми се, че повече не се интересуваш дали ще ти простя за отношението ти към мен през целия ми живот от най-ранното ми детство, та чак до днешните дни.

— Тази молба ти я отправих под влиянието на емоционалния стрес, в който бях изпаднала след загубата на сина си. Тогава още не бях схванала докрай какви жестоки уроци ни крие съдбата. Но сега да се върнем към онова, което така живо те е заинтересувало... Много отдавна — започна Ева, — аз наистина се наричах Анна Фаркас. Родена съм в семейство на най-обикновени селяни, чийто живот протече в мизерия и оскъдица. Затова ги мразех. Мразех черната,

неблагодарна работа, с която едва се припечелваше за хляб и постеля. Ненавиждах лишенията, липсата на красота в живота, за която тогава дори не осъзнавах напълно, но предусещах, че съществува някъде другаде. Още оттогава предусещах, че трябва да притежавам тези красиви вещи. Исках ги... о... как ги исках и събрах всичките си сили, за да ги имам. Независимо от цената, която трябваше да платя.

Бавно, с чести паузи, за да събере мислите и да подреди фактите от миналото, Ева ѝ разказа преживяното, включително и за тези години, за които Алекс не бе успяла да открие нито живи свидетели, нито никакви уличаващи факти. Разказът ѝ се отличаваше драстично от официалната версия за живота ѝ, описвана в десетки статии и интервюта. Като съпоставяше отделни моменти от спомените си с това, което бе успяла да изкопчи от различните си източници, Алекс се запозна с пълната картина на вълнуващия живот на майка си. Всичко съвпаднаше, с една-единствена разлика: зад сухото изреждане на фактите се разкри образът на амбициозна унгарска девойка, неспособна да се примири с жалкото съществуване, на което я обричаше тогавашният живот в Унгария, решена да използва дарбите си и красотата си, с които бе удостоена от Бога, за да се измъкне от мизерията, от утайката на обществото, за да се изкачи до върха, от който се разкриваше необятният хоризонт на неограничените възможности. Ева не пестеше подробностите — описа пред смаяната си дъщеря перипетиите, които бе преживяла в Будапеща с руснака и с агента от унгарските Тайни служби, разкри ѝ как ѝ се беше налагало да прибегва до коварни и лукави ходове, и да се сдобие с това, което си бе поставяла за цел. Не пропусна и епизода с Лаело Ковач — точно така го нарече: „епизод“. Първата им среща, кражбата на рецептите за първите кремове и помади, с които по-късно бе основала дребното си предприятие, прераснало днес в могъщ козметичен концерн, чийто единствен собственик бе именно тя, Ева Черни. Призна ѝ за бременността си, за ловкото манипулиране на Джон Брент, за да се съгласи да се ожени за нея, за напускането на Виена, за първите ѝ стъпки в Лондон и раздялата с Джон Брент, за усилията ѝ да заличи напълно спомените за предишния си живот и оттам — стремежът ѝ да забрави за дъщеря си, която ѝ напомняла за мрачното минало.

— Ева Черни нямаше нищо общо с Анна Фаркас, нищо, можеш ли да разбереш това, да го повярваш? Аз създадох съвсем друга жена,

започнах нов живот, но за тази цел бях принудена да разруша стария си живот до основи.

— Включително и мен — тихо промълви Алекс.

— Всичко това се налагаше от поставената грандиозна цел.

— Значи си ме пожертвала в името на амбициите си.

— Вярвах в съдбата си и успях да я заставя да ми се подчинява.

— Тогава защо ме прие в тази вила?

— Нямах друг избор. Майката на Джон Брент те доведе при мен.

— Никога няма да забравя онзи кошмарен ден.

Ева спокойно посрещна погледа на дъщеря си.

— Тя ме заплаши, че ще ме изложи пред обществото, ако откажа да те приема. Щяла да се постарее да вдигне около мен колкото е било възможно повече шум. А тогава едва бях започнала да се утвърждавам, и то с цената на неимоверни усилия. Освен това наскоро се бях омъжила за Кристофър Бингъм, и то след като бях декларирала, че съм неомъжена. Последниците можеха да се окажат ужасяващи.

— За коя от двете, за Ева Черни или за мисис Кристофър Бингъм?

— И за двете. На карта се поставяше не само семейното ми щастие, но и кариерата ми. Обожавах ролята си като Ева Черни... и още я обожавам, но исках същевременно да бъда мисис Кристофър Бингъм. Той ме направи личност, той ме въведе във висшето общество. В никакъв случай не можех да си позволя публичен скандал. Прекалено много бях заложила на издигането си в света на елита, за да се проваля с гръм и трясък. Затова понесох толкова мъчително смъртта на съпруга си...

— Помня онзи ден... гледах през прозореца на моята таванска стая. Видях те как изскочи от къщата, как се разкрещя и започна да късаш дрехите си...

— Той бе единствената любов в моя объркан живот — простичко отвърна Ева. — Не си спомням какво съм вършила в онзи ужасен ден и не искам да го знам. Но не успях да изпълня докрай повелите на съдбата си.

— Затова ли прехвърли любовта си от съпруга към сина?

— Да. Но и него съдбата ми го отне. Понякога тя е много благосклонна и щедра към всеки от нас, но може да бъде и жестока... прекалено жестока. Обаче аз не съм като другите жени, нито като

съпруга, нито като майка. Аз съм Ева Черни и в живота ми има две неизменни величини: моята личност и моята компания, която създадох от нулата. Поне този урок на съдбата усвоих безпогрешно. Но ми остават още много дела и съм решила да ги довърша докрай. Да, ще се справя. Но сама, без съпруга си, без сина си.

— Както се казва, за всичко на този свят трябва да се заплаща, нали?

Ева сухо кимна. На Алекс ѝ се стори, че долови одобрение в жеста ѝ.

— Именно. Всичко си има цена, а аз винаги съм я плащала.

Алекс ѝ хвърли кос поглед и Ева се убеди, че дъщеря ѝ добре бе схванала думите ѝ.

— Да... — бавно процеди тя — наистина се различаваш от обикновените жени. — Майка ѝ очевидно го прие като комплимент.

— Има още нещо, което много ме измъчва — започна Алекс и сухо преглътна. — Вече ми обясни защо не ме прие в живота си. Но не мога да разбера как ти позволи сърцето да се отнасяш така жестоко с мен.

— Ти не фигурираше в моите планове. Тогава, когато разбрах, че съм забременяла, бях побесняла от гняв. Едно дете... това беше последното, което желяех от съдбата.

— И все още не го желаяш.

Единственият отговор на Ева бе ледено мълчание.

— И така... — унило прошепна Алекс, сякаш го казваше на себе си — чакам отговора ти.

— Обичах сина си, защото той бе заченат от единствения мъж, когото съм обичала. Но никога не съм обичала Лаело Ковач.

— А останалите мъже в живота ти?

Ева хладно сви рамене.

— Към тях съм изпитвала само сексуални желания. Но това още не е любов.

— Включително и Рик Стивънс в това число?

Ева сведе поглед към безукорните си нокти.

— Той беше грешка — призна си тя. — От малкото ми грешки, за които винаги ще съжалявам.

— Обаче успя да си отмъстиш.

Ева се усмихна.

— Вината беше на Макс. Не одобрявах идеята да инвестирам в някакво холивудско киностудио. Дори не се интересувах кой е собственикът му, но Макс се зае с тази сделка — прекалено ревностно, според мен — и ми обясни колко мога да спечеля от филмовия бизнес. Тогава се съгласих и го купих. — Ева изгледа с учудване дъщеря си, защото Алекс внезапно се изчерви до уши. — Макс много се безпокоеше за теб в онези дни — допълни тя и се усмихна загадъчно. — Но нали и двете знаем, че Макс не е като другите мъже?

Алекс нищо не отговори.

— Помня, че тогава го запитах дали този инцидент ще има някакви вредни последици за теб — продължи Ева. — Той ме увери, че няма да пострадаш, обаче ми се струваше, че ще е по-разумно да те изпратим в пансион. Не мога да отрека, че се справи добре както в пансиона, така и в колежа след него. Изглежда, че си доста интелигентна, но нали и Лаело Ковач притежаваше рядко срещани аналитични способности.

— Хм... — замисли се Алекс, а майка ѝ търпеливо я изчака да се опомни. — Защо ми разказваш всичко това, и то чак сега? Какво се е случило, че изведнъж промени отношението си към мен?

Ева стана от креслото.

— Ела с мен.

Алекс я последва по коридора до една от многото врати. Ева почука на вратата и след това натисна дръжката на бравата. Оказа се една от спалните за гости. Завесите бяха спуснати, светеше само нощната лампа на масичката до леглото в ъгъла, върху което се виждаха очертанията на някаква спяща фигура. На креслото до леглото седеше медицинска сестра, с книга в ръка. Жената ги изгледа въпросително и стана от креслото.

— Как е той? — попита Ева.

— Още спи. Много е изтощен.

Ева кимна разбиращо.

— Бихте ли ни оставили за малко сами?

Сестрата тихомълком напусна стаята. Ева се приближи до леглото и се наведе над спящата фигура.

— Ела по-близо — подкани тя дъщеря си. Алекс смръщи чело и плахо пристъпи напред. На леглото спеше остарял мъж, с побеляла

коса и слабо, костеливо лице, по което ясно личаха белезите от дългогодишни страдания.

— Това е Лаело Ковач — въздъхна Ева. — Твоят баща.

Алекс извърна изуменото си лице към майка си, а сетне отново впери смаян поглед в спящия непознат.

— Но... той ми се струва мъртъв — глуповато възкликна младата жена.

— Така ти се струва. Прекарал е в Русия тридесет години, в трудов лагер. Но откакто мистър Горбачов взе властта, в тази загадъчна страна настъпиха неочаквани промени — една от тях бе освобождаването на хиляди политически затворници. Преди няколко седмици в лондонския „Таймс“ публикуваха статия за превозването на освободените унгарски затворници от Сибир до Унгария. Повечето от тях били считани за загинали по време на трагичната унгарска революция от 1956 година, удавена в кръв от руснаците. Поръчах на Макс да се заеме с търсенето на Лаело Ковач. След упорито издирване той успя да го открие в списъците на един от десетките временни лагери недалеч от Будапеща и оттам го доведе тук, в моята вила.

Алекс конвулсивно стисна най-близката от четирите дървени колони, издигаща се в четирите края на леглото. Не можа да каже нито дума, толкова бе силен шокът от смайващия разказ на Ева.

— Ела... — Ева сложи ръка на рамото ѝ и я поведе обратно към салона си. Там настани Алекс в креслото, приближи се до лакирания шкаф отдясно на камината и извади гарафа с бренди. Наля двойна доза в една кристална чаша и я подаде на пребледнялата Алекс. — Изпий го — сухо ѝ заповяда тя.

Алекс пое чашата с трепереща ръка, отпи от нея и се задави от първата глътка.

— А сега разбра ли защо нямам право да напусна този проклет живот? — уморено я запита Ева.

Алекс втренчено я изгледа.

— Нима и това е част от съдбата, в която винаги си вярвала?

— Разбира се. — Гласът на майка ѝ прозвуча така, сякаш бе принудена да обяснява елементарни истини на малоумно дете. — Колелото на съдбата се завъртя, докато накрая кръгът се затвори. Това огромно състояние, което притежавам сега, започнах да изграждам с помощта на Лаело, а ето че след толкова много години той отново е

при мен. Никога не съм се държала като майка към теб, но поне мога да ти върна бащата, макар че се съмнявам дали ще намериш сили да го приемеш за свой баща.

Челюстта на Алекс увисна от изненада.

— Да ми върнеш баща ми? — Започна да се смее, изтощена и смазана от внезапните разкрития. — О, господи... — изохка тя — ти си невероятна, кълна се в Исуса, наистина си невероятна...

— Но не забравяй, че през последните тридесет години аз го мислех за мъртъв.

— И си се радвала, че го няма на този грешен свят, мога да се закълна в това! Защото всичко, което си постигнала в проклетата ти козметика, се е дължало на неговите рецепти.

— Да, не мога да го отрека, но ето че сега съдбата ми протегна ръка и ми даде шанс и аз да направя нещо за него.

— За бога, стига си ми говорила само за съдбата! — извика Алекс. — Каж ми нещо за себе си, за твоите желания.

— Не става дума сега за моите желания. Всичко се извършва по волята на съдбата.

Алекс се отпусна в креслото.

— Не ти вярвам — изтощено въздъхна тя. — Това излиза извън границите на моите способности да разбирам хората около мен. Ти си мислиш, че всичко, което се е случило както с теб, така и с този нещастен мъж, се дължи единствено на благоволенieto на съдбата, понякога щедра, а друг път — безмилостно жестока, така ли? — Младата жена поклати глава, опитвайки се да внесе ред в обърканите си, бушуващи мисли. — Според мен страдаш от прогресираща мегаломания!

— Разказах ти целия си живот. Помисли за това. А по-късно ще разбереш — несмутимо отвърна Ева.

— И какво се предполага сега да предприема спрямо този мой „баща“? — попита Алекс. — Да се грижа за него, да го върна в Кеймбридж, където двамата ще си живеем щастливо? Това ли предвиждат последните ти планове?

— След като Лаело Ковач се възстанови — аз съм заповядала да не го безпокоят и да се грижат за него колкото е възможно по-добре — можеш да постъпиш с него така, както желаш.

— Той е човек, макар и стар, уморен мъж, страдал ужасно през последните тридесет години, а не някаква бездушна облигация от борсата, която принадлежи на приносителя!

— Надявах се да го приемеш, затова те повиках тук. Кой знае, може и да намериш в него любовта, говоря за родителската любов и нежност, която така ти е липсвала през целия ти живот.

— Любов! Какво знаеш ти за любовта! Ти не си обичала никого, освен себе си! Да обичаш, означава да жертваш нещо от себе си, а ти никога не пожела да се лишиш от най-дребното удоволствие заради някого друго, дори и заради съпруга си Кристофър Бингъм IV, по който толкова се прехласваше.

— Коя си ти, че да ми говориш кого съм обичала и кого — не? Обичах Кристофър за всичко, което ми даде, за всичко, което направи за мен. Аз го направих щастлив, родих му син. Но нито той, нито синът ни не бяха белязани с щастливия знак на съдбата. Трябваше да ги изгубя и двамата, а едва след това да проумея простата истина, че те са били смисълът на моя живот, моето щастие като жена, съпруга и майка. — Продължи с невъзмутимото си спокойствие, което вбесяваше дъщеря й. — Аз съм такава, каквата съм.

„Недосегаема е тази нейна броня, изтъкана от преклонението през собствената си ценност и превъзходство над останалите — тъжно си помисли Алекс. — Убедена е, че е богоизбрана и никой не може да я разубеди. Макар че... как би могло да се докаже, че се заблуждава? Нима има някакъв висш разум високо, високо над нас, който ни дърпа конците като на марионетки, докато ние тук долу, си въобразяваме, че сме господари на съдбите си?“

— Виждам, че те затруднявам с толкова сложни и неочаквани промени в живота ти и преценките ти — обади се Ева, уверена в крайния резултат от срещата им. — Явно ти е необходимо време, за да дойдеш на себе си. Можеш да останеш във вилата колкото желаеш. Аз трябва да замина за Ню Йорк. Макс е моята дясна ръка, мозъкът, който контролира най-важните сделки в компанията ми. Но Памела още е тук. Помолих я да не си тръгва. И тя, както и ти, може да остане във вилата, докогато желае.

— Искаш да вържеш още една от прекъснатите нишки на съдбата?

Ева не обърна внимание на ехидното подмятане на дъщеря си.

— Искаш да я купиш, както си купила Жан Верние? Чрез отпускане на щедра пенсия, познах ли?

— Откъде знаеш за него? — учуди се Ева, но в следващия миг се овладя и се усмихна. — Да, той беше истински творец в своята професия... а аз просто съм свикнала да си плащам дълговете, разбира ли?

— А какво ще стане, ако реша да публикувам в пресата всичко, което вече съм узнала за твоя бурен живот? — внезапно попита Алекс. — Ако осъществя това, с което те е заплашвала Мери Брент в онзи отвратителен ден, който никога няма да забравя... когато за пръв път се озовах тук, в същата тази вила?

Ева погледна дъщеря си в очите и се усмихна предизвикателно.

— Но няма да го направиш, сигурна съм, че няма да публикуваш нито ред. Тя беше глупава стара фанатичка, а ти не си. Макс ми каза, че обожаваш логиката и откритата игра — като всички англичани — затова и аз реших да бъда напълно откровена с теб. Разказах ти всичко за себе си. Предполагам, че съм успяла да ти обясня и най-важното в моя характер — аз не можех да бъда по-различна от това, което съм.

Алекс се замисли за живота на майка си.

— Знаеш ли приказката за жабата и скорпиона? — попита тя.

Ева я изглежда недоумяващо и Алекс ѝ разказа поучителната притча.

— Разбира се. — Ева сви рамене. — Жабата би трябвало да обвинява само себе си. Скорпионът просто се е подчинявал на своята природа, каквото и да му е струвало това. Както и аз се подчинявам на своята.

Алекс стана от креслото. Очевидно само си губеше времето в опитите си да промени Ева Черни.

— Да споменавам ли пред Макс, че сме се виждали? — неочаквано подхвърли Ева.

— Не — твърдо отвърна Алекс. — Пред него не искам нищо да споменавам за мен.

Остави Ева в салона, слезе на партера и бързо излезе навън, сякаш искаше да избяга от ужасяващите разкрития на майка си. Но не можа да ги пропъди от мислите си. Вървеше с бързи крачки, които

обаче постепенно ставаха все по-бавни, докато спореше ожесточено със себе си. Разбра, че неволно се е отправила към високия кестен, под който бяха погребали урната с праха на Крис. Спря се сепната и видя, че вече е поставена скромна надгробна плоча, отрупана с разкошни венци. Някаква жена бе коленичила пред гроба, заета с подменянето на повехналите цветя — рози, лилии, едри бели маргаритки, жълти нарциси, розови карамфили, всичките откъснати от оранжерията зад вилата на Ева Черни. Алекс плахо пристъпи напред и позна, че сред цветята се ровеше Памела.

— Здравей... — смутено промълви тя, чувствайки се виновна, че нарушава усамотението на Памела, чието страдание бе неизмеримо по-силно от мъката на самата Алекс.

Памела се сепна и нервно се обърна към нея.

— Алекс! — На лицето ѝ се изписа облекчение.

— Съжалявам, че те изплаших. Трябваше да не...

— Не, напротив, много се радвам, че отново се срещаме — въздъхна Памела и се надигна. — Макар че тук вече нищо не те задържа. Да си призная, не очаквах да те видя отново в Швейцария.

— Майка ми ме помоли да се срещнем.

— О?

— Имахме продължителен... семеен разговор, но най-накрая си казахме всичко.

— Ако съдя по израза на лицето ти, не ще да е бил от най-приятните.

— Можеш ли да си представиш, че накрая ми предложи да остана във вилата ѝ?

— Нима? Хм... изглежда, че наистина се е променила след престоя си в онази клиника. И то значително. Е, не мога точно да си обясня какво изпитва тя в момента, но ми се струва, че се е примирила с някаква необратима промяна. Много странна жена е майка ти, Алекс. Никога не обяснява постъпките си. Поне на теб не ти ли обясни какво се е променило в нея?

— Донякъде.

„Явно се е случило нещо твърде важно — каза си Памела, — защото и Алекс ми изглежда някак си необичайно.“

— Какво ще кажеш за надгробната плоча? — побърза тя да смени деликатната тема.

Плочата блестеше на слънцето, чисто бяла, съвършено гладка, неволно напомняйки за безупречните опаковки на козметичните препарати на Ева. Дори можеше да се очаква познатият рекламен надпис да заблести в черно и златисто, обаче вместо това погледът се сблъскваше с едрите черни букви, изписани със строг класически шрифт: *Кристофър Бингъм Черни*, а под него: *На моя любим син, 1962–1988 година*. Въпреки скръбта си по Крис, Алекс изтръпна от съвсем друга мисъл: „На моята плоча ще пише: *На моята нелюбима дъщеря*“. Но мъчителният спазъм бързо бе изместен от някакво ново и странно усещане. Вече нищо нямаше значение, дори и Ева Черни с всичките ѝ странности, заедно с намесата на съдбата и така нататък. „Сега, най-после, аз зная коя съм. Зная кой е баща ми. Лошото е там, че все още не съм готова да го приема...“

— О, Памела — изхлипа Алекс, — каква глупачка съм била!

На връщане към вилата двете жени видяха пред стъпалата на входа нов-новеничък „Ролс-Ройс“, с разтворен багажник, около който се суетеше камериерът Джоунс.

— Тя си стяга багажа — прошепна Памела. — Макс ми каза, че имал огромни проблеми в компанията.

— А ти видя ли се с него? — небрежно подхвърли Алекс.

— Само за кратко. Той не остана да преспи във вилата на Ева. Нещо се е объркало с конкуренцията, с онази... мис Хагард. Ева, изплашена, че противникът ще я нападне от засада, стяга фланговете на армията си. Бог да благослови тази мис Хагард, защото иначе Ева щеше по цял ден да се занимава само с мен, с теб и с прислугата. Научих, че и мис Хагард била от онези амбициозни личности, които сами си проправяли път в джунглата на бизнеса. Родена като Розели Катценшванц или нещо подобно... много мъчно име беше и не успях да го запомня... някъде в Бруклин, но се издигнала с неимоверни усилия и нечовешка воля, и ето, че сега е най-опасната съперница на Ева Черни. Никога не съм предполагала, че Ева ще научи за познанството ми с тази Розели, което датираше от периода, преди да се срещна с Крис. А за Ева всяка приятелка на Розели е неин личен враг. Сега изпитвам последиците на гърба си.

Джоунс ги забеляза в дъното на алеята.

— Побързайте, дами — подкани ги той. — Отрупаха ме с работа и сега не мога дъх да си поема... Но се радвам, че се възвръща нормалният ритъм в къщата. Не! Не и кутията с обувките, глупак такъв, тази кутия винаги се оставя вътре в колата, на седалката до мадам. Чакай, я по-добре ми я дай на мен. За нищо не те бива! — Грабна от ръцете на шофьора изящната кутия от крокодилска кожа. — А сега ми подай кожената наметка... първо тази, от самурената кожа, а после и втората, от черен визон... ах, да, те били вече поставени. Добре, нека да проверя всичко отначало. — Запотеният камериер се залови отново да преброява куфарите и чантите. В този миг на прага се появи Ева, облечена в сепъл, но изключително скъп костюм за пътуване, изцяло в черно, с къса визонена наметка. Върху блестящата ѝ златисточервена коса бе поставена кокетна дамска шапка с перли, втъкани по ръбовете на периферията ѝ.

— Обърни внимание на шапката — прошепна Памела. — Това е сигурен признак, че отива на делови преговори.

С обезоръжаваща усмивка и леко махване с ръка Ева се настани в лимузината. Джоунс внимателно затвори вратата на „Ролс-Ройс“ след нея, настани се на съседната седалка и те потеглиха.

— Е, това е всичко за днес — промърмори Памела, но се закова на място, когато видя как Алекс се наведе, грабна шепа дребен чакъл от алеята и като я запрати след лимузината на Ева, извика възторжено:

— Лек ти път! — Дребните камъчета се посипаха по алеята, но колата вече бе успяла да се скрие зад първия завой. Памела остана с отворена уста, смаяна от жеста на приятелката си.

— Сигурно се питаш дали не съм си изгубила ума, нали? — захили се Алекс, върна се при Памела, хвана я под ръка и я поведе към вилата. — Току-що се осмелих да направя това, за което си мечтаех още от детството. — Въздъхна с облекчение. — И трябва да ти призная, че сега ми олекна на гърдите. — На устните ѝ разцъфтя щастлива усмивка. — Внезапно ми се възвърна апетитът. Хайде да прескочим до кухнята и да ометем всичките лакомства от грамадния хладилник на Ева.

— Но какво празнуваме? — недоумяващо я изгледа Памела, когато двете млади жени се настаниха на шезлонгите пред прозореца в

таванската стая на Алекс. Алекс наливаше искрящо шампанско в две кристални чаши.

— Моята свобода.

— Искаш да кажеш, че си се освободила от опеката на майка си?

— Да. Днес следобед най-после изтръгнах истината от устата ѝ, която бе заключена за мен толкова години. Край на илюзиите, край на самоизмамите и самоуниженията! Сега знам защо ме е отхвърляла през всичките тези години. Съвсем не е било само заради външността ми, както мислех доскоро. Не е искала да ме погледне, защото съм била за нея част от онова ужасяващо минало, което е решила да забрави завинаги. Анна Фаркас, това е истинското ѝ име, е трябвало да изчезне, и то окончателно, а това е изисквало да избягва срещи с всичко, което би ѝ напомнило за миналото.

— Анна Фаркас?!

— С това име се е родила — обясни ѝ Алекс и разказа на Памела удивителната история на Ева Черни.

— Боже мой! — възкликна Памела, смаяна от думите на Алекс. — Какъв живот! Та това е цял роман! Не е чудно, че те е погребала жива. Значи онзи старец, който Макс доведе във вилата, е баща ти? — Памела ужасено поклати глава. — И после как да не вярваш в предопределението на съдбата!

— Не, при Ева всичко е по-различно от живота на нормалните хора. При нея всичко е подчинено на вътрешната ѝ природа. Оттам и ужасните проблеми, които е създала на себе си и на най-близките си хора.

— Но как е възможно това? Искам да кажа... какво ще прави тя сега с този човек... с баща ти?

— Това ще зависи от неговото решение, макар сега да не може още да се разговаря разумно с него. Само Бог знае какви страдания е преживял за тези тридесет години. Но трябва да се съобразяваме с желанията му.

— Алекс, не мога да те позная, толкова си се, променила! Да, мога да разбера, че никак не ти е леко да посрещнеш тези удари на съдбата, но... изглеждаш ми като човек, който току-що е узнал, че не е болен от неизлечима болест.

— Да, точно така се чувствам. Правилно си забелязала, че вече не съм онази Алекс, която познаваш. Сега съм истинската Алекс. И не

искам да играя ролята на плашило за майка си, да ѝ напомням непрекъснато за ужасното ѝ минало, което тя се старее да забрави. Да, тя не ме е искала още от деня на моето раждане. Аз съм била само една огромна грешка в живота ѝ, това е всичко.

— И как ще се справиш с това предизвикателство?

— Вече не искам да мисля по цели дни само за едно и също: как изглеждам, какви са дефектите във външността ми, защо никой не ме харесва... Тя си е въобразявала, че ще се отърве от мен, така както се е отървала от Лаело Ковач. Използвала е бременността си, за да накара Джон Брент да се ожени за нея и така се е добрала до британско поданство, след което с лекота ме е изоставила на грижите на тогавашния си съпруг. Можеш ли да си представиш какво е изпитала Ева, когато майка му, Мери Брент, ме довлече тук, в същата тази вила? Абсолютно сигурна съм, че въобще не съм фигурирала в нейните величествени планове за бъдещето, но не е имала друг изход, защото онази ужасна старица я е заплашила, че ще разкрие тайната ѝ пред обществото. Знаех само, че не ме желаше, но бях прекалено малка, за да проумея причините. И напълно естествено започнах да си въобразявам, че причината е в грозотата ми, пък и колко пъти Мери Брент ми бе втъпявала, че съм изчадие на Сатаната, лукаво, нелюбимо, нежелано...

— Но това е ужасно! — изуми се Памела. — Сега разбирам защо понякога се държеше странно... Дори не мога да си обясня как не си полудяла?

— Не полудях само защото Патси и Макс неотлъчно се грижеха за мен. От тях, само от тях получавах топлината и съчувствието, от което се нуждаех отчаяно в онези години. Патси умееше винаги да запази самообладание и това ме успокояваше, а Макс ми вдъхваше доверие и кураж... Знаех, че мога да разчитам на неговата закрила, каквото и да се случи. Освен това ме развеселяваше с разказите си за всичко, което бе преживял в Америка. Но аз не можех да се отърся от предчувствието, че майка ми не желае присъствието ми във вилата. И въпреки това исках да ме обичат. О, Памела, не искам да те лъжа: дори и сега го искам! Може би всъщност никога не съм искала да бъда затворена по характер, саможива и мълчалива. Но тъй като така и не доживях да бъда обикната от родната си майка... е, по-нататък знаеш какво се случи — аз се затворих като мида в черупката си. И както

мидата отглежда бисера в себе си от зрънцето пясък, което е попаднало вътре в черупката ѝ и я дразни, така и аз се нахвърлих с настървение към науките и ето ме сега — доктор по английска литература. А тази научна степен не се дава лесно в един престижен университет, какъвто е университетът в Кеймбридж. Реших, че щом не съм надарена с красота, поне мога да блестя с ума си. Исках да ѝ докажа, че съм личност, че в мен има нещо ценно, но тя продължаваше да не ми обръща ни най-малко внимание. И така до онази вечер, когато се спречкахме жестоко и думите ѝ потвърдиха най-лошите ми опасения. Но след това се случи нещо странно... уверих се, че майка ми никога не ме е желала, още преди да ме роди, но след като се съвзех от шока, започнах да мисля по-реалистично, без да изпадам в меланхолия... Реших, че не е дошъл краят на света, нали? А нали Ева не е могла да знае каква ще стана като зряла жена? Отдавна подозирах, че зад цялата тази загадка се е криела някаква по-дълбока, много по-сериозна причина, но едва днес прозрях истината.

— Но защо тогава Ева е искала да ѝ простиш?

— Защото си мисли, че е наказана от съдбата със загубата на Крис единствено поради отвратителното ѝ отношение към другото ѝ дете. Затова е посегнала на живота си. Сега си мисли, че е изоставена от всички. След двата неуспешни опита за самоубийство Ева си въобразява, че в нещо е сбъркала, и то много сериозно, че е извършила непроситим грях или спрямо мен, или спрямо Крис, че съдбата се е отвърнала от нея. Нали знаеш, никой не се чувства щастлив, когато пропадат кроежите му за бъдещето на децата му. И освен това още не може да преживее загубата на бащата на Крис. Самата тя се счита за по-различна от другите жени. Още в младостта си е изградила модела за бъдещето си и за нищо на света не желае да се отклонява от него, дори и сега, когато остана без близък човек до себе си. Дори е убедена, че всички са я изоставили, защото е престъпила много от нормите за човешкото поведение. Но същевременно не се отказва от намеренията си, само иска да поразчисти натрупаните противоречия, след което отново ще продължи по своя си начин.

От погледа на Алекс не убягна смайването, изписано по лицето на Памела.

— Не съм виждала друг човек, който по-добре от майка ми да олицетворява до какви вредни последици може да доведе

мегаломанията.

— Какво по-точно имаш предвид?

— Изключително силно надценяване на собственото значение. Може да се счита и като лека форма на психично заболяване.

— Искаш да кажеш, че се е побъркала?

— Е, не в класическия смисъл на това понятие, но не мога да твърдя, че е напълно нормална.

Памела поклати глава и въздъхна:

— Уф! Затова ли се държи така странно с мен?

— Според мен това е единственото обяснение, но може би психиатрите няма да се съгласят с тази диагноза.

— В никакъв случай не бива да споменаваш пред нея какво мислиш за състоянието ѝ!

— Може и да изглеждам понякога глупава, но знам как да се държа с нея. Много отдавна съм тренирана да прикривам мислите си.

Памела замислено отпи от шампанското.

— Е, все трябва да има някакво рационално обяснение. — Усмихна се горчиво и добави: — Мога само да се радвам, че тя не е успяла да те промени, искам да кажа... във вреда за теб.

— Такава ми е природата — засмя се Алекс.

Памела я изгледа с възхищение.

— А аз няма да усвоя това изкуство и след един милион години. Не е чудно, че успя да станеш доктор по английска литература...

— Ако се замислиш, ще разбереш, че никак не е сложно.

— Да, може би си права, но ти знаеш как да мислиш логично — според мен трудностите в живота, още от детството ти, са те принудили да развиваш логическата мисъл повече от нормалните момичета. Знаеш ли, Алекс, никак няма да е зле да напишеш книга за живота на майка си! Щом можеш да анализираш романите и героините на писателки като Шарлот Бронте и Джордж Елиът, нима ще се затрудниш с героиня като Ева Черни? Това е предизвикателство, достойно за дарбата ти. А има и още една изненада — Ева ми предложи работа!

Но Алекс не се изненада от думите на Памела.

— Разбира се, отново се проявява вродената ѝ, неизлечимата ѝ мегаломания. Всичко пречупва през собствените си интереси. И нищо не е по-важно за нея от успеха ѝ сред висшето общество. Сега, когато

прахът на Крис лежи под тази плоча, тя вече не се страхува от теб, дори може да си позволи да не те мрази, защо тогава да не се опита да те използва? И каква работа ти предлага, ако смея да полюбопитствам?

— Директорка на нейния моден салон в Ню Йорк. Сегашната директорка щяла да напуска заради здравословни проблеми. Каза ми буквално следното: „Намерила съм ти работа, която напълно отговаря на интересите ти“.

— И ще приемеш ли предложението й?

— Още не съм решила.

— В това има някаква връзка с Крис, макар съвсем косвена и далечна.

— Да, и аз си помислих за това, и ако приема, ще бъде главно поради тази причина. Може би само докато съм в траур... о, не знам, Алекс.

— Може да ти прозвучи смешно, но за мен Крис си остана малко момче — продължи Алекс след кратка пауза. — Живееше трескаво, постоянно в напрежение, сякаш е знаел, че не му остават много дни.

Памела кимна.

— И се оказа, че е бил прав.

— А така ми се искаше да се окаже, че е сгрешил в прогнозата си! Като си помисля, Памела, колко години съм изгубила в ненужни тревоги и съмнения... Какво не бих дала да се върне миналото, защото сега много по-добре разбирам и себе си, и брат си, и майка си! А доскоро емоциите замъгляваха разсъдъка ми и се оказа, че съм била сляпа за толкова много неща около мен.

— Затова ли се опитваше да поддържаш дистанция между теб и него?

— Да... Тези мисли ми навяват ужасна скръб...

— Но сега, след като разбираш много по-добре причините за тези ужасни събития, защо не се опиташ да промениш нещо? Ако получа поста, който ми предлага Ева, и замина за Ню Йорк — а това е градът, който най-добре познавам и обичам, защо не дойдеш и ти с мен? Ню Йорк е фантастичен град, градът на неограничените възможности. Ще забравиш за миналото си, аз ще ти помогна да се окопитиш и да се превърнеш в нова личност. С нови дрехи, с ново лице...

Алекс поклати глава.

— Не. Сега, когато знам, че много от миналите ми илюзии са безвъзвратно угаснали, вече съм много по-щастлива. Знаеш какво мисля за козметичната индустрия — това е най-голямата измама сред всички човешки дейности. Вече знам коя съм, на какво съм способна и освен това не се срамувам от себе си. А това е много важно за мен... между впрочем. Най-после се сдобих с увереност в способностите си.

Алекс посегна към бутилката с шампанско, но за нейно съжаление тя се оказа изпразнена.

— Трябва да си поръчаме още една бутилка — рече тя и натисна звънеца за иконома.

Когато Жак се показва на площадката на таванския етаж, Алекс го помоли:

— Може ли още една бутилка шампанско, Жак? И някакви сандвичи, например от пушена съомга, но повече, защото и двете сме много гладни.

— Ей сега ще ви ги донеса, мис Алекс.

— Мисля, че Жак ще се съгласи да дойде с нас в Ню Йорк — усмихна се Памела. — О, Алекс, моля те, ела с мен в Ню Йорк!

— Говориш ми с тон, сякаш си решила окончателно...

— Да, реших, че ще замина. Не мога да устоя на тази съблазън — да победея мадам на неин терен. О, Алекс, искам да направя нещо за теб, да те разведа из магазините, да ти помогна да смениш гардероба си... защото тези дрехи не ти отиват. Обещавам ти да не се намесвам относно решението какво да сториш с лицето си — макар че с малко повече грим и червило ще станеш неузнаваема.

— Ще помисля за предложението ти — въздъхна Алекс. — Изглежда, ти все още вярваш, че цялата история може да има щастлив завършек.

— А ти не вярваш ли?

— Само в книгите и филмите всичко завършва с хепиенд.

— Ех, Алекс, никак ли не те блазни да те харесват всички около теб, да накараш Ева да позеленее от завист?

— Е, чак пък толкова... Не смяташ ли, че този път малко попрекали?

— Навремето точно така постъпих след раздялата си с Фриц. Отидох в Ню Йорк и се постарях да променя и външността си, и

начина си на живот, доколкото бе възможно, разбира се. Имах нужда от промяна. Смених всичките си дрехи, постарях се да се разкрася, без да жалия парите, след което се втурнах да грабя наслада от живота с пълни шепа.

— Но не пострада ли... от онази раздяла, искам да кажа?

— Да, но тогава пострада само гордостта ми, както разбрах, макар и доста по-късно. Дотогава животът бе изпълнен само с една задача — да светя с отразена светлина, със светлината на Фриц. Да нося пищни тоалети, скъпи бижута, да изглеждам зашеметяваща, да принуждавам всичките му познати да примират от завист. А той си имаше своята колекция от картини, своите коне, своите къщи, своята яхта, и аз, за капак, като най-новото му притежание. Когато му омръзнеше някакво забавление, веднага го захвърляше и се заемаше със следващото, без да му мигне окото. И след пет години дойде и моят ред.

— А защо се омъжи за него?

— Бях заслепена, пък и бях много по-млада — на двадесет и една. Незабравимо преживяване бе за мен да бъда преследвана и ухажвана от един от най-богатите ергени... защото по богатство в едно списание го бяха класирали на пето място, ако не се лъжа...

— Вярвам ти. Макар никога да не съм била преследвана от мъж, нито от богат, нито от беден.

— Ами... това не ме изненадва, защото... — Памела смутено млъкна. — Прости ми, Алекс, забравих, че си преживяла такива ужасни мигове... — Алекс се почувства неудобно. — О, да, така е, не го отричай! Когато се запознахме, ти ми се струваше толкова самотна и някак си отсъстваща, дори си мислех, че не искаш да общуваш с мен, защото ме превъзхождаш с интелекта си. Но след няколко срещи започнах да си мисля, че може би това се дължи на прекомерната ти свенливост и липса на самоувереност. Но сега си съвсем различна и не ми се струва безсмислено да те запозная с някои от по-симпатичните ми приятели.

— Но да не се оплакваш после, ако ти създам доста главоболия — предупреди я Алекс.

— Е, тъкмо Ню Йорк е градът, в който човек може да се налудува както никъде другаде! Няма да забравя, че именно там, в един от апартаментите в хотел „Плаза“ изгубих девствеността си. — Памела

въздъхна носталгично. — Той беше изумителен мъж, професионален покорител на женските сърца и по онова време ми се струваше непостижим. Успя да ме омагьоса и се срещаше с мен само когато искаше да разнообрази програмата си. Съблазни ме тъкмо по онзи начин, за който си бях мечтала от дете — с приказките за необичайната хармония на душите ни... с една дума, започна да сваля звездите от небето... Но след първата ни нощ той рязко се промени и при следващите ни срещи вече не беше така мил. Но въпреки всичко никога няма да забравя как хубаво започна всичко между нас... — Още една въздишка. — Тогава си мислех, че ще умра от щастие...

Над тях се надвеси заплашителна тишина и Алекс побърза да прекъсне паузата:

— Излиза, че не си разбрала много от това, което ти обяснявах преди малко.

Алекс поклати глава. Стори ѝ се, че чува предизвикателните думи на Макс: „Имала ли си поне една любовна среща? Държала ли си ръцете на някое момче в тъмния киносалон? Прегръщала ли си се на задната седалка на някоя кола?“.

„Не — каза си тя, — защото никой не ми е предлагал...“

В този миг икономът Жак се появи на вратата с подноса с шампанското и сандвичите от пушена съомга и пастет от гъши дроб.

— Жак, ти си истински ангел хранител! — развеселено подвикна Памела. — Идваш тъкмо навреме!

Той се поклонил почтително и се зае с отварянето на бутилката, след което напълни двете кристални чаши.

— Ще желаете ли още нещо?

— Ще ти позвъним, ако ни хрумне нещо.

Икономът още веднъж се поклонил и безшумно напусна стаята.

Нахвърлиха се на сандвичите. В стаята настъпи тишина, докато накрая Алекс не издържа и попита:

— Наистина ли вярваш, че някой ще ми обърне внимание, след като види лицето и фигурата ми?

— Разбира се! Нека да те запозная с няколко от най-нашумелите красавици и ще се убедиш, че отблизо нищо не струват, защото съвсем друго е да те осветяват прожекторите и да заставаш пред камерите с великолепно подбран грим. Направо няма да ги познаеш. Признай си, че си изпълнена с любопитство.

— Не. Искам само да разбера как гледат другите на мен, това е всичко. Не съм сменила мнението си относно цената на красотата, цената на блясъка. Много лъжи могат да се крият под една ослепителна фасада. Чудесен пример за това е Ева Черни — изглежда възхитително, но всъщност е изтъкана от лъжи. И красотата ѝ е измамна. А аз не искам да съм като нея. Искам да бъда такава, каквато изглеждам, и нищо повече.

— Някога имах кучка, от породата териер, със странното име Красавицата. Имаше ужасен характер, но въпреки това аз се влюбих в нея.

— За истината — изрече Алекс и вдигна чашата си.

— За красотата! — отвърна Памела и отпи от шампанското.

— Аз съм жрицата на истината, а ти — на красотата! — високо заяви Алекс, опиянена от шампанското. — И не забравяй думите на поета: „Красотата привлича крадците повече дори и от златото“.

— Кой го е казал?

— Уилям Шекспир.

— Алекс! Не е чудно, че мъжете се плашат от теб!

— Но с какво ги плаши поезията?

— С нищо... ако се цитира, когато е уместно. — Памела се поколеба, преди да зададе въпроса си: — Имала ли си поне един любовник досега?

— Не.

— Но виж майка си... Ева смени поне една дузина обожатели.

— Не помня нито един от тях... освен един, Рик Стивънс.

— Онзи киноартист? Винаги съм си мислила, че е готин за гадже, но сега сигурно и той е поостарял.

— Още един пример за това колко заблуди могат да се прикриват зад красивата външност. Той се оказа перверзен.

— Излиза, че си много скептична към мъжете — предупреди я Памела и разклати чашата си. — Не всички мъже са за изхвърляне.

— Не съм казала нещо подобно. — След кратка пауза Алекс добави: — А ти колко мъже си имала в живота си?

— Ами... след онова преживяване в Ню Йорк срещнах един фотограф, после се запознах с един ски учител и накрая с един много красив французин. Накрая се омъжих за Фриц, а след раздялата ми с

него... е, да кажем, че престанах да ги броя. Но най-после попаднах на Крис и забравих за всички останали.

Алекс сведе поглед към чашата си.

— А какво стана с Макс и Мойра? Мислех, че никога няма да се разделят.

— Е, тя така искаше, но Макс не беше съгласен. Знаеш ли, между впрочем, че тя го ревнуваше от теб?

— Е, сега вече говориш като пияна!

— Не, скъпа, говоря ти съвсем сериозно. Наистина те ревнуваше. Никой не можеше да я убеди, че между вас съществува само платоническо приятелство.

— Но наистина беше така! — избухна Алекс. — Макс никога не е гледал на мен като на жена. — При тези думи в устата ѝ загорча. — Той обича по-сексапилните, по-хубавичките, с ей такива заоблени форми, разбираш ли? Веднъж дори ми спомена, че работата в козметичната индустрия имала едно важно предимство: накъдето и да се обърне, около него е пълно с красавици, коя от коя по-привлекателна. И кой знае колко от тях са му минали през ръцете...

„Аха! — каза си Памела, смаяна от горчивината в интонацията на приятелката ѝ. — Значи това била работата...“

— Макс и аз винаги сме били искрени приятели, но нищо повече! — сърдито продължи Алекс и неволно повиши тон. — И никога няма да изменим на старото си приятелство.

„Но ти умираш от желание да го промениш в нещо съвсем различно“ — помисли си Памела, водена от безпогрешната женска интуиция.

— Е — Памела хладно сви рамене, — исках само да споделя с теб това, което бях забелязала. Никой не може да ме разубеди, че тя не те ревнуваше.

— Това само доказва колко глупава е била. За нея нямаше нищо по-важно от външността ѝ, но зад красивата ѝ фасада се криеше само една куха същност.

Памела вдигна чашата си.

— Да пием за горката Мойра. Добре е, че най-после се отървахме от този боклук. — Закиска се, очарована от остроумието си. — Знаеш ли, Алекс, май се понапих, а?

— Нали за това си поръчахме шампанското. Помня как веднъж се напих доста и сторих маса поразии, но днес за нищо не ме е грижа и съм решила да се напия отново!

— Да пием за това! — Двете жени се разсмяха и отново надигнаха чашите.

Когато след един час Жак се върна, завари и двете заспали в креслата. Опитният иконом безшумно прибра бутилките, чашите, подноса и тихо затвори вратата след себе си.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Ню Йорк, 1988 година

Вълшебно е утрото, когато по небето няма нито едно облаче — тогава изгревът в Ню Йорк е ослепителен — слънцето се надига като кристална купа иззад небостъргачите на Манхатън и първите лъчи, след като огреят милионите прозорци, хвърлят изумителни отблясъци, над които още тъмнее неосветеният небосвод. Портиерът излезе на тротоара пред широките врати на централния офис на „Ева Черни Козметикс Инкорпорейтид“, вдигна глава и огледа тъмносиньото небе, озарено от изток от първите лъчи на изгряващото слънце. Всичко изглеждаше прекрасно в тази свежа, неповторима утрин. Освен мъчителното очакване на височайшето посещение на мадам, обтягащо нервите на многобройния персонал до краен предел. За трети път тази сутрин портиерът погледна часовника си. „Може би ще се появи след една минута“ — повтори си той, присви веждите си и по навик огледа улицата. В този миг съзря в далечината познатият силует на луксозния автомобил на мадам, за миг изчака, за да се увери, че не е сгрешил, след което приближи мобифона до устните си:

— Лимузината се приближава към сградата, повтарям... лимузината се приближава към сградата.

Сякаш нервна тръпка прониза шестдесететажния небостъргач — навред се засуетиха директори и секретарки, чиновници и прислужници, припряно бяха загасени десетки цигари, затваряха се прозорци, тръшкаха се врати, асансьорите се втурнаха в бесен ритъм. Бюрата трябваше да са подредени, костюмите и полите — изпънати, червилото — освежено. Последен, бърз оглед на прическата и на маникюра, край на сутрешните клюки, трескаво допиване на първото кафе за деня.

Макс Фабиан крачеше неспокойно из просторната зала за конференции, но понякога се спираше при някой от останалите вицепрезиденти на компанията, разменяше реплики и добре заучени делови усмивки. Накрая погледна часовника си и заяви на висок глас:

— Е, джентълмени, можем да започваме, защото мадам е пристигнала в сградата на компанията.

Един от по-нервните заместници измъкна от джоба си лъскава кутийка, извади две хапчета и припряно ги напъха в устата си, посегна към чашата с водата и отпи три бързи глътки. Останалите се заеха с оправянето на прическите си, възлите на вратовръзките си, реверите на костюмите си.

— За бога, не съм готов за тази среща — засуети си един от изпълнителните директори. — Тя няма да е доволна от нас, никак няма да е доволна, сигурен съм...

— Успокойте се — посъветва го Макс и отпусна ръка на рамото му. — Най-много да ви уволни и от утре да си търсите нова компания.

В притихналата зала се чу звънът на интеркома. Макс отиде до масата и вдигна слушалката.

— Добре — отговори той на невидимия си събеседник, постави слушалката и се обърна към присъстващите с дяволита усмивка. — Хайде, колеги, след малко започваме.

Изчака отварянето на вратата на асансьора и подаде ръка на Ева.

— Мадам — посрещна я Макс с почиттелен поклон.

— Здравей, Макс. Готови ли са?

— Да, мадам, всички ви очакват.

— Добре. Но първо ела с мен в кабинета ми. Всъщност „кабинетът“ заемаше целия ъгъл на етаж, определен за управата на могъщата компания — две от стените бяха изцяло заети от огромни прозорци, защото Ева предпочиташе да проверява цветовете нюанси на новите си продукти на дневна светлина. По другите две стени бяха накачени в рамки корици от най-масовите списания, на които фигурираше Ева Черни в най-различни тоалети: „Таим“, „Лайф“, „Нюзуик“, „Пийпъл“, „Пари Мач“, „Оги“, „Хола!“, „Вог“, „Харпърс Базар“, „W“ (от „Woman“ или „Жена“). Никъде нямаше огледало. Огледалата бяха скрити в стаята ѝ за преобличане, свързана към кабинета ѝ с врата, скрита зад драперията — там Ева се преобличаше във вечерните дрехи, предвидливо подготвени от Джоунс, ако ѝ се налагаше след продължителен престой в кабинета си да замине директно на някой прием. Ръбовете на огромното ѝ бюро блестяха със златното покритие, осемнадесет карата — Ева толкова го бе харесала, че бе наредила да го пренесат с кораб през океана от Рим. Върху

бюрото нямаше нищо, освен трите телефона — никакви чекмеджета, никакви папки и документи. Ако искаше да прочете нещо, един от тримата ѝ секретари веднага щеше да ѝ го донесе. Липсваха и шкафовете за архивна документация, въобще нищо не напомняше за старите, претрупани канцеларии и кабинети на някогашните мениджъри. Килимът бе подбран в нежна комбинация от сребристо и розово, в тон с широката софа и четирите дълбоки кресла, подредени около масичката за кафе. Креслото на Ева зад бюрото ѝ беше класически тип, с твърда облегалка, което не предразполагаше към прегърбване и отпускане на тялото. Нямаше централно осветление, защото по краищата на просторния кабинет бяха разхвърляни лампиони от планински кристал, с копринени абажури, в тон с десена на килима. Навред се разнасяше ароматът на последния парфюм, създаден в компанията на мадам. Когато Ева пребиваваше в Ню Йорк, първата работа на главния ѝ секретар бе да ароматизира кабинета ѝ сутрин, веднага след пристигането му в офиса.

Ева остави кожената си наметка на едно от креслата, отиде зад бюрото си и видя няколко папки, оставени за преглед. Най-отгоре бе поставена тънка синя папка.

— Това ли е? — попита тя и недоверчиво претегли на ръка синята папка.

— В нея се съдържа всичко, което успях да събера и което, според мен, заслужава доверие. Останалото е само някакъв съмнителен конгломерат от слухове и догадки.

— А искането на Министерството на здравеопазването? — Ева протегна ръка към зелената папка, лежаща под първата.

— В действителност няма нищо застрашително, макар някой в това ведомство да се престарава с усилията си да ни уплаши.

Ева захвърли зелената папка върху бюрото си.

— Това не касае само нас. Това е проблем на цялата индустрия. Какво, според теб, можем да предприемем? Много по-важно е да се заемем с това — и тя посочи към синята папка.

— Все още вярвам, че трябва да направим нещо, за да си осигурим чудодейното изобретение на Клигман. Иначе рискуваме много да изгубим.

— Да, но ако наистина това прословуто изобретение се появи в лабораториите. А засега — Ева размаха папката пред лицето на Макс

— това не ми е достатъчно.

Тя седна на стола си и махна с ръка към Макс да се настани в някое от креслата, разтвори папката и бързо зачете написаното на първия лист.

— Получи ли съгласието на тази примадона от сапунените опери^[1]?

— Опитвах се да го получа. Но до този момент нямам отговор. Не съм сигурен дали няма други ангажименти, но според слуховете са я виждали в компанията на доста влиятелни личности. Нали и двамата с теб отлично знаем, че старите приятелства трудно zakърняват и много сделки се уреждат на чашка.

Ева взе fotografia, оставена под листа с биографичните данни на актрисата, и я огледа критично.

— Ретуширана ли е снимката?

Макс сви рамене.

— Тя има свой фотограф, който получава толкова щедро възнаграждение, че не посмя да проговори пред моя човек.

Ева пое лупата, която секретарят ѝ винаги поставяше на бюрото ѝ, за да може да проверява по-прецизно цветовете нюанси на козметичните си изделия и опаковките им, и се зае с грижлив оглед на fotografia.

— Хмм... За нейната възраст е забележително постижение.

Макс реши, че е разумно да не споменава, че според последните сведения актрисата е с пет години по-млада от Ева Черни.

— А какво ще кажеш за парфюма ѝ?

— И за това никой в компанията нищо не знае със сигурност, но според моите разследвания най-вероятно е да използва „Чарли“ или евентуално „Джорджо“. Нали се отличават от всички останали, веднага се разпознават и за мъжете е дяволски трудно да им устояват.

— Името на парфюма?

— Пази се в пълна тайна, както и датата на обявяването му пред публиката.

Ева нервно почука по fotografia с безупречно поддържаните си нокти.

— Да не се окаже двоен блъф, Макс? Някаква тактика, с която целят да ни сплашат? Как му казваше ти... да накарат зайците да навирят дългите си уши?

— Ако не го пуснат на пазара, ще се насадят на пачи яйца.

— Да... — Пръстите ѝ още по-нервно затропаха по бюрото. — Трябва да парираме удара.

— Нашият парфюм е напълно готов. Вече съм определил датата за обявяването му. Всичко е пригответено, но ни липсва окончателното ти решение. Как предпочиташ — да ги изпреварим ли или да ги оставим първо те да обявят своя продукт, за да разберем с какво ще ни се противопоставят?

— Не искам да обявявам парфюма си, преди да разполагам с повече сведения за техния! — Ева гневно размаха синята папка. — За какво плащам на твоите шпиони?

— Знам само едно със сигурност — този път те са вложили такава сума в този проект, каквато никога досега не са рискували. Разходите им са страхотни. Хвърлили са милиони за реклама по телевизията, пресата, за показно представяне... досега разходите им само за този парфюм надхвърлят разноските за всичките им други изделия, взети заедно.

— Знаеш ли към кого са се ориентирали?

— Говори се, макар и да не е напълно сигурно, че са избрали Джери Стейн за ръководител на рекламната си кампания.

— Сигурно много разчитат на него, защото той е най-добрият в бранша.

— Да, щом са наели най-скъпия специалист по телевизионна реклама... Научих още, че името на новия им парфюм щяло да бъде производно от името на актрисата, онази кралица от сапунените опери. Тя щяла да бъде новото лице, което ще представи парфюма им. А това ще им гарантира страхотни печалби, защото тази жена е жива легенда.

— Тогава и ние трябва да открием нашата легенда! Но коя... коя да изберем? — Ева стана от стола, заобиколи бюрото и се доближи до огромния прозорец. — Грета Гарбо отдавна е престаряла, Марлене Дитрих е мъртва, Лиз Тейлър се е заела със свой парфюм... — Обърна се рязко към Макс. — Какво ще кажеш за Жаклин Онасис?

— Как! Нима тя ти харесва? — изуми се Макс и Ева веднага се намръщи.

Мадам отново се върна до бюрото и се загледа във фотографията и биографията на легендарната звезда от ТВ сериалите.

— Значи те не само ще пуснат на пазара този толкова скъп парфюм, но на всичкото отгоре ще го предлагат в комплект с гримове, кремове, пудра... Пфу! — Ева запрати папката върху бюрото си с разярен жест. — Тази кучка Хагард ме шпионира! — изкрещя Ева.

Обърна се към Макс, запъхтяна, с широко разтворени зеници.

— Тя се захваща тъкмо с това, което аз възнамерявах да предприема, за да я съсия само за два месеца! Откъде го е узнала? Кой ни е издал?

— Проверих всичко, и то двукратно. Мерките ни за сигурност са перфектни, но очевидно и тя си има своите източници на информация, както и ние, между впрочем. Знаеш, че в бизнеса ни слуховете играят първостепенна роля. Не може да се запази в пълна тайна подготвяното представяне на луксозен парфюм, от световна класа, при това със съвсем нов аромат.

— О, аз я познавам, и още как! Тя е повярвала, че най-после съм отпаднала от състезанието, че съм потопена в скръб и вече не ме бива за нищо, освен да си скубя косите! Ха! Колко малко ме познава! Нима си въобразява, че нещо може да ме измести от върха? — Гласът на Ева кънтеше в просторния кабинет. — Ще я науча аз нея! — Зловещата нотка в смеха ѝ накара Макс да изтръпне. — Искам да науча всичко за нея, Макс, абсолютно всичко! — Крачеше гневно напред-назад, но неизменно се връщаше при бюрото си, за да хвърли още един поглед върху фотографията в папката. — Искам да узнаеш всичко за плановете ѝ. Имаш си своите методи, използвай ги! Всякакви средства са разрешени, не се спирай пред нищо! Искам да разбера пред какво съм изправена! — Спря се, загледана в едно от своите изображения, окачени на стената в луксозна рамка. — Искам да науча какво се крие зад новия ѝ парфюм. Иначе как мога да предвидя ходовете си, с които да го изместя от пазара? Искам да знам още отсега кога ще го обяви пред публиката и медиите, какви са „вратичките“, които използва тази „особа“, с какви хитрини ще се опита да привлече вниманието върху себе си. Да, Макс, това ми трябва — информация, всяко късче от информацията по този въпрос, но повече от всичко ми трябва проба от новия ѝ парфюм. Разбра ли ме?

На техния жаргон терминът „вратичките“ означаваше да се прибегне до някоя от крайните мерки. Ева му намекваше за намиране

на доносници, за подкупи, дори за кражба, с една дума — даваше му пълни права да действа както намери за добре.

— Ще направя всичко, което е по силите ми — увери я Макс.

— Добре, добре... — Потупа го по ръката. — Знаех си, че винаги мога да разчитам на теб.

„Отново е обзета от манията за отмъщение — каза си Макс. — Нищо не спомена за събитията от последните две седмици. Очевидно е решила, че с тях е приключила завинаги.“ Всъщност опитният адвокат не очакваше да получи обяснения от мадам. Нямахше причини, защото сега я интересуваше само безмилостната борба с конкуренцията. Никога нямаше да сподели с него каква бе причината за последния ѝ опит за самоубийство, но очевидно вече бе успяла да се съвземе и да пренасочи необикновената си енергия и жар към успеха на компанията.

— А сега — енергично поде Ева, — да отидем в заседателната зала, за да изслушаме с какво ще се опитат да се извинят моите „експерти“.

Присъстващите я посрещнаха с възгласи: „Добре дошли, мадам“, когато тя се появи на вратата на залата. Пръв заговори Едуард Гейтс, нейният финансов надзорник. Речта му бе кратка, изпълнена с внимателно подбрани и грижливо репетирани приветствия и ласкателства.

— Да, да, благодаря ви — отвърна Ева и нетърпеливо махна с ръка. — Но сега, джентълмени, да се заемем с реалните ни задачи. Искам да чуя обясненията ви относно всичко, което се е случило в мое отсъствие.

Настани се на председателското място, начело на дългата маса, а пред креслото ѝ изпълнителните директори поставиха опаковки от най-новите изделия на компанията — флакончета с парфюми, шишенца и бурканчета с кремове, плюс една неразопакована луксозна кутия и макети за бъдещите опаковки. Ева започна от макетите.

— Кой отговаря за този проект?

— Аз, мадам — надигна се от стола си директорът по дизайна.

Ева с рязък жест събори макетите на пода.

— Това не струва нито цент. Личи си още от пръв поглед. — Премести поглед към следващото изделие, намръщи се, сви рамене и продължи, но този път с малко по-спокоен тон: — И това вие наричате

цветове? Това е някакъв мръсен, неясен оттенък... Напомня ми за тиня, за утайка. А ние продаваме мечти, продаваме илюзии, кретен такъв! Затова цветовете ни трябва да бъдат ослепителни, фантастични, каквито хората виждат само в мечтите си. Трябва да ги провокират, да ги принуждават да зяпат витрините със затаен дъх. — И този артикул последва незавидната участ на първия. — Твоите дизайнери отново да се заемат със скиците, но това е последният ти шанс. Ясна ли съм?

— Да, мадам.

— Тогава още сега идете в дизайнерското си бюро, но преди това оберете този боклук оттук! — Нещастникът се приближи плахо към креслото ѝ, клекна и на четири крака започна да събира останките от мострата, след което на бърза ръка се изниза от залата.

— Така... а сега да се заемем с тази реклама, на цялата страница в списанието. Защо името на парфюма е по-дробно от самата опаковка? — Тя грабна червения молив, предвидливо оставен от секретаря ѝ, и надраска името с височина на буквите около десет сантиметра. — Ето, така трябва да изглежда. Една клиентка винаги ще поиска да знае името на парфюма, докато формата на флакона може и да не е запомнила. Затова навремето ми хрумна една ценна идея, от която се роди тази опаковка. — Ева пое елегантното овално флаконче. — Да си спомняте откога продавам в кръгли флакончета?

Мъжът, отговорен за това изделие, смутено се изкашля.

— Ние мислехме, мадам, че си заслужава да опитаме този нов подход. Нещо по-различно... нещо балансирано, с елегантна форма, като орнамент към тоалетната масичка на всяка жена. Е, щом не е кръгло, трябва да е яйцевидно, с овално сечение. — Сви се изплашено, защото Ева с ловко движение запрати злополучното флаконче право към главата му.

— А аз не продавам яйца! — изкрещя му тя. — Всичките ми шишенца и кутии са квадратни. Нима не знаете, че жените държат козметиката си предимно в шкафчетата си в банята? А в тези шкафчетата квадратните кутии се подреждат много по-лесно!

После със замах отмести от масата прекалено яркочервения лак за нокти, което подчинените ѝ предлагаха като допълнение към нейната серия „Принцеса ди Марчези“.

— По-добре да го бяхте нарекли „Кървавата Мери“! Защо никой не е запомнил дори и една дума от указанията ми? И защо не

проучвате по-грижливо пазара, за който се предназначени продуктите ми? Нима не сте чували досега, че при стареене по кожата на ръцете се появяват червенини. Тези промени са неизбежни при всяка жена, надхвърлила четиридесетте, а именно за тях е замислена моята гама „Принцеса ди Марчези“. Бог да ми е на помощ, иначе няма да се справя, щом като съм заобиколена от пълни идиоти! — Внезапно притихна, въздъхна и продължи малко по-умерено: — Но пък може да се окаже подходящо за комплекта за младите момичета, онзи, който го рекламираме като „Младата Ева“.

Дойде редът и на молива за вежди.

— Жената, която ще го използва, ще иска да си нарисова веждите, а не някакъв пейзаж, ясно ли е? — С рязък жест тя пречупи молива на две. — Ето... такава трябва да е дължината му. Тогава по-лесно ще се държи в ръка, по-добре ще балансира между нежните женски пръсти, а ние ще спечелим двойно при същата цена.

Ева неуморно оглеждаше всяка мостра, без да пести унищожителните си критики и за най-дребния недостатък както при ползването на готовия продукт, така и при производството му. Понякога харесваше нещо и всички си поемаха дъх, щом чуеха одобрителните ѝ възгласи: „Да, това е хубаво, харесва ми...“ или „Хм, не е лошо, но иска още да се доизпипа...“.

Най-накрая остана само луксозната кутия в блестящата опаковка с нейните любими тонове — бяло и златисто — за мостра за великденските подаръци от името на компанията. Ева я доближи до себе си, повдигна капака, украсен с пискюл от златисти конци и провери съдържанието на кутията. След доста дълга, мъчителна за директорите пауза, тя бавно надигна глава.

— И кой е отговорен за това? — По лицето ѝ нищо не можеше да се разбере, освен напрегнатия интерес в очакване на отговора.

— Аз — отговори Макс.

Ева въпросително повдигна вежди.

— Поточните линии са натоварени докрай, подготовката за шумното представяне е в пълен ход, всички подробности вече са уточнени. Но нали ти отсъстваше, затова аз поразпитах наоколо, събрах мненията на хора, които уважавам, и сега съм готов да ти дам отчет.

— Чии мнения?

— Познаваш всички, с които съм се консултирал, те до един са опитни специалисти в маркетинга, с едно изключение, но именно това лице ми повлия за окончателния ми избор.

— И как се казва? — В тона ѝ все още нямаше нищо застрашително.

— Името ѝ е Александра Брент.

Ева смаяно го изгледа. Стори му се, че погледът ѝ се впила като свредел в черепа му. Трябваше да стисне челюсти и да събере цялата си воля, за да се овладее.

— Тя ли го измисли?

— Да.

Ева отново отмести поглед към кутийката, взе една от мострите, претегли я внимателно в ръката си и бавно я върна на мястото ѝ върху кадифената подложка.

— Предполагам, че си преценил внимателно пред какви огромни разходи ще се изправим?

Макс разтвори папката, която държеше в ръце, извади един лист и го подаде към нея през масата.

— Според прогнозите заявките ще надминат четиридесет процента. Нашите „вратички“ са много ентузиазирани, дори са убедени, че с тези подаръци ние ще останем ненадминати от конкуренцията.

Ева грижливо огледа цифрите. Но и сега нищо не можеше да се отгатне по лицето ѝ. Накрая тя протегна ръка и затвори капака на кутията.

— Одобрявам предложението — отсече Ева.

Макс въздъхна с облекчение, стараяйки се да не се издаде, макар да не бе сигурен дали мъжете около него не доловиха напрежението му. Уверена, че всичко е изяснено и на подчинените ѝ не им остава нищо друго, освен да се заемат със спешното изпълнение на последните ѝ заповеди, Ева ги освободи и се обърна към него:

— Остани в залата, Макс. — Той послушно се отпусна на стола си.

Когато останаха сами, Ева потропа по капака на луксозната кутия с нокътя си, боядисан с най-хубавия от нейните лакове в свеж розов нюанс.

— Кажи ми нещо повече за това.

— Случи се така, че споменах пред Алекс за проблемите си, разказах ѝ какво искаш да постигнеш, а тя, като се запозна с доводите за избора на вариантите, ми предложи тази смела идея.

— Стигнала до този извод? Сама? Тя, която никога не използва нищо, освен сапун и вода? Как ще ми го обясниш?

— Алекс е наследила... да го наречем твоя инстинкт... за правилния избор и в най-заплетените ситуации, а освен това тя разсъждава много логично и отлично преценява фактите. Аз самият бях не по-малко изненадан от теб.

Ева замълча и отговори след продължителна пауза:

— Разкажи ми всичко: как стигна тя до това решение и прочие подробности...

Макс изпълни молбата ѝ. Последва нова, още по-дълга пауза. Макс знаеше, че Ева отдавна бе овладяла уменията да използва тишината като оръжие, и се приготви за нещо лошо. Но Ева изрече само следното:

— Добре, Макс. Засега това е всичко.

Той излезе от залата.

Една седмица по-късно Макс постави миниатюрно флаконче на бюрото на Ева. Тя вдигна поглед към него. В очите ѝ блеснаха искри.

— Това ли е мострата?

— Ако не е, значи съм се излъгал в моя човек.

— Не, ти никога няма да се излъжеш. Още когато те назначавах, знаех, че винаги мога да разчитам на теб. — Тя пое флакончето с два пръста. — И това доказва правотата ми.

— Още не си го изпробвала.

— Но нали ти си го проверил. Интересува ме мнението ти.

— Ще предизвика бум на пазара.

Ева гневно изфуча през зъби.

— Ще се продава като топъл хляб. Засега това е най-доброто изделие на Хагард.

Ева отвъртя капачката и подуши гърлото на флакончето. Макс я гледаше с трепет, докато тя затвори очи и вдъхна още веднъж от аромата.

— Има нещо... нещо особено.

— Има всякакви съставки и ти отлично го знаеш. Изправени сме пред огромно предизвикателство, Ева. Досега не сме се сблъскали с такъв противник.

— Да, този път е по-различно.

— Пробвай го на кожата си.

Ева раздрусва флакончето отначало върху едната си китка, сетне върху другата и размаха ръцете си във въздуха, за да засъхнат капките. После отново ги помириша.

— Хм... долавям тубероза да, и бергамот... и слабо участие на иланг-иланг... но само блед намек за жасмин... и още нещо... не мога да отгатна името му... но анализът ще ми го подсказе. — Вдъхна за четвърти път, този път по-дълбоко. — Да. Онази Хагард излезе с едни гърди пред мен, и то с нещо, пред което моят „Аромат на цветя“ няма никакъв шанс. Това е...

— Много секси — подсказа ѝ Макс.

— Да, много... и е обещаващо... Изключително чист и свеж аромат. Интелигентно е направено.

— Тя не е глупава.

— Нито пък аз! И ще го надмина. Да! Дължна съм! Това, скъпи мой Макс, е борба на живот и смърт.

— Точно според вкуса ти — замислено отбеляза Макс.

— Най-добре се чувствам, когато ми предстои сурова и безпощадна битка.

— И откъде предлагаш да започнем?

— Първо да се заемем с анализа. Искам да знам с максимално възможната точност какво съдържа парфюмът на Хагард, като особено ме интересуват пропорциите. После ще създам мой парфюм, пред който нейният ще бледнее. Но преди това трябва да реша какъв аромат да търсим, за кого ще бъде предназначен. Остави ме за малко сама, Макс. Налага се да концентрирам цялата си воля, да повикам на помощ огромния си опит. Занеси тази мостра в лабораторията. Предай им, че искам да изоставят всички други задачи, докато не привършат с анализа на тази проба.

— Нима си съгласна да изостане представянето на „Ароматът на цветя“?

— С този парфюм е свършено. Или да го отложим за по-късна дата, някъде през пролетта. Той притежава много лек, младежки

аромат, който в никакъв случай не може да съперничи на най-новия парфюм на конкуренцията.

— Но помисли за разходите, Ева! Знаеш ли колко ни струва съхранението, представянето, рекламата?

— Ще се справя и с този проблем! Нима не вярваш, че компанията няма сили да преодолее това временно затруднение?

— Не, знам, че можем да си го позволим, но това означава да пратим по дяволите всичките печалби, които очаквахме от него!

— Ще го пусна на пазара, когато преценя, че е настъпил подходящият момент. А сега се заеми с това, което ти съобщих. Нямаме никакво време за губене. — Очите на Ева блестяха от възбуда, както при всеки сблъсък с достоен противник, осмелил се да се изпречи на пътя ѝ. — Искам резултатите от анализа колкото може по-скоро. Погрижи се първо за хората от лабораторията.

Макс излезе от кабинета ѝ. „Типично за нея — помисли си той, докато крачеше в коридора към своя кабинет. — Въобще не попита как съм се сдобил с тази скъпоценна мостра. За нея е важен само крайният резултат.“

След като дойде краят на този напрегнат ден, Макс бързо излезе от сградата на компанията и сега седеше замислен на своята маса край вратата в Лъо Кирк. Когато видя, че Памела Брадли влиза в ресторанта, той стана от стола си и се приближи към нея, целуна ѝ ръка и я поведе към масата си, макар да съзнаваше, че постъпва рисковано. Защото посетителите от всички краища на салона спряха да се хранят и зашепнаха оживено по техен адрес:

— А аз си въобразявах, че Памела Брадли е нежелана в компанията на Ева Черни!

— Нещо се мъти тук, помни ми думите.

— Нима? Толкова скоро? Та Крис Бингъм го погребяха само преди две или три седмици!

— Макс Фабиан винаги е действал доста чевръсто.

Клюките нямаха край. Затова, след като я целуна по бузата — ухаеща на последния парфюм на мадам Черни, — той промърмори някакъв комплимент за великолепия ѝ костюм от Армани и добави на ухото ѝ: „Котката се втурна да преследва гълъбите“.

— За каква котка ми говориш?

— Не е лошо да знаеш, че тя отново се е заела да сложи всичко в ред — според нейните схващания, разбира се. Бъди предпазлива, Памела, дължа ти тази услуга, затова не пренебрегвай съвета ми.

— Цялата тази история ми се струва... как да го кажа... пълна със случайности и непредвидими последици. Въобще не очаквах покана от мис Хагард за този уикенд. Не разбирам също защо трябваше да се срещаме в този ресторант, тъкмо сега, когато започвам кариерата си почти от нулата.

— Добре, ще ти призная, че не ти разкрих цялата истина. Много се изненадах, когато узнах къде ще започнеш работа. Освен това ме вълнува още нещо. С мис Хагард никога не си била близка приятелка, нали?

— Не, но ме покани да се срещнем само защото тя си въобразява, че аз вече не се ползвам с благосклонността на Ева. Може би се надява да измъкне някакви тайни от мен.

— Значи не изпитваш угризения за постъпката си?

— Не, никакви.

— Тогава разкажи ми по-подробно как успя да се справиш с тази дяволски трудна и опасна задача.

— Изчаках да се развихри съботното парти и незабелязано се качих по стълбите до спалнята ѝ. Шишенцето беше скрито в нейната тоалетна масичка, без етикет, разбира се, но го познах по аромата, защото тя си бе сложила от него заради гостите. Аха, затова ли ми говореше преди малко за някаква котка, която дебнела канарчето? Всички искаха да узнаят каква изненада е замислила, но тя не каза нищо конкретно. Както и да е, измъкнах капкомера, който ми беше дал, и напълних флакончето. После се измъкнах безшумно по стълбите. Сърцето ми биеше до пръсване, макар цялата операция да ми отне само няколко минути. Очаквах всеки миг тя да се появи на вратата и да ме залови на местопрестъплението.

— Справи се отлично. Когато нашият продукт залее пазара, ще ти подаря най-голямото шише с парфюм, което си виждала през живота си.

— Когато излизам, винаги ще използвам новия парфюм на Ева, пък и не забравяй, че това ще бъде част от професионалните ми задължения.

— А кога ще започнеш? — Макс отпи от мартинито си.

— След една седмица, както е прието в подобни случаи. — Памела се огледа и видя няколко познати физиономии. — Ти май позна. Тази вечер ние с теб наистина сме в центъра на вниманието.

— Това притеснява ли те?

— Не. Нищо ново, както винаги.

— Да, не мога да не се съглася с теб.

Памела се засмя.

— Виж ги! Ще умрат от мъка, че не могат да допълзят до масата ни, за да чуят какво си бърбим. Е, малко приказки около скромната ми особа няма да ми навреди, нали?

Макс се намръщи.

— Не бих желал да пострадаш. Мис Хагард има силно влияние в светските кръгове и много остър език.

— Свикнала съм. Докато живях с Крис, не спираха да клюкарстват за нас.

— Нима досега не си разбрала, че в нашия бизнес човечността е най-маловажният фактор? Конкуренцията с лекота би прерязала гърлото ти, ако разбере какво си направила.

— Но и ти си добър с ножовете, нали? Поне Алекс ми се кълнеше, че от теб би станал много добър касапин.

Макс отпи още една глътка от чашата си.

— Как е тя? — запита той.

— Ами... преживяхме една бурна вечер. Доста врява вдигнахме ние двете.

— Какво! — Макс веднага се оживи. — Какво се е случило?

Памела му разказа за разговора между нея и Алекс в таванската стая във вилата.

— О, боже мой! — Макс се прекръсти и въздъхна. — Отдавна трябваше да се случи нещо подобно, но нали се казва, че по-добре късно, отколкото никога. А тя спомена ли ти какво се е случило с майка й?

— Да. И накрая ми призна, че едва сега проумяла защо майка й се отнасяла така сурово и презрително с нея. След като прозряла цялата истина, вече нищо не може да я нарани или поне на мен така ми се струва.

Лицето на Макс се озари от радостна усмивка.

— Бива си го моето момиче!

„Наистина ли тя е твоето момиче?“ — искаше се на Памела да го попита, но някакъв вътрешен глас я предупреди да си замълчи. Познаваше Макс от няколко години, но той все още си оставаше загадка за нея. Зад вродения му чар, блестящото му остроумие и умението му да вдъхва доверие се криеше съвсем различен човек, който понякога я принуждаваше да застава нащрек, но не заради влиятелния му пост в ръководството на компанията на Ева Черни. Ева неизменно блестеше като звезда в небосвода на компанията, благодарение на дарената ѝ от Бога способност да привлича всеобщото внимание — никой не умееше по-добре от нея да се озовава в центъра на събитията — и на неистовия ѝ стремеж да доминира над всички около себе си. А Макс Фабиан винаги действаше зад кулисите. Веднъж Крис ѝ бе заявил с напълно сериозен тон: „Ако не беше той, компанията сега нямаше да е толкова могъща. Този италианец умее да планира за цяла година напред, да ръководи доставките и продажбите по-добре от всеки друг. Майка ми е много предприемчива, но на нея ѝ липсва методичността, с която този Фабиан винаги се е отличавал. Тя си въобразява, че нищо не може да убегне от погледа ѝ, но по-добре е човек да не попада в полезрението на Макс“. Тогава Памела нищо не беше отговорила, но едва сега осъзна, че Крис е бил прав.

— Отпразнувахме освобождението на Алекс от страховете, изпълващи миналото ѝ, като се напихме здравата.

— Алекс — пияна?

— Нали ти казах: доста врява вдигнахме.

— Хм, нещо трябва да се направи — замислено рече Макс, свел поглед към мартинито си. — Нещо трябва да се промени.

„Да, няма да е зле да се позамислиш, Макс — каза си Памела, — защото, ако не ме лъже интуицията ми, Алекс не може да спре да се тревожи за теб.“

Писмото бе следвало Алекс по петите — първоначално бе адресирано до Кеймбридж, но след това — препратено на новия ѝ адрес. Пликът се оказа дебел, от най-люксоznите, с щемпела на някаква адвокатска кантора от Женева, напълно непозната на нея. Отвори плика, прочете първия лист, намръщи се и го прочете още веднъж, този

път по-внимателно. „Какво да правя сега?“ — запита се тя, помисли малко и посегна към телефона.

Знаеше какво да предприеме едва след един час, когато излезе от сградата, от която се откриваше красив изглед към долината на Рона. Отиде до колата си, седна на седалката, но не включи двигателя, а дълго стоя, замислена, вперила поглед във водите на реката. Посегна към стартера чак когато се успокои. Потегли направо към вилата.

Жак я посрещна в преддверието.

— Мис Брадли телефонира от Ню Йорк. Помоли да ви предам да ѝ се обадите веднага, щом се върнете във вилата.

— Благодаря ти, Жак. Може ли да получа чаша кафе? Моля те да бъде черно, без захар.

— Много добре, мис.

Телефонът иззвъня веднага след като икономът се скри зад вратата.

— Алекс?

— Да. Вече знаеш новината, нали?

— Още съм при адвокатите. Ще ти се обадя след края на консултацията.

— Току-що се връщам от Женева.

След кратка пауза Памела продължи:

— Още не мога да го повярвам...

— А знаеше ли, че Крис е бил невероятно богат?

— Да. Веднъж ми спомена, че останал като зашеметен след някаква среща с адвокатите.

— Но нито веднъж ли не ти е споменавал за намеренията си?

— Не, но ми се струва, че сега ти си по-шокирана дори и от мен.

— Така е — сухо промълви Алекс, — след като в нашето семейство се споделяше толкова малко.

— Но все пак не се ли радваш?

— Не мога да ти опиша какво точно изпитвам, освен че съм смяяна. Никога не съм очаквала такъв жест от съдбата.

— И двете знаем, че Крис обожаваше изненадите.

— Да, ако не бяха насочени срещу него.

Двете жени отново млъкнаха, след което Памела решително заяви:

— Трябва да се срещнем и да обсъдим какво е редно да се направи.

— Да, съгласна съм.

— Защо не дойдеш тук? Имаш прекрасен повод, ще се срещнем и ще си побъбрим до насита. Защо ми се струва, че не ми звучиш като щастлива наследница?

— Не, Памела, не се чувствам ощастлива.

— Типично за теб — подметна Памела.

— Какво искаш да кажеш? — Алекс се засегна от промяната в тона на Памела.

— Ами... искам да кажа, че си прекалено подозрителна. Сигурно си задаваш въпроса дали няма някакъв капан в цялата тази история!

— А ти нямаш ли съмнения?

— Не са ми необходими — бодро отрече Памела. — Очевидно ще е по-добре по-бързо да приключиш с тези досадни формалности, иначе може да предприемеш нещо лекомислено, за което после и двете ще съжаляваме.

— Не мога да ти обясня защо изпитвам в момента неприязнено чувство, че всичко това ще доведе до непредвидими последици, заради които после и двете може би ще съжаляваме.

— Никой нормален човек не се отказва от парите!

— Но в тази история не са замесени само пари.

— Тогава ще е по-добре да дойдеш веднага тук, в Ню Йорк, за да ми опишеш чувствата си по-подробно.

— А може би ще е още по-добре да се запиташ защо Крис е постъпил така.

— Нямам нужда от този въпрос, защото знам отговора.

— Може би ще ми го кажеш, Памела?

— С удоволствие, но едва когато се видим. Това не е нещо, което бих искала да споделям в телефонен разговор през Атлантика. Грабвай първия самолет и от летището — право при мен.

— А не можеш ли ти да дойдеш тук?

— Забрави ли, че вече ходя на работа? Нали поне по един въпрос бяхме постигнали съгласие — да не споделяме с никого друго преживяванията си и разговорите си. Ще изглежда странно, ако внезапно дезертирам от фронта, на който току-що съм постъпила като доброволец.

— А забрави ли, че и аз имам професионални задължения?

— Но ти често ги зарязваш, нали? Няма да изненадаш професорите си, ако прескочиш за няколко дни до Ню Йорк. Ще отседнеш в моя апартамент и никой няма да ти досажда. Освен аз, разбира се.

— Памела, престани да обръщаш и най-сериозните дела в детска игра! — сърдито отвърна Алекс.

Памела въздъхна и продължи:

— Защо винаги усложняваш нещата, Алекс? Честно казано, ако не схващаш защо Крис е постъпил така, някой трябва да ти отвори очите. И не се опитвай да спориш с мен. Идвай по-скоро и тогава всичко ще ти обясня.

— Нямам виза за Щатите — обяви Алекс последния си коз.

— Лесно ще се уреди. Само да звънна на Макс и...

— Не! — извика Алекс и продължи възбудено, макар и с по-тих тон: — Не желая никой да узнае за пристигането ми, докато не съм решила какво да предприема.

— Добре, както желаяш. Мога да ти помогна да се уредят нещата, и то по-бързо, отколкото очакваш. Стой до телефона. Ще ти звънна веднага, щом узная нещо. — Памела прекъсна връзката, а Алекс остана неудовлетворена и объркана. Но не посмя да не изпълни желанието на приятелката си. Остана край телефона, с чаша кафе, и се опита да не държи сметка за времето. „Всичко е толкова смешно! — помисли си тя. — Не мога ей така да се втурна към Ню Йорк!“ На бърза ръка изброи десетина уважителни причини, които не й позволяваха да замине, и се приготви да съобщи на приятелката си, но когато след половин час Памела отново й се обади, нито една от тях не бе останала в паметта й.

— Всичко се уреди като по часовник! — започна Памела без всякакъв увод. — От теб се иска само да се явиш в консулския отдел в посолството на САЩ в Женева, като им занесеш сегашния си паспорт. Няма по-близко посолство от това в Женева. Ще те очакват в два следобед. След като вземеш визата, отиваш на летището. Има полет за Лондон в пет часа и четири минути местно време. А щом кацнеш на летището „Хийтроу“ в Лондон, оттам пък взимаш конкорда в седем часа по Гринуич и аз ще те чакам в Ню Йорк на летището „Кенеди“. Билетите вече са платени и купени. От теб се иска само да се явиш на

гишето на „Бритиш Еървейс“ и да дадеш паспорта си. Запомни ли всичко?

— Памела, аз...

— Ще дойдеш ли, или не?

— Да, но...

— Никакво но! Когато се срещнем, ще ми обясниш всичко по-подробно. Ако искаш, ще бърбим цяла нощ, чак до зори, но сега заминавай за посолството. Много е важно да успееш при този претоварен график, Алекс. Знам колко много означава за теб тази промяна.

Замина за Женева, изпълнена с чувството, че нещата се изплъзват от контрола ѝ. Всъщност всяко посещение в големия швейцарски град ѝ действаше по този начин. Но този път, за свое учудване, тя бързо се примири с внезапната промяна в плановете ѝ. Много повече я озадачаваше как Памела Брадли е успяла така издълбоко да опознае Кристофър Бингъм Младши. Изглежда, че под външността ѝ на Мадона се крие жена с остър, логичен ум. „А аз си въобразявах, че само аз притежавам тази способност“ — помисли си Алекс.

Но преди да потегли на дългия път, тя не забрави да се отбие в стаята на Лаело Ковач.

— Тази сутрин се събуди по-рано и изпи горещ говежди бульон, но все още не може да се опомни — докладва медицинската сестра. — Изглежда, че паметта му се възстановява по-бавно, отколкото очаквахме.

— Ще отсъствам няколко дни, но ще ви се обаждам всяка вечер по телефона.

— Той очевидно ще остане тук, в тази стая — въздъхна сестрата и сви рамене. — Поне в близките няколко месеца.

В консулския отдел в Женева документите на нейно име бяха подготвени предварително. Алекс попълни графите за данни, отговори на стандартните въпроси и получи паспорта си с печата за визата. Тя не можа да проумее как Памела е успяла да уреди всичко така бързо, но очевидно е използвала много влиятелни особи.

Взе самолета за Лондон и на „Хийтроу“ без всякакви затруднения се прехвърли на презокеанския лайнер. За нея седалката в конкорда се оказа тясна, но пътуването не беше много продължително.

„Щом скоростта е най-важното в този забързан свят — каза си младата жена, — не е чудно, че Крис обожаваше високите скорости...“ Беше си купила една книга за из път — някаква критика от феминистични позиции на романите на писателките от викторианската епоха, но я остави недокосната в скута си, защото предпочете да се любува на кобалтовосиньото небе зад прозореца на самолета. Изпи чаша шампанско, но нищо не хапна. Усещаше се като камък, стиснат в прашка. Конкордът с рев я отнасяше към Новия свят, при скорост висока от звуковата, а тя седеше безпомощна, безволева и самотна. Припомни си думите на Арнолд Бенет: „Винаги трябва да се държиш така, сякаш на този свят нищо не те засяга, нищо не те интересува“.

„Е, ще се опитам да последвам съвета му“ — каза си Алекс и се унесе в сън.

На летището я чакаше Памела. Прегърна я, целуна я и веднага я поведе към изхода.

— Е, как мина пътуването?

— Чувствах се като изгубено дете в навалищата...

— Това е само началото. Да побързаме, отвън ни чака кола.

Оказа се разкошна лимузина, от онези, които се наемат на час заедно с шофьора. След броени минути зад гърба им останаха гишетата на митницата и на имиграционната служба, а те поеха по широката магистрала направо към Манхатън.

— Ето — Памела махна с ръка и я поведе към луксозния си апартамент на Сътън плейс, — ще бъдем съвсем сами, само ние двете. Дадох на Консуело почивка за два дни, включих телефонния секретар, шампанското вече се изстудява в хладилника, а на всичкото отгоре тази сутрин прескочих до магазина на Забар и напълних цяла торба с лакомства и деликатеси. Сега седни, вдигни краката си на масата и се изтегни. Кушетката е достатъчно дълга, дори и за жена като теб.

Влезе в превъзходно обзаведената си кухня и посегна към двете бутилки с шампанско „Рьодерър Кристъл“, оставени в сребърната купа с лед, след което извади от хладилника подноса с предварително нарязаната съомга. Грабна и шишето със сос от копър и други подправки, чинията с яйца от пъдпъдъци и подноса с пет вида маслини, кесията с чипс и ароматното топено сирене, студеното телешко и хляба.

— Само след седем минути ще е готово — обяви Памела и включи микровълновата печка. — Тъкмо имаме време за първата чаша шампанско. — Едва сега ѝ остана време да се вгледа в лицето на приятелката си. Алекс ѝ се видя тъжна и замислена. Това беше лицето на Александра Брент, доктор по английска литература. Памела си спомни, че Крис я наричаше в такива моменти „доктор по отрицанието на всякаква литература“. „По дяволите — каза си Памела, — на всяка цена трябва да я измъкна от това състояние! Може би ще ѝ е нужно да поживее някой и друг месец в Манхатън, за да се превърне в истинска американка. Проклетата да бъда, ако ѝ позволя отново да се затвори в черупката си!“

Върна се във всекидневната с подноса, претоварен с чаши и чинии, и го остави на масата.

— Така... — въздъхна Памела и наля шампанско в двете високи кристални чаши, нежни като пролетни цветя. — А сега се отпусни и ми разкажи защо си толкова мрачна.

— Мислеше ли си, докато ме нямаше, за решението на Крис?

— Не, но съм сигурна, че ти си мислила толкова, че стига и за мен. Може би дори си написала пътни бележки по време на полетите. Според мен всичко се урежда по възможно най-добрия начин. Крис ни е избрал за свои наследници, ние с теб трябва да си поделим всичко, което е останало след него, а тъй като сме единствените две личности, които той обичаше, не виждам защо да не коленичим да благодарим на Бога за милостта му към нас, двете грешници. — Памела пресуши чашата си и отново я напълни. — Забрави току-що казаното, защото беше само в кръга на шегата. А сега сериозно. Ти все още считаш, че не си достойна за този щедър жест от страна на брат ти, нали?

— Да, имаш право, но сега не ми се говори за завещанието му.

— Защо? Защо, боже мой?

— Не мога да се преборя с чувството, че Крис ни прехвърля парите на фамилията Бингъм, които се паднаха на него само защото майка ни се бе омъжила за баща му, който му остави и името си. Помисли си, Памела, тези пари са трупани от мъжете в рода Бингъм от триста години, а ето че се появява майка ми и всичко се променя.

— Да, зная! Пак стигнахме до проклетата ти майка! Рано или късно всичко опира до нейната намеса. Ще откачиш заради нея, ясно ли ти е? Тя те е дресирала като куче. Виждам емоции в теб само когато

се спомене нейното име, дано никога повече не го чуя! Нали ми спомена в Швейцария, че виждаш да изгрява светлината в дъното на тунела?

— Да, имаше и такъв период, когато вярвах, че ще се измъкна от тунела. Но сега е по-различно, Памела. Тя вече не ме стряска така, както в детството ми. С нищо не може да промени завещанието на Крис... или по-скоро самата тя няма да пожелае да го променя. Първо, защото най-много се опасява, че журналистите ще узнаят за моето съществуване, и второ, защото публикуването на завещанието на Крис ще се отрази пагубно върху репутацията ѝ като делова жена с безупречна биография. Никак няма да ѝ хареса, ако разгърне в някой прекрасен ден любимия си „Таймс“ и прочете в някоя статия, че обожаваният ѝ син е оставил милионите, наследени от баща му, на никому неизвестната му сестра и на единствената жена, която е обичал. Но ако приема моя дял от баснословното наследство на фамилията Бингъм, ще се окаже, че съм съдействала за осъществяването на плановете ѝ — защото трябва да се откажа от тези пари, ако искам да спечеля свободата си, ако желая завинаги да се отърва от нейното пагубно влияние.

— Нима, според теб, Крис не е имал правото... да се разпорежда с милионите на баща си, при това както намери за добре? — От вълнение Памела започна да заеква.

— Не, Памела, успокой се. Не си ме разбрала. Имам предвид нещо съвсем друго — не той, а аз нямам правото да се разпореждам с тях.

— И каква е тази разлика, която все още не успявам да схвана?

— Разликата е в това, че Крис те обичаше, и ако бе останал жив, със сигурност щеше да се ожени за теб. Живяхте заедно цели шест години, а това според мен е все едно, че сте създали семейство. И ти, като негова съпруга, би имала пълното право да го наследиш, до последния цент.

От изненада Памела не можа да си поеме дъх. Но след малко се съвзе и заговори разгорещено:

— Това е най-голямата глупост, когато някога съм чувала! Да започнем с това, че аз пет пари не давам за причините, поради които твоята майка се е омъжила за бащата на Крис, нито пък за причината на смъртта му, нито защо е трябвало да остави всичко на сина си. Нито

пък ще ме трогне някой от проклетата фамилия Бингъм! Не съм виновна, че Крис се оказа последният наследник на милионите им. Ако си се загрижила за онези три престарели лели на Крис, онези три възрастни фигури, тогава, позволи ми да ти напомня, че те също не са от рода Бингъм. Те са си взели своите дялове от богатството на пращадото Бингъм, което, както по всичко личи, никак не е било малко, затова сега нямат абсолютно никакви права върху парите на Крис, а той е имал правото да ги остави, на когото си пожелае. Защо, според теб, той е съставил завещанието при онзи нотариус в Женева, в Швейцария, макар да имаше двойно поданство — както швейцарско, така и американско? Всъщност е искал да попречи на онези три вещици да протегнат костеливите си ръце към милионите му, ето защо! Моят Крис не беше глупак и много добре е съзнавал какво върши. Не ти ли обясниха адвокатите в женевската кантора в какво е превърнал парите си? Всички долари са прехвърлени в злато в швейцарски банки! Защото, ако внезапно се срути някога могъщият концерн „Бингъм енд Къмпани“, той, Крис би могъл лесно да прехвърли милионите си в някой от могъщите международни тръстове. Отървал се е от банката Бингъм, от недвижимите имоти, от корабната компания... от всичко, което попада под юрисдикцията на данъчните власти в Щатите... и е прехвърлил авоарите си в швейцарските банки, и то преди стагнацията на пазара през октомври миналата година. А аз тогава все не можех да проумея защо се зае да чете с такова небивало усърдие финансовите статии. Е, сега и двете знаем каква е била причината.

Памела млъкна, пое дъх и се опита да се успокои, преди да продължи.

— Може да ме сметнеш за суеверна, но все ми се струваше, че Крис е очаквал да умре много рано. Сега само Бог ми е свидетел колко често ми говореше за смъртта, за смисъла на човешкото съществуване, а аз си въобразявах, че само се старее да изглежда по-интересен в моите очи. А сега мисля съвсем другояче... — Стана от креслото и се приближи до шкафа, от който извади черната си чанта от телешка кожа. — Той умееше дори да предвижда как ще реагираш в една или друга ситуация, и затова написа тази бележка. Тя е част от завещанието му. — Подаде плика на приятелката си, но Алекс поклати глава:

— Нямам право да чета нещо, което е предназначено за теб.

— Да, то е адресирано за мен, но нали сега засяга и двете ни?

— Тогава го прочети на глас.

— Добре, така става — съгласи се Памела и зачете на глас.

„Моя най-скъпа, любима... — Памела с усилие преглътна, защото гърлото ѝ се сви от мъка. — Зная, че винаги си твърдяла, че ме обичаш не заради парите ми, и ми доказа това безброй пъти през нашия съвместен живот. Затова избирам най-уместния начин да ти се отблагодаря. Искам да ти дам всичко, което притежавам — повече нямам какво да ти дам, но пък ти го давам с любов. Давам го на вас двете, защото предвиждам в завещанието си и Алекс. Освен теб, тя е единствената личност, която ме интересува — за останалите не давам и пет пари, но никога не успях да ѝ го кажа, защото нашата майка така си постла пред нея, че сега Алекс на никого няма доверие. Може би ще повярва в искрените ми намерения спрямо нея едва в мига, когато ѝ прочетеш това писмо, макар че, ако съдя по впечатлението ми за нейния характер, сестра ми трудно ще ми повярва дори и след смъртта ми, защото досега винаги е живяла в атмосфера, отровена от недоверие и студенина. Именно затова искам да ѝ поднеса моя подарък — защото аз бях единственият, когато тя не отблъсна от себе си.“ По-нататък пише само за мен и него — завърши Памела и изтри сълзите от очите си.

Алекс не можеше да помръдне, вцепенена от изненада.

— Въобще не съм очаквала... — едва чуто прошепна тя.

— Че Крис те е обичал? Това ли не си очаквала от него, Алекс?

— Но Алекс продължаваше да мълчи. — Кажи ми, това ли не си очаквала? — повтори Памела.

Алекс и сега не отговори на въпроса ѝ.

— Той те е познавал много по-добре, отколкото си предполагала. Думите за майка ви напълно потвърждават твоето мнение за нея. Ти не си успяла да си изградиш самочувствие, защото тя те е стъпкала още от детските ти години, когато още не си можела да проумееш какво става около теб, а след това е било много късно да се променяш радикално. Крис ти остави половината от парите си само поради една причина — защото те е обичал. А сега ми отговори само на един въпрос: още ли смяташ, че нямаш право върху тези пари?

Алекс сломено поклати глава.

— Тогава изпий си шампанското — рече Памела и посегна към втората бутилка. — За Крис! — И тя надигна чашата към лицето си,

опитвайки се да прикрие насълзените си очи.

Алекс вдигна глава. На лицето ѝ бе застинал толкова тревожен израз, какъвто Памела никога не бе виждала. Измина една тягостна минута, преди Памела да проумее, че това всъщност бе израз на гордост.

— За Крис! — прошепна Алекс.

— Не, не и не! — Ева разпиля снимките върху масата като тесте карти за игра. — Нито една от тези не ми харесва!

— Но тук са снимани най-добрите манекенки от студиото — възрази ѝ Макс. — По-добри няма да намерим в цял Ню Йорк. Погледни го още веднъж, те са приказно красиви...

— Да, стават за кориците на списанията, но не и за лицето на компанията на Ева Черни.

— Нали обсъдихме достойнствата на всичките ни модели? Къде другаде да търсим?

— Навсякъде! Провери ли в телевизията?

— Искаш нещо ново? Някакво съвсем неизвестно, свежо лице, това ли искаш да ти намеря?

— Първо ми доведи няколко кандидатки, а после остави преценката на мен!

— Бих ви препоръчал да потърсите нещо по-специфично — намеси се представителят на рекламната агенция. — По отношение на личностните особености, на цветовете на косите и...

— Цветът на косите ѝ няма да има никакво значение, защото тя ще бъде преобразена според моя вкус! А що се касае до личността ѝ... искам да ми откриете някакво по-хладно, по-дистанцирано момиче, което с неуловим намек да подсказва, че е недостижимо. Такова лице, заради което останалите жени ще позеленеят от завист!

Представителят на рекламната агенция и Макс се спогледаха недоумяващо и едновременно свиха рамене.

— Аз съм решила да обявя пред изисканото общество моя най-нов парфюм, с напълно непознат аромат — самоуверено заяви Ева. „Надали ще е чак толкова голяма новост!“ — помисли си рекламният агент. — Затова трябва да подберем ново лице за нашата кампания, което напълно да съответства на новия ми парфюм. А тези момичета

са прекалено млади, прекалено... достъпни. Моето лице трябва да е загадъчно, вдъхновено, предупреждаващо, интригуващо... за да може успешно да представи парфюма ми.

— Ако имате някаква идея какво да потърсим... — колебливо започна да опипва почвата агентът.

— Да не сте глух? — кипна Ева. — Не чухте ли, че току-що ви описах какво искам от вас?

— Моите уважения, мадам, но между вашето поетично описание и реалността съществува цяла пропаст. Как да открием такова лице, което изцяло да пасва на някакъв нов козметичен продукт, който засега витае само във вашето въображение? Та вие ни принуждавате да работим на тъмно!

Думите му само успяха да я вбесят още повече. В следващите минути разтрепераните чиновници от съседните етажи узнаха с какви кретени и тъпаци е заобиколена тяхната работодателка. Как така никой не можел да види това, което било съвсем ясно за нея? Къде са им очите, за какво им служат главите — освен за да подпират шапките им?

Всъщност Ева беше в това избухливо състояние още от деня, когато пристигна в Ню Йорк. Лабораторията работеше от тъмно до тъмно, химиците изпробваха дузина варианти на новия аромат, но тя ги отхвърли до един. При втората дузина, когато Ева бе заета със сложния ритуал на дегустацията — една капка от първия флакон, после още две капки от втория, слабо наподобяващ на аромата на първия, сетне върна цялата партида в лабораторията за повторно смесване и комбиниране на съставките, рафиниране и още една проба. Най-после тя заяви, че в последните три флакона „се улавяло нещо от идеята ѝ за новия ѝ аромат“.

— Веднага ги върнете тези три мостри в лабораторията и се погрижете да се изчистят по-тежките примеси — нареди тя. — И побързо! Още много работа ни предстои, а времето не тече в наша полза. Искам да изненадам мис Хагард тъкмо по време на представянето на новия ѝ парфюм. Така ще я изненадам, че ще ме запомни за цял живот!

Ева заплашваше непокорните, умоляваше талантливите, убеждаваше недоверчивите, утешаваше отчаяните сред десетките си сътрудници, но повечето от срещите ѝ бяха с един и същи финал: накрая мадам изгубваше търпение и ги обсипваше с крясъци, че до

гуша ѝ дошло да живее и работи, заобиколена от дребнави същества, от влечуги, които не са способни да се вдъхновят от великата цел.

„Никой не ме разбира — отчаяно си мислеше тя. — Никой!“ Но тъкмо в най-тежките моменти тя отново си припомняше коя е тя, усмихваше се самоуверено и се самоутешаваше с думите: „Но как биха могли да ме разберат? Та нали има само една Ева Черни. Спокойно, Ева, по-спокойно. Ще успееш. Забрави ли колко пъти досега си успявала дори и в най-безнадеждните начинания? Успя да се отървеш от всичко излишно. Сега си само ти, заобиколена от послушни и предани изпълнители, макар повечето от тях да не са надарени с капчица мозък!“.

„Трябва да отида при тях и да им вдъхна още кураж — реши тя и посегна към чантата си и ръкавиците си. — Ще им обясня, че това е върхът на моята кариера. Защото с този аромат ще бъда коронясана като Императрицата на красотата. И отсега нататък, когато жените от всички краища на света си мислят за красотата, винаги ще шепнат името Ева Черни.“

Докато чакаше позвъняването на личния си шофьор от гаража, че лимузината ѝ е готова да я отведе до лабораторията, Ева се доближи до прозореца на кабинета си и се загледа в огромния град, разпрострял се на десетки мили в краката ѝ. Наближаваше часът на здрачаването, когато Ню Йорк се събуждаше за живот, а смътните очертания на небостъргачите се губеха в сумрачната далечина, за да изплуват след малко, облени в ослепителни светлини. По Медисън авеню се движеха едва видими силуети на елегантни дами и джентълмени, жадни за развлеченията и насладите на фантастичния град. Театрални премиери, концерти, коктейли и партита, най-нашумелите ресторанти, баловете на агенциите за запознанства — всичко това бе обсипано с блясък и лустро, и то благодарение на усилията на „Ева Черни Козметикс Инкорпорейтид“, защото останалите конкуренти в индустрията, предназначена да поддържа блясъка на красотата, бяха почти без значение.

„Това е моята съдба — възбудено си помисли тя. — Затова съм работила, към това съм се стремяла. За да доминирам над този огромен град, шумен и суетен. И над всички подобни мегаполиси, във всички държави. Да ги дарявам с илюзията на красотата, да разхубавявам жените, да им вдъхвам самоувереност, защото само красотата

поддържа самочувствието. Това е моят подарък за света в краката ми. И този път аз сама го избрах. Аз подмладявам жените от всички възрасти, независимо от кожата им, независимо от всичко останало. От мен те получават паспорта за приказната страна на чудесата.“

Ева широко разпери ръце, сякаш искаше да прегърне огромния град, да го притисне до гърдите си като статуетка, връчена като награда на някоя импозантна сцена.

В този миг иззвъня интеркомът — сигнал, че лимузината я очаква. Ева отпрати последна, самодоволна усмивка към огромния град в нозете си и тръгна към асансьора.

[1] „Soap opera“ или „сапунена опера“ е обобщително название на приятни ТВ сериали, любими на милионите американски домакини, излъчвани главно в следобедните часове, когато домакинската работа е приключила, но съпругът и децата още не са се прибрали. Често се спонсорират от компании за прахове за пране и сапуни, откъдето идва и названието им. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Ню Йорк, 1988 година

— Представяш ли си! Да доживеем този позор, след всичките онези благодеяния, с които семейството ни е отрупало Бърти Ренсъм! — горчиво се оплакваше Шарлот Бингъм Ормонд. — Именно баща ни го вкара в Кникърбокър, а след това уреди да приемат Хюджи Ренсъм в онзи престижен университетски колеж, да не говорим за това, че майка ни пое под крилото си нещастната Лил Ренсъм. И ето как сега ни се отплаща този неблагодарник!

— Но това няма нищо общо с Бърти — повтори сестра й Сюзън, може би за десети път. — Не можеш ли най-сетне да се успокоиш? „Слоун енд Ренсъм“ отдавна не са адвокати на Крис — той ги сменил с онази адвокатска кантора в Женева още когато навършил двадесет и пет години. Бърти нищо не е подозирал, затова как можеш да очакваш от него да ти докладва за завещанието на Крис? Та самият той не го е знаел!

— Длъжен беше да ни предупреди, че Крис е замислил нещо, да ни подсказе по някакъв начин. Нали адвокатската фирма „Слоун енд Ренсъм“ дължат възхода си именно на парите на семейство Бингъм! Длъжен беше да ни информира.

— Нали съществува адвокатска тайна — напомни й Сюзън.

— Но това не му попречи да уведоми майка ни, когато Лади бе решил да прехвърли къщата на името на съпругата си, нали?

— Тогава той беше негов адвокат. А майка ни получи правото да живее в къщата до края на живота си, забрави ли го?

— Но след това онази алчна кучка веднага я продаде! Да продадеш най-голямото частно имение в пределите на Ню Йорк! И какво има сега на нейното място? Някакъв отвратителен, вулгарен бронзов монумент, символ на простацината, която ни залива отвсякъде! А сега и това ни се струпа на главите! Нашите пари, заради които онази унгарска курва омагьоса Лади, всичките ни пари ще заминат бог знае къде заради капризите на нейното хлапе.

— Но нали това не са нашите пари? — запита Хестър, най-малката от трите сестри. — Папа ги остави на брат си, защото винаги се предпочитат мъжките наследници — и ти отлично знаеш това. Пък и папа се бе погрижил предварително за банковата сметка на името на мама, а след смъртта ѝ ние наследихме остатъка от депозита. Защо говориш така, Шарлот, сякаш сме останали без пукната пара?

— В сравнение с това, което се падна на онова хлапе Крис, наистина сме последни босяци! Трябва да има някакъв начин да се предотврати тази несправедливост, да ни се върне това, което ни принадлежи.

— Не, Шарлот, за съжаление няма друг изход. И е крайно време да го проумееш! — ядоса се Сюзън. — Вече говорих с Бърти Ренсъм и той ми обясни, че нищо не можем да сторим. Кристофър е имал пълното право да постъпи по този начин, защото това са били неговите пари, и толкоз! — Изглежда злобно сестра си и продължи още поразгорещено: — Ако искаш, заведи дело, щом не се срамуваш от мисълта, че името на семейството Бингъм може да се появи в скандалните хроники на вестниците! Знаеш, че за майка ни нямаше нищо по-ужасно от публичното опозоряване. Ние си оставаме от рода Бингъм, Шарлот, и това е по-важно, отколкото всичките богатства в този алчен свят!

Шарлот се изчерви и Сюзън се досети какви мисли се блъскат сега в главата ѝ — нещо от рода на: „Не и на мен тези номера!“. Колкото повече остаряваше, толкова по-алчна ставаше Шарлот. След незавидния ѝ брачен живот — съпругът се оказа непоправим женкар, двете ѝ деца предпочетоха да живеят разделени от майка си с поне десетина щата и затова Шарлот заживя само със стремежа си как да натрупа повече пари. Неусетно се превърна в неизменно кисела, свадлива и алчна скръндза. Нищо чудно, че ѝ прилошаваше от мисълта за баснословното богатство на семейство Бингъм, което поради капризите на покойния Крис щеше да попадне бог знае в чии ръце.

— И на мен не ми харесва този изход — продължи Сюзън с малко по-спокоен тон, — обаче щом майка ни е приела тази непоносима жена за съпруга на единствения си син, ние сме длъжни да се примирим с волята на нашия покоен племенник. Рано или късно ще узнаем какво се крие зад тази загадка, а тогава пак ще се съберем и ще обмислим какво да предприемем.

— Ако въобще може нещо да се предприеме... — сърдито процеди Шарлот.

— Очаквах цялото богатство да попадне в ръцете на онази Памела Брадли — прекъсна я Хестър. — Нали живяха заедно няколко години.

— На нея тези пари въобще не са ѝ потрябвали! Тя успя да измъкне богатството на Фриц Балсен!

— А нима на теб са ти потрябвали? — дяволито подхвърли Сюзън.

— Аз говоря по принцип. — Шарлот предпочете да избегне прекия отговор. — Тези пари са спечелени от мъжете в семейство Бингъм за щастието на техните потомци и няма да се успокоя, докато не доживея мига, в който те отново ще се върнат в нашето семейство! Повече нямам какво да ви кажа!

— Е, поне няма да ни се налага да се срещаме с бившата ни снаха — ободряващо подметна Хестър. — Поне за това можем да сме благодарни на съдбата, нали?

Макс излезе от сградата на „Ева Черни Козметикс Инкорпорейтид“ и тъкмо се приближаваше към колата си, когато видя на отсрещния тротоар до болка познатото му лице. Спря се и се загледа, но тя беше изчезнала. Едва не се втурна по следите ѝ, но успя да се окопоти. „Сигурно съм се припознал — каза си той и се отпусна на седалката. — Ако Алекс е в Ню Йорк, нали първата ѝ работа ще бъде да вдигне телефона и да ми се обади!“

„Жалко, че това се оказа само мираж — неуморно му нашепваше вътрешният му глас. — Тъкмо сега имам нужда от нея!“ С годините беше свикнал да я навещава в Кеймбридж и да прекарват заедно няколко приятни часа, през които забравяше за всичките си проблеми, дори и за най-тревожните. Аналитичният ѝ ум бързо подреждаше късчетата от мозайката и откриваше как да го успокои. Защото точно сега Ева го принуждаваше да работи по четиринадесет часа в денонощието.

„Проклети да са всички парфюми! — мислено изруга Макс. — Сигурно няма да мога дълго да издържа на този бесен ритъм.“ Целият персонал в компанията на мадам Черни бе вдигнат на крак, десетки

сътрудници получиха заповеди да изоставят всичко останало, докато не се открият никакви редки растения — главно цветя — и други екзотични подправки, от които трябвало да се извлекат липсващите съставки за новия аромат. Но Ева само се цупеше, въпреки че подчинените ѝ забравиха какво е отдых, какво е уикенд. Обстановката заприлича на тази в сибирските лагери — Ева размахваше камшика и вадеше душите на лаборантите си. Снощи, към два след полунощ, тя внезапно му позвъни в апартамента му в Куинс.

— Получих го, Макс! — триумфиращо извика тя в слушалката с разтреперан глас. — Открих аромата, който ще увековечи името ми, както Габриел Шанел с нейния прославен „Шанел 5“! Искан да си първият, който научава тази божествена вест! Ела бързо, веднага при мен, Макс... днес е велик ден!

И той пристигна посред нощ, за да я завари в еуфория, трепереца от възбуда, задъхана от прекомерното си щастие. Но беше принуден да признае, че този път Ева бе надминала себе си — очертаваше се незапомнен успех за компанията, а Ева си бе осигурила мястото в пантеона на най-великите имена в козметиката. Макс я поздрави сърдечно, стисна ръцете на изнурените химици и лаборанти, които отдавна бяха забравили за семействата си — Ева бе наредила да поставят легла в свободните помещения и лабораторията бе заприличала на спешно отделение в големите федерални болници. Тържествуващата мадам Черни веднага нареди да поръчат шампанско от най-близкия денонощен супермаркет и дръпна едно доста кратко, но затова пък възторжено слово сред набързо организирания банкет в чест на успеха, без да пести комплиментите си към клатушкащите се от умора мъже и жени. Един от тях не пропусна да отбележи, че именно тя собственооръчно е извършила последните три дестилации и след серия смесвания, проби, филтрувания и добавки на някои съставки, както и намаляването на други, най-после е постигнала така желаната комбинация.

Макс наивно си помисли, че всичко е свършило, но се оказа, че се е лъгал жестоко — Ева набързо подбра водещите специалисти към сградата на компанията, за да обсъдят най-належащите елементи в планирането на разработването на продукта и стратегията за завладяването на пазара. Първата стъпка бе направена, но предстоеше втората и третата — името на продукта и лицето, което да го

представи. Неуморната мадам се сепна едва когато видя как повечето от сътрудниците ѝ едва не изпопадаха от столовете, преуморени и изтощени. Освободи ги да се приберат по домовете си, за да се наспят.

Макс заповяда на шофьора си да го отведе в апартамента. Легна си веднага и заспа като младенец.

Събуди го телефонен звън. Надигна се и с примигване се взря в часовника. Показваше четири следобед — беше спал само осем часа, а бе толкова изтощен, че се нуждаеше поне от осемнадесет часа сън. Естествено, беше Ева. Уведоми го, че ще го очаква в шест вечерта, но вместо делови обяд, ще организират делова вечеря.

— Времето не чака, Макс — развеселено довърши Ева, — а още по-малко аз!

Той въздъхна, надигна се от леглото и се довлече под душа. Нагласи крановете, изчака първите освежаващи струи и постепенно охлади температурата, докато тялото му настръхна, но мозъкът му се пробуди. „Само да посмее някой да ме упрекне, че си изкарвам прехраната без много труд!“ — гневно се закани адвокатът.

След изтощителната нощ Ева се вмъкна в сауната, после събуди масажиста си и след това прекара четири часа в дълбок сън. Събуди се във весело настроение, напълно доволна от себе си. Посвети половин час на ваната с подводен масаж и се преоблече в дрехите, оставени от Джоунс.

— И тази нощ ли ще бъде напрегната, мадам? — попита я той, докато окачваше дрехите ѝ в гардероба.

— Зависи от много неща.

— Но нали постигнахте аромата на новия парфюм?

Ева се усмихна.

— О, да, постигнах го. — Завъртя се бавно пред тройното огледало, огледа се от всички възможни ъгли, ослепително елегантна в карамеловия тоалет от Ив Сен Лоран.

Джоунс шумно зацъка с език.

— Вие сте умопомрачителна красавица, която няма равна на себе си. Пред вас всички останали жени са като повехнали цветя. Явно на вас работата ви действа по-силно от наркотик.

Доволна от външността си, Ева се обърна към него.

— Отивам да натрия носа на мис Хагард! — обеща му тя, а тюркоазните ѝ очи грееха от нетърпение. — Повече няма и да помисли да нахълтва в моята територия! Това, което създадох тази нощ, е нещо по-ефектно дори от „Парфюмът на Ева“. Още малко може да се подобри, но и за това ще се намери време. Сега обаче ми е необходимо най-подходящото име и лицето, което ще го символизира, както и безупречният, точно подбраният вид на флакончето. — Ева никога не наричаше флакончетата на своите парфюми с думата „шишенца“. — Името и формата на флакончето трябва на всяка цена да си подходат, като... като...

— Както вие и красотата! — подсказа ѝ Джоунс.

— Именно! И двете трябва да са безупречни като произведения на изкуството, като шедьоври. — Тя го изгледа с неприкрита гордост. — Нима аз самата не съм шедьовър на природата?

Джоунс се поклони почтително.

— Ако се появите на подиума на търговете в Сотби^[1], ще спечелите цяло състояние!

Но Ева внезапно се намръщи.

— Почакай, думите ти ми напомниха нещо... Защо не съм получавала отдавна никакви вести от адвокатската кантора на „Слоун енд Ренсъм“? Странно! Напомни ми да им телефонирам след края на тазвечерната среща. Или по-добре ти ги попитай от мое име. Сега нямам нито минута свободно време.

— Ще бъде изпълнено. — Джоунс отдавна бе заслужил доверието ѝ да се занимава с най-деликатните задачи, докато секретарите ѝ не бяха допускани до въпроси от лично естество. С двете си ръце протегна пред нея великолепното самурено палто и ѝ помогна да го облече. Накрая ѝ поднесе чантата от черна шведска кожа.

— Кога да ви очаквам тази вечер? — попита той.

— Чакай ме, докато се върна.

— Добре. Лимузината ви очаква, мадам.

Тя излезе в коридора и по пътя към преддверието зърна през отворената врата Памела Брадли, свела глава над таблиците с продажбите за деня.

— Стига, Памела! — извика ѝ Ева. Винаги, щом бизнесът ѝ процъфтяваше, в интонацията ѝ се появяваше нотка на великодушие.

— Нима си решила да осъмнеш над тези документи?

Памела скочи от стола си.

— Да, мадам, много ви благодаря, мадам — учтиво отговори младата жена.

— Добре, добре... напоследък слушам само похвали за теб. Ще бъде чудесно, ако и занапред се справяш все така добре.

Памела се усмихна, докато прибираще папките.

— Ще се старая, мадам — увери я тя. — Ще се постарая.

* * *

Когато се прибра в апартамента си, Памела завари Алекс в кухнята.

— Хм, ухае на нещо много апетитно! — рече Памела.

— По китайска рецепта е — обясни ѝ Алекс. — Винаги съм си мечтала да разбера какво се крие в тези пакети.

Памела се засмя и отиде във всекидневната.

— И цял ден с това ли се занимава? — провикна се тя през вратата, докато си наливаше джин с тоник.

— Поразходих се из центъра. Обиколих половината от Сентръл парк, а после тръгнах към Усет Сайд.

— Влезе ли в някой музей?

— Да, в Линкълн Сентър, в Музея по естествознание и в планетариума Хейдън.

— Само ти си способна на такъв подвиг — да посветиш първата си разходка из центъра на Ню Йорк на музеи и галерии — отбеляза Памела и се върна в кухнята, за да подаде чашата с джин на Алекс.

— За мен няма нищо по-интересно от музеите и галериите.

— Нормалните жени веднага хукват към бляскавите магазини като Блумингдейл, Бергдорф, Сакс и други подобни тържища на модата.

— Аз не съм като другите жени.

„И ти ще станеш като тях, ако успея да те променя“ — помисли си Памела.

— И нищо ли не си купи?

— Само няколко книги и грамофонни плочи. Забелязах, че тук компактдискете са много по-евтини, отколкото в магазините в Англия и Швейцария.

— Сигурно си попаднала в евтините магазини, където продават с намалени цени стоките, на които им е минала модата.

— Разбира се, нали трябва да се науча да пестя.

Памела се облегна на кухненския плот.

— Чуйте я какви ги дрънка! Ще получи наследство от пет милиона долара, а обикаля магазините за преоценени стоки!

— Още не съм свикнала с мисълта, че притежавам милиони.

— А аз с нетърпение очаквам този прекрасен ден, когато ще получа пълни права върху моя дял! — Памела забеляза, че приятелката ѝ се намръщи, и побърза да смени темата: — Видях майка ти тъкмо когато се готвех да си тръгнавам.

— Навярно е било незабравимо преживяване.

— Изглеждаше сияеща, по-ослепителна от всякога. Носят се слухове, че изобретила нов парфюм, който ще удари в земята всички останали, но най-вече ще срази последния парфюм на мис Хагард, и то точно в момента, когато конкурентката ѝ ще се опита да превземе пазара.

Памела не спомена пред Алекс за своето малко, но жизненоважно участие в създаването на най-новия продукт на компанията на мадам Черни, защото не искаше да намесва името на Макс в разговора — ясно беше, че още с пристигането си в Ню Йорк Алекс упорито избягваше да разговаря за Макс. Памела веднага се досети какво се крие зад мълчанието на приятелката ѝ и затова не я заведе в някой от любимите си ресторанти, защото Макс също бе от редовните им посетители. Но сега внезапно реши да промени плановете си.

— Хайде да вечеряме поне веднъж в някой ресторант — подхвърли тя. — Уморих се да готвя и да вечерям пред телевизора. Знам едно прекрасно местенце, тъкмо за нас двете — малко ресторантче, тихо и уютно, където няма да срещнем никого от познатите ни.

Алекс се поколеба.

— На мен ми е приятно да си седим тук и да си похапваме, пък и по американската телевизия показват много по-интересни неща,

отколкото по английската, само да не беше така претоварена с тези безкрайни реклами.

— В този град живеят осем милиона, затова има хиляди ресторанти. Мястото, което имам предвид, е в Уест Сайд, малко и дискретно заведение. Там хората отиват само заради превъзходната му кухня, а не за да се покажат в обществото. В никакъв случай не е сборище на модни и нашумели личности — убедително завърши Памела.

— Нали по цял ден се разхождам? Бог ми е свидетел, че в този безкраен град през последните дни навъртях повече километри, отколкото за една година в Кеймбридж.

— О, стига, Алекс, не се страхувай, че ще попаднем на някое познато лице. Та в целия Ню Йорк ти познаваш само майка си и Макс, а те двамата тази вечер са ангажирани за някаква много важна делова среща. Не виждам защо да не се поразходим и вечеряме в онова ресторантче.

Алекс не отговори и Памела реши да усили натиска си.

— Изслушай ме, Алекс. Като избягваш да споменаваш нечие име, това още не означава, че не мислиш за него. И двете напоследък се преструваме, че Макс Фабиан просто не съществува, което веднага ми подсказа, че между вас нещо не е наред. Иначе той би бил първият, на когото щеше да позвъниш веднага след пристигането си в Ню Йорк.

За миг Алекс се замисли, но после добави с отпаднал глас:

— Не допускаш ли, че може да имаме напълно различни мнения по този въпрос?

— Така ли? О, да, сега си спомням, че ти често не се съгласяваше с хората около теб, понякога и за най-дребните неща. Веднъж, когато дойдохме с Крис при теб в Кеймбридж, заварихме Макс в квартирата ти. Тогава ти и Макс спорихте разгорещено през цялата вечер. Може би обичаш задълбочените спорове, защото така можеш да проявиш силата на интелекта си, не знам... А този път какво толкова се е случило, че не искаш дори да споменаваме името на Макс Фабиан?

— Сама ще се обадя на Макс, но когато съм в по-добро настроение — смутено промълви Алекс, без да се обръща с лице към приятелката си.

— Алекс! Какво става с теб? Дори гласът ти се промени...

Алекс рязко се обърна към Памела. Лицето ѝ пламтеше в червенина.

— Макс Фабиан не ми е настойник, разбра ли! Не съм длъжна да му искам разрешение за това какво мога и какво не мога да върша...

„Аха — рече си Памела, — хоризонтът започна да се прояснява! Значи такава била работата... Но, разбира се, какво друго би могло да се очаква? Винаги зад суровите думи се крият най-нежните чувства, нали така беше казал някой от поетите...“

— Добре, но щом тази вечер няма да се сблъскаме с него, защо да не излезем и да се сгушим в онова малко и уютно ресторантче?

— Но нали купих китайска храна...

— Изхвърли я в кофата.

Алекс се ядоса от прахосничеството на приятелката си, но само прехапа устни и реши да премълчи.

— Тогава остави кесиите в хладилника.

„А довечера аз така или иначе пак ще ги изхвърля в кофата!“ — мислено се закани Памела.

Излязоха на улицата и за техен късмет веднага едно такси се закова пред тях до тротоара. Както ѝ бе обещала Памела, ресторантът се оказа малък и уютен — само десетина маси, а около тях бяха насядали двойки, които също като двете жени не желяеха да попадат в шумните и лъскави заведения в центъра.

— Да... — въздъхна Памела, като забеляза как Алекс огледа всичко с критичния си поглед — обичам такива местенца.

Алекс тактично се въздържа да коментира. Всички нормални жени обичаха да се показват в обществото, да общуват, да се сравняват със съперничките си, но не и Алекс. Колкото повече я опознаваше, толкова повече Памела харесваше пълната липса на интерес у Алекс към клюките, въпреки че и Алекс, според Памела, не беше лишена от недостатъци.

Тази вечер специалитетът на заведението се оказа агнешки главички по неаполитански. На Алекс много ѝ хареса и не пропусна да благодари на Памела за решението ѝ да се озоват в този приятен ресторант. Освен това Алекс оцени достойнствата на поднесената вечеря с тон на вещь познавач.

— Откъде си научила толкова много за италианската кухня? — попита Памела, изпълнена с любопитство.

— От Макс.

— О, да, разбира се... как не се сетих! Жалко, че не можем да посетим ресторанта на баща му в италианския квартал — тук, в Ню Йорк, го наричат Малката Италия. Заведението е още по-добро, дори и от това тук.

— Ти си ходила там?

— О, да. Крис и аз винаги го посещавахме, когато се случеше да останем в Ню Йорк за няколко дни. Първия път, естествено, ни заведе Макс, за да ни запознае с родителите си, а оттогава ни посрещаха като особи от кралското семейство.

— А как изглеждат? — подхвърли Алекс, като се стараеше да изглежда равнодушна.

— Като истински италианци, макар да са в Щатите от три поколения. Майка му е доста едричка, но много сърдечна, а баща му — пълен и мълчалив. Много приятна двойка. Не е чудно, че Макс умее да печели доверието на всички хора. В семейството му много се гордеят с успеха му в компанията на Ева Черни.

Алекс нищо не отговори, после, през остатъка от вечерта се постара да избягва всяко споменаване на името на Макс. Памела съобразително влезе в тон и заговори на други теми. Излязоха навън, когато бе още сравнително рано — Памела с учудване видя, че часовникът ѝ показва едва девет часа. „Е, за първото ни излизане с Алекс из града това е напълно нормално“ — каза си тя. Алекс предложи да се поразходят и Памела веднага се съгласи, въпреки че обикновено предпочиташе да спре първото такси, изпречило се пред погледа ѝ. Тъкмо изчакваха зелената светлина на светофара на ъгъла на Седмо авеню, когато пред входа на ресторанта спря жълто такси. Жената на задната седалка в таксито извърна глава, погледна назад, а после се наведе към предната седалка и удивено възкликна:

— Не може да бъде! Да не би да ми се привиждат призраци?

— Какво видя? — попита я придружителят ѝ.

— Алекс Брент и Памела Брадли, ръка за ръка, като че ли са приятелки от детинство. Откога са станали неразделни, и то така внезапно? И каква ли работа може да има тази Алекс Брент в град като Ню Йорк?

— Хайде, Мойра, слизай, вече пристигнахме — подкани я мъжът.

— Да, да, ей сега... — Тя слезе от таксито, но не престана да мисли за внезапната среща. „Тук се крие нещо. И аз трябва да го разбера на всяка цена! Странно, дали Макс знае нещо за тази загадка? Може би и той не подозира за пристигането на Алекс Брент, щом сега не е с тях... Е, още утре сутринта ще се заема с този въпрос!“ Усмихна се на кавалера си, който почтително ѝ подаде ръка. „Нека сега да се насладим на вечерта, а утре ще разнищя конците в кълбото...“

Телефонът звънна и Памела разсеяно протегна ръка, без да вдига поглед от таблиците върху бюрото си.

— На телефона е Памела Брадли.

— Здравей, Памела — чу се гласът на Макс от слушалката. — Знаеш ли, между нас двамата има нещо за уреждане.

— Да не би да са възникнали някакви проблеми около новия парфюм на Ева?

— Не, там всичко е наред. Не, Памела, искам да те попитам за нещо съвсем различно: защо нито ти, нито Алекс не си направихте труда да ми позвъните, след като тя е тук, в Ню Йорк?

Инстинктът за опазване на женските тайни направи лоша услуга на Памела.

— Не знаех, че е в града — хладнокръвно излъга тя.

— А как ще ми обясниш, че са ви видели на ъгъла на Седмо авеню и Седемдесет и четвърта улица, снощи, около девет часа?

— Кой ти го съобщи? — гневно извика Памела в слушалката и изблъска таблиците в другия край на бюрото си.

— Мойра. Тъкмо пристигала с такси в италианския ресторант, онзи, който е недалеч от това кръстовище.

— Очевидно е забравила да си вземе очилата. — Това бе като удар под пояса, тъй като Мойра, макар да бе късогледа, не обичаше да я виждат с очила, въпреки че очите ѝ не понасяха контактните лещи.

— Напълно сигурна е, че сте били вие двете. Чакали сте до светофара на пресечката.

— А не ти ли призна, че е била на няколко чашки? — От всичките осем милиона обитатели на огромния град именно Мойра Хейнс бе лицето, което Памела най-малко желаше да срещне. — Алекс още е в Швейцария.

— Не, не е там. Направих си труда да проверя.

— Е, тогава е в Кеймбридж.

— Не, скъпа, и този път не позна.

— Тогава можеш ли да измислиш защо ще тръгне с мен да скитосва из улиците на Ню Йорк?

— Защото вие двете внезапно сте станали много близки приятелки.

— Дори и да е истина, какво общо има това с останалото?

— Според мен ти си я поканила да ти погостува в Ню Йорк.

— Да, поканих я. Обаче тя ми отказа. — Това беше истина: Алекс бе отказала първата ѝ покана.

— Значи не сте били вие двете там, на онзи светофар, притиснати една към друга, хванати под ръка, така ли? — Точно така стояха до светофара, защото внезапно бе задухал студен повей.

— Не. — Памела вложи цялото си старание, за да прозвучи гласът ѝ колкото бе възможно по-убедително. — Не сме били ние. Успокой се, Макс. Мислиш ли, че ако Алекс бе в Ню Йорк, нямаше да ти се обади на теб и на останалите си познати? Прекрасно знаеш, че винаги се е радвала да те види, да разговаря с теб, да споделя всичките си тревоги.

— Да, до днес и аз така си мислех — промърмори Макс. В тона му се прокрадна озадачена нотка и Памела си каза, че хипотезата ѝ се потвърждава, макар това да не я зарадва. „Свършено е с приятелството им — тъжно си каза тя. — Сигурно отношенията им са преминали през някакъв рязък обрат. Едва сега си обяснявам защо Алекс е тъй напрегната напоследък...“

— Защо не провериш при Маргарет Патерсън?

Алекс често се среща с нея.

— Телефонът ѝ не отговаря.

„Отлично се нарежда! — зарадва се Памела. — Значи се е заел да я открие на всяка цена! Мога да се обзаложа на половината от бъдещото ми наследство, че сега дълбоко съжалява за този досаден разпит.“

— Е, както и да е — въздъхна Макс. — На всекиго се случва понякога да сгреша, нали?

— Особено на тези, които си забравят очилата у дома си.

Макс се засмя.

— Прибери си ноктите в лапичките.

— Тя би трябвало да прибере своите, а не да се опитва да забърква каша, които после другите ги сърбат. Кой знае защо си е наумила, че трябва да ревнува от Алекс. — За миг се спря, преди да го попита. — Знаеш ли защо е стигнала до това необичайно за нея падение?

Сега бе ред на Макс да замълчи, но след малко той ѝ отговори, като се постара гласът му да прозвучи небрежно:

— Никога не съм ѝ давал и най-малкия повод.

— А тогава защо си така неспокоен? — Сега бе неин ред да задава въпросите. — Алекс вече е достатъчно зряла, за да постъпва както намери за добре. Зная, че сте доста близки, но нали все пак не си ѝ настойник? — Цитираше буквално думите на Алекс.

— Много отдавна съм свикнал да се срещам с Алекс и сега не мога да преодолеея този навик — бавно започна Макс. — Нито пък искам да прекратявам отношенията си с нея.

— Тогава, ако се чуя с нея, ще ѝ го съобщя и ще я помоля да влезе във връзка с теб.

— А след като ние с теб така и така сме „влезли във връзка“, какво ще кажеш за една скромна покана за още по-скромна вечеря? Забелязал съм, че винаги се храня с много по-голям апетит, ако виждам насреща си едно красиво женско лице.

„Но вътрешният ми глас ми подсказва, че не си откровена с мен. Излиза, че Мойра не се е припознала. Злобна и отмъстителна кучка! Как можах да си загубя толкова време с нея!“

— Може би не би било зле — чу той смирения отговор на Памела.

— Прекрасно. Довечера, в осем при Лютес, става ли?

— Отлично — измърка Памела като доволна котка върху затоплен диван. — Ще се видим довечера, Макс. Дочуване...

Памела предаде на Алекс съдържанието на разговора си с Макс и побърза да добави:

— Сега се накуснахме като Никсън след Уотъргейт и то само заради глупавото ти решение да се криеш от Макс! Заради теб се

превърнах в долнопробна лъжкиня. И затова ми дължиш някакво обяснение, Алекс!

Алекс разбра, че е отишла твърде далеч, водена от пословичното си твърдоглавие, но не можеше да се спре.

— Не исках да те набърквам в тази каша, Памела, но помниш ли, че въобще не исках да идвам в Ню Йорк? Съжалявам, безкрайно съжалявам, че си излъгала заради мен, но нали ти обясних, че за нищо на света не желая да се срещам с Макс!

— Да не би да сте се скарали?

— Има нещо такова. Лош късмет извадихме, че тъкмо Мойра ни е видяла, но нали Макс знае, че тя неизменно забърква какви ли не бъркотии. Ако ние... исках да кажа ако ти успееш да поддържаш версията си само тази вечер, на вечерята ти с Макс, аз ти се заклевам, че повече няма да те принуждавам да го лъжеш.

— Дадено — съгласи се Памела и примирено въздъхна.

Повече не разговаряха и докато Памела се преобличаше, Алекс се постара да прикрие всички следи от присъствието си в апартамента на приятелката си — прибра личните си вещи, вестниците, книгите и списанията, купени от нея през последните дни — защото във всекидневната на Памела рядко се появяваха печатни издания. Накрая се качи по вътрешната стълба в спалнята си на горния етаж, но не запали лампите, защото искаше да наблюдава улицата.

След малко чу шумовете от пристигането на Макс — затръшването на вратата на автомобила му и мелодичния звън на звънеца. Смълчаната жена се приближи до прозореца и се скри зад тежката завеса. От прикритието си видя как Макс подаде ръка на Памела, издокарана в прелестна къса черна рокля и пухкава яка от норка, преди да я настани на задната седалка. Преди да влезе в колата, стиснал дръжката на вратата на колата, той се обърна и изпитателно огледа фасадата на къщата. Младата жена инстинктивно се отдръпна от прозореца, макар да знаеше, че не може да зърне силуета ѝ, прикрит зад плътната завеса. Изпрати с поглед отдалечаващия се автомобил, докато светлините на стоповете му се впиваха като червени иглички в зениците ѝ. Накрая въздъхна сломено, отиде в гардероба и взе куфара си.

Късно вечерта Макс остави Памела пред входа на сградата, но тя го покани на чаша кафе в апартамента си, за да го убеди докрай, че Алекс не е в Ню Йорк.

— Защо не? — съгласи се той.

— Кафе или любимото ти „Джак Даниелс“?

— Виж ти как добре си опознала навиците ми! „Не — помисли си Памела, докато наливаше уискито, — още не съм те опознала докрай! Ала Алекс очевидно те е опознала, щом така отчаяно се опитва да се скрие от теб.“ Макс седна в едно от креслата и се зачете в днешния брой на „Ню Йорк Таймс“, но го остави на масата, когато домакинята донесе чашите. Взе своята, благодари ѝ, отпи първата глътка и непринудено заговори:

— Дотук всичко мина много добре. А сега да прекратим тази глупава игра на криеница, която сте замислили вие двете — говоря за теб и за Алекс. Качи се горе и я доведи. Кажи ѝ, че на всяка цена държа да говоря с нея. — Бучките лед в чашата на Памела издрънчаха при трепването на ръката ѝ. Макс посочи с кимване към вестника. — Погледни кръстословицата! Не само че е решена от край до край, но и нейният почерк е невъзможен за имитиране. — Гласът му се втвърди. — Какво става в този дом? Защо ме разигравате като някакъв първолак?

Памела се надигна, макар краката ѝ да се подкосяваха.

— Повече не желая да бъда замесвана във вашите отношения. Най-добре е сам да поговориш с нея.

Тя се качи на горния етаж. Стаята на Алекс се оказа празна и тъмна. Провери в гардероба и видя, че липсват както дрехите ѝ, така и куфарът ѝ.

— Заминала е! — съобщи му тя, когато слезе във всекидневната. — Може би веднага след като сме потеглили към ресторанта.

Макс яростно стисна чашата си и тя се счупи в ръката му.

— Всичко е толкова глупаво! — изкрещя той. — Както и да е... Надявам се да ме предупредиш, ако се върне.

— О, Макс, кълна ти се, че повече нищо не знам!

— Но знаеш защо е дошла в Ню Йорк, нали?

— Защото аз я поканих.

— А аз я каних поне десет пъти, но тя винаги ми отказваше. Защо този път е приела?

„Той така или иначе ще го научи — каза си Памела, — затова няма значение кой пръв ще му каже.“ И тя му разказа за наследството на Крис.

След последните й думи Макс остана мълчалив толкова дълго, че Памела се изплаши да не е извършила непоправима пакост, като му е разкрила внезапната промяна в живота на Алекс. Най-после той наруши мълчанието:

— И кога се случи всичко това?

— В понеделник. Обадих й се веднага, след като се прибрах от адвокатската кантора. Ала категорично мога да потвърдя, че тя въобще не се зарадва. Хрумна й странната идея, че Крис е постъпил така само защото е искал да направи нещо напук на волята на майка си, че това всъщност не са негови пари, а парите на семейство Бингъм, които Ева е задигнала от Лади Бингъм... и разни подобни глупости. Наложих се да й покажа едно писмо от името на Крис, за да я убедя в противното... аз й го прочетох, защото тя самата никога не би надзърнала в чуждо писмо.

— Ти... какво си направила...?

— Написах писмото, като имитирах почерка на Крис, в което се обясняваше решението му да й остави половината от парите си. Трябваше да предприема нещо... — опита се тя да се оправдае, смазана от гневния поглед на Макс. — Знаеш, че Алекс си остава все същата добрячка и никога няма да се усъмни. Крис много отдавна бе споделил с мен, че възнамерявал да й остави щедър дял от парите си, и аз напълно одобрих намерението му.

— И какво се казваше в „неговото“ писмо?

— Ами... че оставя половината от парите си на нея, защото много я е обичал, макар тя да си въобразявала, че никой никога няма да я обикне. Че тя и аз сме били единствените личности, които са били от значение за него... което беше абсолютно вярно, че бил много благодарен за всичко, което тя е направила за него в трудните за него моменти. И това е истина. Той не изпитвал толкова мъчителна нужда да се среща с нея, след като се запознал с мен, обаче искал винаги да остане близък със сестра си, да се среща и да споделя с нея терзанията си. Можел да й остави само пари, но й ги давал от все сърце.

— И за каква сума става дума в завещанието му?

Памела го погледна право в очите.

— За пет милиона долара годишно.

Макс отново се замисли.

Памела се наведе напред и заговори разгорещено:

— Не знам какво се е случило между теб и Алекс, но тъй като добре ви познавам и двамата, мисля, че е било нещо много сериозно — тя се разтреперва само като чуе името ти. Винаги съм мислила, че не си способен да я нараниш, затова трябва да се е случило нещо ужасно, за да те избягва Алекс по всякакъв начин.

Макс примирено сви рамене.

— Опитах се да я целуна.

Памела го удостои с поглед, изпълнен с разбиране.

— Искаш да кажеш... че си прекрачил невидимата линия, която разделя възпитаните хора от останалите?

— А освен това й наговорих доста неща в момент, когато бях крайно разгорещен и не можех да се контролирам добре... — Макс млькна, а на лицето му се появи изразът, типичен за всички престъпници, заловени на местопрестъплението.

— Да... едва сега започвам да разбирам... — въздъхна Памела. — Ти сам си разрушил образа, който тя е изградила за теб в съзнанието си. Пигмалион се е влюбил в статуята, изваяна от ръцете му. Но защо, след като сте близки приятели от години, ти изведнъж реши да прекрачиш границата, отвъд която чистото приятелство се превръща в нещо съвсем друго?

Макс повдига веждите си.

— Имаш ли време за сериозен разговор?

— Имам безкрайно много време.

Той погледна часовника си.

— Добре... ще успея да хвана самолета утре сутринта. Знам къде е отишла.

— Ще тръгнеш по следите й?

— Разбира се! — възкликна изненаданият мъж.

Памела се усмихна насърчително, но Макс се почувства много неудобно, като влюбен хлапак, заловен при тайна среща с любимата си.

— Е, Макс Фабиан... — Памела се облегна на възглавницата. — Значи доживях да те видя влюбен до уши!

— Никой не е по-изненадан от самия мен — призна си Макс, едва прикривайки притеснението си.

— Аз пък не съм изненадана. Не е чудно, че Мойра ти е позвънила. Тя очевидно те е разбирала по-добре, отколкото си предполагал. Иначе защо ще те ревнува? Ние, жените, притежаваме шесто чувство за тези неща. И трябва още да ти призная, че винаги съм те мислила за много съобразителен мъж, но сега си като заслепено дете. Малко повече време ми отне да проникна зад бронята на Крис. Познавах го отдавна, но много по-късно разбрах, че от един момент нататък той престана да бъде за мен само близък приятел, макар че още в началото на запознанството ни той ми показва, че ме харесва като жена. — Памела поклати глава. — Ех, какво ли не се случва в този живот? Кой би могъл да си го помисли?

— Поне не и аз — съгласи се Макс. — Още имам проблеми в търсенето на партньорка, макар да изминаха двадесет години, откакто за пръв път видях Алекс.

— Според мен — добави Памела и се разположи удобно в креслото си, отрупано с възглавнички — добре направи, че ми разказа всичко това.

Когато стигна до летище „Кенеди“, Алекс разбра, че всички полети се отлагат. Един от излитащите самолети претърпял авария, преди да се вдигне във въздуха, и сега бяха блокирали пистата. Четири полета бяха пренасочени за Нюарк. На пътниците се предоставяше изборът или да се прехвърлят на друг самолет, или да изчакат отстраняването на аварията.

— Колко дълго ще трае полетът до Нюарк? — попита Алекс чиновника зад гишето на „Бритиш Еървейс“.

— Два часа и половина. Ако желаете да почакате извън зоната на терминала, може да използвате специално предвидените автобуси.

Алекс грабна куфара си. „Пътуването ми се обърка още от самото начало“ — каза си тя. Вроденото ѝ чувство за хумор ѝ се притече на помощ и тя се засмя. Олекна ѝ. Стоеше сред препълнения с хора коридор и се смееше до сълзи. Няколко пътници се извърнаха и я изгледаха с недоумение. Алекс извади носната си кърпичка и избърса очите си, отново хвана дръжката на тежкия си куфар и пое към изхода.

На площадката пред широките врати се бяха струпали много хора, но от автобусите нямаше и следа. Но покрай бордюра се виждаха подредени в дълга линия двадесетина таксита. „Нима съм обречена? — запита се тя. — Нима някой ме е урочасал, за да не се измъкна никога от този град?“ Остави на земята куфара, натъпкан с книги, и въздъхна унило.

„Каква сила се крие в съдбата? — помисли си тя. — Същата тази съдба, в която майка ми сляпо вярва. Може би сега тази невеста, загадъчна съдба е решила да се заеме с мен? Възможно ли е никога да не успееш да избягаш от нея, колкото и бързо да бягаш? Глупости, това е пълна безсмислица! Няма никаква логика! Хората сами изграждат съдбите си. Погледни ги, всичките тези изнервени и запъхтени създания, пъплещи във всички посоки. О, каква каша забърках... Но Макс няма да остави нещата така... на самотек. Ще хукне след мен, нали го познавам! Но какво правя аз? Защо съм тук, на това летище? Пак постъпвам детински, защото съм невежа, нали така ме нарече той? Защото искам да си остана затворена в моята кула от слонова кост. Защото не искам да живея, искам само да влача жалкото си съществуване! Ако сега се кача на самолета, ще скъсам най-прекрасната любов, която съм преживявала някога. И той ще има пълното право да ме презира. Нима това искам да получа от съдбата? О, какво да правя? Да заживея с Макс... това напълно ще промени живота ми. Ами ако той не желае? Стига, Алекс, трябва да се стегнеш, да разбереш, веднъж завинаги, какво искаш, и което е още по-важно — защо го искаш.“

— Значи ти си бил този, който е заявил, право в лицето й, че тя е сексуален невежа? — закиска се Памела, когато Макс свърши разказа си.

Макс свъси вежди.

— Тя ли ти го каза?

— Да, но без да посочва кой е бил събеседникът й. Сигурно е била наранена до смърт.

— Опитвах се да възбудя искрици живот в нея.

— Макс, нима още не си проумял, че Алекс се нуждае от насърчаване, а не от критика. Знаеш, че няма никакво самочувствие

като жена, затова се е посветила изцяло на книгите си. Доскоро и аз я разбирах едностранчиво, защото тя разкриваше пред мен само малка част от преживяванията си, от мислите и чувствата си. Трудно се отпускате, странеше от всички, не обичаше да споделя проблемите си. Крис ми спомена, че тя съвсем не е такава, каквато изглежда на пръв поглед, но аз проумях това едва след смъртта му. Разбира се, тя сега си въобразява, че ти си пожелал само да се позабавляваш с нея, защото вече те е виждала с няколко жени, всяка от които е неин пълен контраст. Естествено е да не повярва, че мъж като теб може да изпитва към нея някакви по-дълбоки чувства.

— Но аз винаги се стараех да я утешавам по някакъв начин — неловко протестира Макс. — Струваше ми се толкова самотна и нещастна.

— И с това си спечелил сърцето ѝ.

Макс кимна, но очевидно все още не можеше да повярва, че отношенията между него и Алекс са стигнали до такава дълбочина.

— Сега трябва да се постарая да я убедиш, че промяната в отношенията ви е нещо естествено, че това с нищо не я застрашава — посъветва го Памела. — Защото си разрушил стария образ, който тя си е изградила за теб в мислите си. Всяка нормална жена, ако е предмет на твоето ухажване, с гордост ще окачи в рамка първото ти любовно писмо до нея. Но Алекс не е като другите. Майка ѝ, тази егоистична кучка, доста се е постарала, за да смачка самочувствието ѝ, затова сега ти е нужно цялото търпение, на което си способен, цялата ти воля, за да успееш да разчупиш черупката, в която Алекс се крие. — Младата жена се усмихна насърчително. — Но ако някой може да се справи с тази тежка задача, това си само ти и никой друг. Не забравяй, че притежаваш такива предимства, с каквито никой друг мъж не може да се похвали.

— Да, зная това, и мислех да ги използвам. Но ти сигурна ли си, че тя ще пожелае да бъде склонена, че ще иска да се среща с мен? Или вече съм разчупил всичко на малки парченца, които сега не могат да бъдат залепени?

— А не ти ли идва наум, че може би въобще не е нужно да се опитваш да слепваш тези малки парченца? Не е ли по-добре да купиш нова ваза, вместо да си блъскаш главата над парчетата от счупената ваза?

— Не искам Алекс да се променя. Харесвам си я такава, каквато е. Затова...

— А обичаш ли я, Макс?

Макс тежко въздъхна.

— Да. И то не от вчера, макар нито аз да съм го признавал пред себе си, нито тя да го е разбирала. Много мислих... и сега продължавам да мисля как се стигна дотам... но вече се убедих, че всичко се дължи на това, че изгубих търпение да чакам отговора ѝ, затова реших да ускоря събитията и ето резултата: тя изгуби душевното си равновесие. Всичко бих дал, за да си я върна, но...

Памела поклати глава и го прекъсна с рязък жест:

— Макс, скъпи, в любовните дела ти се оказа непоправим наивник! Не можа ли да разбереш, че тя те обича, че сърцето ѝ се разтуптява още щом чуе стъпките ти в коридора? Иначе щеше ли да се стигне дотам да се крие от теб? Щом го приема така болезнено, изводът е само един: тя страда по теб, дълбоко и неутешимо. Алекс винаги те е харесвала, но сега те обича, с цялата обич, която една жена може да поднесе на своя любим.

Макс заобиколи масата и се наведе над креслото ѝ.

— Винаги съм си мислел, че Крис изтегли голямата печалба от лотарията на живота, когато те намери, но едва сега се убедих, че си истинско съкровище. — Целуна я звучно по бузата. — Дължа ти много за помощта, Памела, и се надявам все някога да успея да ти се отблагодаря.

Тя го изпрати до вратата и тихо промълви:

— Все пак не мога да проумея защо се изненада толкова силно. Винаги съм очаквала между вас двамата да пламне необикновено дълбока и нежна любов.

— Очевидно и Мойра е очаквала същото, а това означава, че с нещо съм се издал пред нея... струва ми се, че се досещам с какво... И защо поканих Алекс да се върне в Швейцария? За да бъдем заедно, разбира се, и затова се наложи дълго и предълго да убеждавам Ева. Но едва днес осъзнавам, че съм искал да изтръгна Алекс от нейното убежище в Англия и да я принудя да заживее истински... с мен, естествено. Вероятно съм се надявал, че няма да се справи с житейските трудности и ще се обърне за помощ към мен.

— Но тя има сили сама да се справи с живота, Макс — усмихна се Памела. — Любовта е нещо съвсем различно от помощта за преодоляването на препятствията в ежедневната ни надпревара. Ахилесовата пета на Алекс винаги е било отношението и влиянието на майка ѝ, макар да се е научила много успешно да го прикрива. Както ти казах, едва напоследък тя разкри истинските причини, поради които Ева цял живот я е отблъсквала от себе си. И тази студенина в поведението на майка ѝ не би се променила дори и ако Алекс приличаше в лице на Елизабет Тейлър — защото Ева не е могла да понася самата мисъл за съществуването на дъщеря си. След като Алекс разбра тази горчива истина, душата ѝ се освободи от сковаващия комплекс за малоценност. Е, като изключим упреците, с които в този миг се отрупва, и то само заради теб.

— Дано се окажеш права! — разгорещено кимна Макс. — Защото не искам дори и да мисля, че ще мога да живея без Алекс!

Памела се засмя.

— Бъди спокоен, тя ще се погрижи за всичко! Ти само я настигни, успокой я, за това много те бива... не мога да го отрека. Но моля те, не ме намесвай повече във вашата гонитба. Уморих се да следя толкова резките промени във вашите отношения.

Памела отвори вратата, за да изпрати Макс, но ахна, стъписана. Пред прага стоеше Алекс, протегнала ръка към звънеца.

Без да обръща внимание на смаяните физиономии на Макс и Памела, Алекс заяви с напълно спокоен тон:

— Макс, моля те, би ли платил за таксито вместо мен? Нямам достатъчно долари в себе си, а шофьорът упорито отказва да приема пътнически чекове.

Памела, загубила дар слово, машинално затвори вратата след Алекс. Макс, за секунди преминал през трите напълно противоречиви душевни състояния — облекчение, радост и гняв — сърдито извика:

— Какви ги вършиш, по дяволите? Нима си въобразяваш, че можеш да ме разиграваш като десетгодишно хлапе! Пристигнала си в Ню Йорк... добре... но защо не ми се обади още от летището? Първо на мен трябваше да се обадиш, разбра ли?

Алекс посрещна гневния му изблик с неочаквано дори и за нея хладнокръвие. Викът му отекна в ушите ѝ, оглушителен в първия миг, но бързо заглъхна. Той смаяно я изгледа — тя стоеше пред него

несмутима, самоуверена и дори тъй безпристрастна, че дъхът му секна и желанието му да крещи до припадък се изпари. Вълнението му постепенно затихна, за да отстъпи пред чувството за празнотата, толкова дълбока и застрашителна, че едва не му прилоша. Повтаряше си наум, че тя, с лекомисленото си поведение, заслужава много по-сурови упреци, че се държи като дете, а не като зряла жена... „и какво, по дяволите, търся аз от нея, щом е емоционално недоносче?“. Но сега вече знаеше. Искаше я, копнееше за нея, такава, каквата е, макар да не е бляскава красавица или образец на покоряваща женственост. „Жадувам за ръцете ѝ, за очите ѝ, за милувките ѝ, искам да слушам гласа ѝ, да очаквам стъпките ѝ... И може ли да се намери по-умна и честна, справедлива и безкористна жена от нея? Трудно се справям с нея, защото е упорита като испанско муле, защото цялата е само едно кълбо от нерви, но така се е вплела във всяка клетка от тялото ми, че дъхът ми спира от мисълта, че мога да я изгубя!“

Сега се чувстваше като надвиснал над бездна — само една неправилна стъпка и всичко за него ще бъде погубено — прекалено далеч се бе озовал, за да му бъде простена тази погрешна стъпка. И в този миг внезапно в пламналия му мозък изплуваха думите на Памела. „Нима всичко е само една игра? — Усети как гърдите го стегнаха. — Проклет да съм, ако оставя всичко между нас да се превърне само в някаква жалка игра!“ Изведнъж в сърцето му трепна ново подозрение: а откъде да е сигурен, че Алекс ще го разбере или и този път ще побегне от него, съсипана душевно заради някакво глупаво недоразумение.

Алекс видя напрежението, изписано по лицето му, опитите му да овладее емоциите си и, неочаквано за самата нея, на сърцето ѝ олекна — сега щеше да сложи край на безцелното си лутане — защото още с първия поглед разбра най-важното: лицето му толкова красноречиво издаваше чувствата му, че всякакви думи бяха излишни. Разбра и още нещо, не по-малко неочаквано — този мъж бе преживял и още преживяваше дълбоки страдания, за които тя бе единствената виновница. Но този път реши да остане вярна на себе си. Женският инстинкт ѝ подсказа, че поне в началото не биваше да се издава.

— Макс... дължа ти едно огромно извинение — започна тя с откровен тон. — Грешка, абсолютна грешка беше, че не те предупредих, че ще идвам в Ню Йорк. Е, понякога и мен нещо ме

прихваща... не можах да измисля как точно да ти го съобщя... — Поколеба се за миг, но той неволно се усмихна насърчително и тя намери сили да продължи: — Брат ми е оставил на мое име половината от богатството си! Невероятно, нали? Аз съм богата, Макс! Много, много богата!

Този път Макс се постара да не се издаде. „Защо, защо си играе с мен като котка с мишка? Нима си въобразява, че ще успее да ме заблуди? — Мислено благодари на Памела, че го бе поканила в апартамента си след вечерята в ресторанта. — Иначе само Бог знае как можех да я открия! Но не бива да забравям, че Алекс си остава непредсказуема и мъчна за убеждаване.“

— Така ли? — ограничи се той с най-краткия и най-неясния от възможните отговори.

— Именно затова пристигнах в Ню Йорк... за да обсъдя с Памела този неочакван дар от съдбата, защото тя получава другата половина от наследството на Крис. — Внезапно се разсмя и Макс я изглежда смаяно. За миг се изплаши да не е загубила разсъдъка си, но бързо схвана, че Алекс всъщност само се опитва да прикрие смущението си. — Можеш ли да си представиш какви угризения ме налегнаха, щом узнах от адвокатите в Женева, че съм една от наследниците на Крис? Ако не беше Памела...

— Да, мога да си представя — прекъсна я Макс и видя подозрението, блеснало за миг в очите ѝ, което той погрешно бе взел в първия миг за израз на съжаление и вина.

— Но Крис го е направил само защото ме е обичал. О, Макс, ако знаеш колко съм объркана... Можеш ли да проумееш какво е да узнаеш, че някой те е обичал тъй силно, че е готов да ти остави половината от всичко, което притежава... Много мислих, много нощи не спях, но накрая нищо не се реших да предприема. Крис ми дарява свободата, а дори и ти не можеш да разбереш какво означава това за мен, за целия ми живот!

— Е, струва ми се, че бих могъл да го оценя по достойнство — отвърна Макс с горчива гримаса, недоволен от скромната роля на съветник, която тя отново му отреждаше.

Но Алекс се усмихна окуражително.

— Най-после ще заживея истински! — Изведнъж радостта ѝ помръкна. — Да, навярно беше прав, когато каза онази вечер във

вилата, че трябва най-после да разчупя черупката си, да се отърва от комплексите си и да заживея в реалния свят. Съжалявам, че твърде късно прозрях колко ценен е бил този твой съвет... но сега съм решила да се променя и да поправам грешките си... — Усмивката ѝ сега бе топла и нежна. — А за нас двамата... за нищо на света не бих се отказала от нашето приятелство. — Приблужи се до него. Стори му се, че устните ѝ в следващия миг ще докоснат лицето му. — Ще бъдем ли отново приятели, Макс?

Извърна се с гръб към него — трябваше на всяка цена да прикрие усмивката си, защото не можеше да овладее лицето си, затова припряно заговори:

— Умирам за чаша кафе. Прекарах няколко часа в пътуване напред-назад, без всъщност да знам къде искам да отида. Искаш ли и ти една чаша кафе?

— Не, благодаря — сковано промълви Макс. Гласът му прозвуча така унило, че развеселената Алекс се запита как ли ще се справи той сега с тази неочаквана промяна в отношенията им. Обърна се към него. Сърцето ѝ се сви, когато погледите им се срещнаха — в очите му прочете съчувствие, възхищение и любов, облекчение и тревога едновременно. Стори ѝ се, че тя бе прехвърлила от своите върху неговите рамене някаква огромна тежест, макар всъщност и двамата да не смееха в този миг да помръднат от местата си. За нея този съкровен миг бе миг на откровение. Сякаш бе взела ролята на Алиса от „Страната на чудесата“ и сега разклащаше внимателно изгражданата къщичка от карти, в която всяка карта доскоро бе асо пика, но сега внезапно се превърна в асо купа — така любовта изтласква сляпата омраза. „Как е могло така да съм се лъгала?“ — помисли си Алекс, докато потъваше в царството на мечтите си. Инстинктивно предусети, че в следващия миг може да загуби самообладание и да се хвърли на врата му, обляна в сълзи. Не, за нищо на света не биваше да му позволи да я вижда слаба и унижена! Кой знае каква глупачка ще изглежда в неговите очи? След като бе взела решение да държи на достойнството си, на всяка цена трябваше да го удържи.

— И така — започна Макс, — ти измина целия този път до летище „Кенеди“ само за да избегнеш срещата с мен, за да не узная от самата теб, че наследяваш пет милиона долара годишно. Но щом се

озова там, внезапно промени решението си и се върна тук, за да започнем всичко отначало. И докъде смяташ да стигнем?

Алекс го изгледа разочаровано.

— Памела ти е казала, нали?

— Да, Памела ми го каза. Но сега това вече няма значение. — Гласът му се надигна застрашително. — По-важното е да не се опитваме да се самозалъгваме, Алекс!

— Как може да се самозалъгваме? Става дума за пет милиона долара! — сърдито възкликна Алекс. „Нима вече започнаха игрите между нас?“ — огорчено си помисли тя, но с нищо не издаде подозрението си.

— За теб, Алекс, парите сами по себе си нищо не означават. Ще промениш ли живота си, след като забогатя така внезапно? Затова са нужни не само пари, но и още нещо. Ти се нуждаеш от такава душевна промяна, каквото не се купува дори и с пет милиона долара. — Макс се забавляваше, докато ѝ обясняваше тези елементарни истини, защото забелязваше в Алекс едно ново качество — стремеж да се противопоставя на влиянието му.

— Излиза, че отново ние с теб се озовахме в началната точка, така ли би трябвало да те разбирам? — Тонът ѝ стана нетърпелив и отегчен, явно не желаше те двамата отново да се заровят в миналите истории. Въпреки това го удостои с любезна, опрощаваща усмивка. — Зная, че се стремиш да ми даваш най-разумните съвети, на които си способен, но нали така беше от първите дни на познанството ни? Винаги ще ти бъда безкрайно благодарна, Макс, за всичко, което си направил за мен, обаче сега всичко е по-различно. — Продължи отривисто, с далеч по-хладен тон: — Бих искала да те помоля да не се преуморяваш в грижите си за мен, става ли? Защото не съм твоя робиня, не съм твоя собственост.

Макс само се усмихна и сърцето на Алекс подскочи.

— О, да, да, разбира се — съгласи се той, а от гласа му тръпки пропъльзяха по кожата ѝ. — Ти ми принадлежиш от мига, в който те видях да четеш, свита в креслото пред камината, „Алиса в страната на чудесата“. Ти си моя, а аз те чаках достатъчно дълго, безкрайно дълго, докато пораснеш и осъзнаеш тази истина. — Усмивката му се промени, гласът му стана много по-плътен. — И сега отлично съзнаваш, че

времето на детските игри отдавна отмина, защото самата ти си се променила.

Алекс не можеше да откъсне погледа си от неговия. Той бавно пристъпи към нея.

— Не мисли, че за промяната в теб е виновна налудничавата атмосфера на безразсъдна волност, с която се слави този град. Не, Алекс, работата не е в това, че сега си в Ню Йорк, а в това, че сега отново си с мен. Ти най-сетне проумя това, което толкова дълго се мъчих да те накарам да разбереш — че аз не си играя с теб. Никога в живота си не съм бил по-сериозен. Тръпките по тялото ми, копнежът в гърдите ми го подсказват и на двама ни, макар разумът ми да ми заповядва да се опитвам да прикривам чувствата си.

— Разбирам... — прошепна Алекс, все още разкъсвана от колебания. — Ти ми действаш така странно... упойващо като дъха на пролетните цветя...

Макс отметна глава назад и шумно се разсмя, преди да протегне ръцете си към нея.

— Тази нощ много мислих за нас двамата и за играта, която се опитваме да играем. — Притисна я към себе си, ръцете му я обвиха отвсякъде. — Но не е ли по-добре да сменим играта, Алекс...

Много по-късно, след полунощ, бавно галейки с пръст очертанията на устата му, която допреди миг бе целувала в захлас, Алекс попита сънливо:

— Нима това се оказах аз? Коя?

— Твоето момиче.

— Не. Но ти се оказа жената на моя живот. Моята любима жена.

— Значи повече няма да ме наричаш „хлапе“, така ли?

— Така се обръщам само към децата.

Алекс въздъхна щастливо и се протегна, без да се изскубва от прегръдката му.

— Съжалявам, че толкова дълго те накарах да ме чакаш.

— Никой не е изкарал по-дълъг пубертет от теб — съгласи се Макс, — но нали всичко, с което се заловиш, го правиш безупречно?

Памела още не бе станала, когато чу приближаването на стъпки към леглото си. Щом приятелката ѝ се надвеси над нея, Памела веднага се разсъни окончателно и рязко се надигна.

— Казвай веднага! И стига си ме измъчвала! Мразя да тъна в неизвестност! Ще се уредят ли отношенията ти с Макс?

— Да, Памела, вече всичко е наред... — прошепна Алекс и предпазливо погледна към вратата.

— О, слава богу! Струваше ми се, че повече не бих могла да издържа на този фарс.

— Защо? Не ти ли напомня на „Комедия от грешки“? При това повечето от грешките бяха вписани на моята сметка.

— Да не би да сте си говорили само за Шекспир?

— Макс ми показва как да навляза в първата ми роля, при това не в каква да е пиеса, а в „Ромео и Жулиета“, представяш ли си?

— Горкият Макс! На какво ли не е готов да се подложи, само и само да бъде с теб! Но сега най-важното е какво смята да прави с теб.

— Няма значение! Нали любящата жена трябва да е готова както за най-хубавото, така и за най-лошото — насмешливо отбеляза Алекс, но интонацията ѝ издаваше, че е на върха на щастието си. — И на всичкото отгоре, утре, понеже се пада неделя, ще ме представи на родителите си.

— Като добре възпитан италиански годеник.

Памела се облегна на възглавницата и отмести от масичката последния брой на „Вог“^[2].

— Е, след като реши да се заемеш сериозно с него, не ми остава нищо друго, освен да ти припомня добрата стара пословица: „Всичко е добре, щом завършва добре“.

Алекс прихна от смях.

— Както би казал Макс, дължа ти една услуга, Памела. Благодаря ти за всичко. Ти ме накара да дойда в Ню Йорк, ти ми помогна да прогледна, защото в отчаянието си аз съм била сляпа за толкова очевидни неща.

— Обясни ми само едно: защо се върна от летището?

— Съдба...

— Съдба ли! Откога започна да вярваш в съдбата?

Алекс ѝ обясни какво бе преживяла на летището.

— Следователно последната, решаващата дума все пак е била твоя! — изтъкна Памела.

— Да, наистина беше така, обаче не мога да отрека, че нещо ме подтикна да постъпя по този начин.

— А Макс спомена ли ти нещо за някаква кръстословица?

— Да. А аз, глупачката, си въобразявах, че съм прикрила всичките следи от присъствието си в този апартамент. Как можах да забравя за вестника, хем беше най-отгоре на купчината стари вестници!

— Да не би подсъзнателно да си искала да оставиш някаква следа?

— Именно! През целия си живот съм вярвала, че за всяко събитие може да се намери обяснение, при това логически издържано обяснение. А сега вече се убедих, че за много явления въобще не могат да се открият смислени причини. На човек му остава само изборът да ги приеме или да ги отхвърли, да заяви: „Това не може да бъде!“. И ако този път реших да му кажа „да“, това до голяма степен се дължи на твоето влияние, Памела.

Алекс се изпъна и уморено се прозина.

— Боже мой, колко съм уморена... Много късно заспах, а се събудих доста рано.

— Към колко ще дойде Макс тази сутрин?

— В единадесет. Целият ден ще бъдем навън, но ще се радваме, ако довечера се присъединиш към нас.

— С удоволствие.

Алекс не обичаше да демонстрира прекалено често чувствата си, но този път не издържа и се притисна към Памела.

— Благодаря ти, Памела, още веднъж ти благодаря за всичко.

Памела се усмихна, но успя да прикрие тъжната си гримаса, която Алекс, прекалено увлечена в щастието си, пропусна да забележи. Гримаса на отчаяние и завист.

„Откога това момиче не се е радвало на подобно щастие — каза си Памела. — О, Крис, в такива мигове най-много ми липсваш!“ Измъчвана от прекомерната си чувствителност, тя не можеше да бъде напълно сигурна дали някога ще намери друг мъж, който ще успее да покори сърцето ѝ, истинският мъж, за когото ще си струва да посвети остатъка от живота си. Защо Крис си отиде тъй рано, в разцвета на

младостта си? Поне ѝ бе оставил достатъчно пари, за да може да си позволи отсега нататък да бъде много по-претенциозна и взискателна при избора на партньор. „Още нямам три десет и пет — въздъхна Памела, — но вече знам достатъчно за мъжете, за да не се оставя някой негодник да ми завърти ума, както стана с Фриц... но тогава бях само на двадесет и една. Да... следващия път няма да има възторжени очаквания и необуздани фантазии...“ Памела ядосано блъсна възглавницата настрани и се изпъна по-удобно в розовите си копринени чаршафи. „Ех... — замечтано си помисли тя — знам, че той е някъде тук, може би някъде съвсем наблизко. И ще го срещна, ако не тази година, то поне през идващата. Но защо трябва да чакам толкова дълго...“

— Днес целият град ни принадлежи! — възторжено я посрещна Макс. — Откъде искаш да започнем?

— Към колко часа трябва да пристигнем в ресторанта на семейство Фабиани?

— Около три следобед, защото тогава брат ми се освобождава от дежурството си в полицейския участък, а към три и половина си тръгват и последните посетители. А щом се опразни залата на ресторанта, всички ще се съберем около голямата маса, цялото ни семейство...

— Тогава защо преди това да не пообиколим магазините? Струва ми се, че съм длъжна да се представя както трябва пред семейството си.

Алекс му посочи широкото си дебело тъмносиньо палто, под което носеше един от онези строги костюми, които Макс винаги наричаше на шега „прекалено академични“.

— Дадено — веднага се съгласи той. — Крайно време е да излезеш от хралупата, в която прекара зимния сън. Да потегляме към Блумингдейл.

Ако всичко бе останало само в нейните ръце, тя, която никога не бе проявявала подчертан интерес към модното облекло — пък и какво да си избере с този широк ханш и едри рамене — отново би взела нещо подобно на палтото, което сега висеше на раменете ѝ. Но Макс с презрителен поглед отмина щандовете за евтини сиви костюми за

нископлатените машинописки и наивните моряшки блузи за сервитьорките в закусвалните, за да я заведе до една наконтена консултантка по модата. Поговори две-три минути с нея и повика Алекс при тях. Алекс неохотно пристъпи и застана до консултантката, но се чувстваше неудобно, като куче, захапало по-голям кокал, отколкото може да сдъвче. Тримата се скриха в малкото помещение зад щанда, Макс се отпусна на единственото кресло, а жената и Алекс изчезнаха зад завесата в дъното. Консултантката накара Алекс да смъкне всичко от себе си, но, слава богу, накрая се смили и ѝ разреши да не съблича пликчетата. И започна да променя външността на клиентката си сантиметър по сантиметър. Първо се появи великолепно скроена пола от чиста вълна, с едва уловим нюанс на сиво-кафяво, която жената ловко спусна до прасците на Алекс. После пристегна кръста ѝ с широк колан от телешка кожа с цвят на прегорял кестен, с масивна златна катарамата, а отгоре спусна бяла риза от необикновено плътна коприна. Опитната консултантка не забрави да привърже врата на клиентката си с високо вдигнато златно колие, подбрано в тон със златните копчета на ръкавелите. Отгоре нахлузи плътен вълнен жакет, с доста сложен десен — в него се редуваха нишки в тъмнокафяво, прасковено, бледосиво и кремаво, като кадифеното коланче на жакета доминираше с подчертания си цвят на зряла праскова. Цялата украса бе завършена в мига, когато жената поднесе на Алекс чифт блестящи кожени ръкавици и великолепна дамска чанта, ръчна изработка. За финал двете златни обици във формата на миниатюрни капки допълниха блясъка ѝ.

Смаяната Алекс, лишена от дар слово, стоеше като истукан през цялото време, докато жрицата на модата бавно свещенодействаше около тялото ѝ. За пръв път в живота си посрещна с радост отражението си в огледалото и веднага се зарече, че първото, което от днес ще трябва да изтрие от съзнанието си, е онова отвратително чувство на неудовлетвореност и мъка, с което досега всяка, абсолютно всяка сутрин се затътряше към огледалото. Сега не направи опит веднага да отклони поглед от отражението си, напротив, дълго не можа да откъсне очи от тази непозната, освежена и привлекателна жена, която я съзерцаваше отсреща. Примигна недоверчиво, завъртя се наляво и надясно, отначало съвсем бавно, но после по-бързо, така че полата ѝ се вдигна над коленете, високо над лъщящите кожени ботуши,

а накрая пак се върна към бавното темпо ревностно да огледа всеки сантиметър от непознатата си, неузнаваемата си външност. Сълзи на щастие напиха в очите ѝ и когато се появи иззад завесата, за да се покаже на любимия си мъж, смаяният му поглед довърши чудото.

— За бога, ти ли си това, Ал... Алекс?

Стана от креслото и неуверено пристъпи към нея, неспособен да каже още нещо, само премигна с очи.

Високият ѝ ръст, едрите ѝ рамене и дългите ѝ крака се прикриваха великолепно под дрехите, избрани сякаш от някакъв невидим магьосник. Тоновите прекрасно си подхождаха с цвета на кожата ѝ — съвсем леко матова, напомняща за гъст каймак, а комбинацията от светлооранжевото и блясъкът на златото чудесно хармонираше със зеленото в очите ѝ. Цялостният ефект бе изумителен, подчертаващ безупречното обаяние, което се криеше в класическия стил, и същевременно — неописуемо елегантен.

Преди да излязат от магазина, Макс плати сметката. Алекс успя да зърне сумата, изписана най-долу на листа, набързо пресметна, че се равнява на двумесечната му заплата и ахна от изненада. Но той веднага пресече опитите ѝ да протестира:

— Стига, скъпа, та това е първият ми подарък за теб, от толкова години насам!

По пътя към изхода Алекс не пропусна нито едно огледало — трябваше да се увери, че не сънува, че елегантната жена в отражението е именно тя, а не някоя непозната.

— Почакай, трябва да свършим още нещо! Последното за днес, обещавам ти — набързо рече Макс и я поведе към фризьорския салон на ъгъла. Там той изпи чаша кафе и прелисти дебелите неделни вестници, а в това време фризьорът сръчно изми косата ѝ, ловко пребоядиса няколко кичура — всъщност ги изруси, после я подсуши, за да бухне, и я нагласи умело в най-модерния стил — според обясненията на асистента му вдигната нагоре и нежно сплетена отзад, с леки извивки около ушите. Под силните лампи тя цялата блестеше като току-що полиран диамант.

— Сега си още по-хубава — одобрително кимна Макс, когато тя му се представи, за втори път в една и съща сутрин.

— Но през цялата сутрин ти с нищо друго не се занимаваш, освен да се въртиш около мен — смутено промълви Алекс.

— Да, но си струваше усилията и времето. — Погледът му я обгърна, мек като кадифе, за да ѝ напомни за нежния допир на дългите му изящни пръсти. — Да, да, струва си, и то много повече!

Докато приближаваха козметичния салон, Макс се усмихна затворнически и подшушна на ухото ѝ:

— Нали знаеш, че тук съм вътрешен човек и мога да ти издействам каквото пожелаеш. Ти само ми кажи...

— По-добре изчакай в приемната — засмя се Алекс. — Обожавам новия си образ, но не искам да го развалям с фалшиво разкрасяване.

„Значи още са останали малки, но тлеещи гнезда на съпротива у нея — каза си Макс, — включително и решителното ѝ противопоставяне на всичко, което е свързано с дейностите на майка ѝ. Добре, дори много добре. Не трябва да се избързва. Всяко нещо с времето си...“

Щом излязоха навън, на Лексингтън авеню, той я попита:

— А сега накъде? Искаш ли да се поразходим като обикновени туристи? Като онези провинциалисти от Айова и Дивия Запад, които само въртят главите си наляво и надясно, без да спрат да цъкат с език?

— Бих искала да видя къде работиш — неочаквано рече Алекс. — Може ли да влезем, въпреки че е неделя?

— За теб всичко е разрешено.

Не след дълго пред тях се извиси внушителната сграда на „Ева Черни Козметикс Инкорпорейтид“ — шестдесететажна кула с блестящи матови прозорци.

— Човек може да си помисли — замислено промълви Алекс, — че архитектът съзнателно е целял да постигне този бляскав ефект.

— Да, но си струва парите — поучително отвърна Макс.

— Нима има състезание коя компания ще накичи сградата си с повече огледални прозорци?

Той предпочете да си замълчи, само натисна звънеца и след малко към парадния вход се приближи портиерът с пистолет на пояса си.

— Здравейте, мистър Фабиан. Пак ли преминавате на седемдневна работна седмица?

— Не, днес идвам само за да покажа офиса на младата дама.

Прекошиха огромното преддверие, блестящо, цялото в мрамор, за да се насочат към някой от асансьорите. Макс избра „директорския асансьор“, както го наричаха секретарките, който ги отведе направо на етажа на висшите служители, със стъклен покрив и сребристосиви килими. По стените висяха копия от рекламни плакати и корици на списания, възхваляващи постиженията на компанията на мадам Черни, на повечето от които се виждаше образът на Мойра Хейнс като лицето на поредната рекламна кампания, права или седнала сред китайски вази от династията Мин, сред прелестни орхидеи, пред галерия с портрети на херцозите Ланкастър, до маса, отрупана със сребърни прибори, внушаваща идеята за силата на богатството, неотразимо красива и подкупващо привлекателна. От погледа на Макс не убегна, че Алекс внимателно и напрегнато огледа фотографиите на Мойра, всичките до една. Стигнаха до вратата в дъното на коридора и Макс я отвори, след като набра цифровия код за секретната ключалка.

— Защо са тези мерки за сигурност? — попита изумена Алекс.

— Всичко на този етаж е строго секретно. Само оттук конкурентите ни могат да узнаят за бъдещите ни ходове. Защото в нашия бизнес правилата на играта са безмилостни.

Кабинетът му се оказа ярко осветен — две от стените бяха изцяло остъклени.

— О! — възкликна Алекс. — Каква гледка! Как въобще можеш да работиш, щом около теб се разкрива такъв необятен простор?

— Доста часове съм прекарал тук, единствено съзерцавайки панорамата, но сега да не се спираме. Имам нещо по-интересно за теб.

Макс седна на канапето до срещуположната стена, загледан в нея, докато тя обикаляше просторния кабинет, като разглеждаше всичко и тук-там нещо опипваше.

— Много пъти съм си задавала въпроса къде работиш, с какво се занимаваш, когато, естествено, не обикаляш филиалите и именията на майка ми.

— Когато съм в Ню Йорк, работя главно в този кабинет.

— Имаш ли секретарка?

— Да. Петдесетгодишна, и което е много важно, омъжена е за един от нашите контролори. Толкова е сърчна, че ако ме изостави, не знам как ще се справям.

— А къде държиш папките си?

— Всичките архивни документи са при секретарката ми.

— А защо са ти тези четири телефона?

— Първият е за пряка връзка с кабинета на майка ти, вторият — за вътрешната централа, третият е външен, а четвъртият, онзи, червеният е така нареченият скрит пост с кодирано избиране, защитен срещу подслушване. Ако майка ти реши да ми се обади от Швейцария тук, в Ню Йорк, или аз трябва да ѝ позвъня, именно по него се свързваме.

— Колко сложно! — въздъхна младата жена и веселото ѝ настроение се помрачи при мисълта за коварните методи на големия бизнес.

— Да, така е, всичко в нашия свят е доста произволно и несигурно, но опитай се да го обясниш на клиентите. Освен това доста скъпо ни излиза.

— Очевидно — съгласи се Алекс. — А сега с какво се занимаваш? — Протегна се и взе лъскавото модно списание, поставено най-отгоре върху купчината рекламни материали отляво на бюрото му. — И можеш ли да се закълнеш, че тази работа ти доставя радост?

— Напоследък сме заети с търсенето на новото лице на компанията, както и с търговското наименование на най-новия продукт на Ева. Но досега всички опити не ни донесоха успех.

— Жалко, че богинята Венера е мъртва. — Алекс погледна една от снимките в списанието. — Защо не харесвате тази манекенка?

— Не притежава достатъчна класа.

— А тази? — Тя посочи фотографията от следващата страница.

— Тази пък е прекалено млада.

— Такива щуротии навярно няма никъде другаде, освен в джунглите на висшата козметика — иронично се усмихна Алекс.

— Слушай, мила, такава ми е професията. Аз си я обичам и тук се чувствам добре. В нашия бранш се въртят милиарди долари, а на „Ева Черни Козметикс Инкорпорейтид“ се пада доста внушителен дял. От тях идват и парите за твоето образование. Най-новият парфюм на Ева — Макс стана и се насочи към масивното си бюро — вероятно още повече ще увеличи нашия дял в печалбите. — Отключи най-долното чекмедже с ключа, който извади от джоба си. — Само се иска да му измислим най-подходящото име и да открием лицето, което ще

го представи пред изисканата публика. Ето го, продуктът „Х“ — завърши той и извади едно флаконче от чекмеджето.

Алекс заобиколи бюрото му.

— Мога ли го помириша? Само веднъж, обещавам ти.

— Протегни китките си към мен. — Алекс изпълни указанието му и Макс наведе гърлото на флакончето първо върху лявата, а после върху дясната ѝ китка. — А сега ги разтъркай една в друга... да, това е достатъчно, а сега ги помириши.

Алекс доближи китките до носа си и вдъхна от аромата.

— Ооо... струва ми се типично.

— Какво искаш да кажеш?

— Типично за майка ми.

Макс я изглежда напрегнато.

— Защо мислиш така?

— Напомня ми за нея.

— Обясни ми го по-подробно.

— Ами... — Алекс още веднъж помириша горните страни на двете си китки. — Особен аромат, но бих казала, че е страхотно чувствен. Отличава се от всички останали, някак си те провокира... — Още веднъж помръдна ноздрите си. — Да, изключително женствен е, защото те съблазнява, може би като древногръцка хетера, но едновременно с това оставя впечатление за дискретност и същевременно... странно, но ми вдъхва самоувереност. Трябва да знаеш кой си, или по-точно коя си, и с каква дреха ще го съчетаеш, иначе нищо няма да се получи. Да, това е тя, мадам.

Макс се отпусна на стола си.

— Господи, говориш пророчески, като невинния младенец — изрече той с някакво страхопочитание в гласа.

— Нямам нищо против още да ме смяташ за дете, но чак пък за младенец!

— Мадам! — извика Макс и преглътна, сякаш вкусваше отлежало вино. — Великолепно звучи! Мадам! — Поклати учудено глава. — И защо не можах да заспя толкова ноци? Изпробвахме стотици имена, но нито едно от тях не „пасна“, както обича да се изразява майка ти. А ти само веднъж го помириша и веднага улучи голямата печалба! Това е то! *Мадам*. Звучи прекрасно! Само една дума, а казва всичко! — Скочи от стола си, сграбчи я в прегръдките си и я

разцелува като обезумял хлапак. — Знаеш ли защо се досети, и то без никакви усилия? Защото си изключително интелигентна, моето момиче! Тогава защо да не ти задам и втория въпрос, който ни измъчва от седмици — упорито търсим най-подходящото лице. Господи, как не съм се сетил досега! Та ти с един удар разреши и двете загадки. Наистина си достойна дъщеря на майка си. Веднага ще ѝ го съобщя и ще видим дали няма да се гордее с теб!

— Но аз нищо не разбирам от парфюми — протестира Алекс. — Само ти казах на какво ми напомня този аромат.

— Но именно с това ми подсказа името на парфюма, а аз очевидно съм пълен идиот, щом не можах сам да се досетя.

— Щом сам го казваш... — засмя се Алекс.

— Нима не разбираш? Този проклет бизнес не изисква само труд и старание. Ти си тази, която е наследила инстинкта на майка си, а не бедният, злочест Крис. Ти! Ти си надарена от Бога с нещо неописуемо ценно, толкова рядко срещано, че дори не подозираш какво съкровище, какъв талант притежаваш! — Макс удивено поклати глава. — И да не си посмяла да ми говориш, че пак ще се завреш в онези прашни книги! Трябваше да блъскаме като негри, докато приготвим това тук за пускане на пазара. — Той протегна ръка към бюрото и сграбчи миниатюрното флаконче. — И ще вземем не само името ѝ, но и лицето ѝ! *Мадам!* Представен от мадам. — Внезапно се намръщи. — За съжаление вече има два аромата, и двата отдавна са станали класика в нашия бранш, и още се задържат на пазара: *Мадам Жали* и *Мадам Роша*. Но ако използваме лицето ѝ, никой няма да се усъмни в идентичността на парфюма ни, защото нашият аромат никак не прилича на тези двата, за които току-що си спомних. Почакай да ѝ го съобщя! Тя ще полудее от радост!

— Кой знае... може и да не го одобри.

— О, ще го одобри, и още как! Нейното име — защото тя отдавна е спечелила международна известност — и нейното лице, като знаме, начело на огромната рекламна кампания! Ще убие всеки, който се опита да ѝ се изпречи на пътя.

— Нима забрави думите на Наполеон, че „... от великото до смешното има само една крачка...“?

Макс се намръщи.

— За какво намекваш?

— Ти спомена — Алекс посочи с кимване лъскавата корица на списанието върху бюрото му, — че тази манекенка била прекалено млада. Ами ако майка ми се окаже прекалено стара?

— Не, няма такава опасност, ако изберем талантлив фотограф, а тъй като този парфюм поначало е предназначен за по-зрели жени и въобще за клиентки с по-изискан вкус, няма да има проблеми с възрастта ѝ. Нали полагахме специални усилия да наблегнем в рекламната ни кампания върху темата за съпротивата срещу стареенето — доколкото това въобще е възможно, естествено — следователно ще се постарая да убедя Ева да изчака малко, докато научим какви са последните постижения на Министерството на здравеопазването в тази насока. Но бюрократите от Вашингтон с нищо не могат да ни попречат да пуснем парфюма на пазара. И ако имаме късмет, оставащата част от рекламната кампания няма да ни създаде затруднения.

Лицето му грееше от ентузиазъм и увереност в успеха, но в един миг погледът му се кръстоса с нейния и Макс остана поразен от укора, който долови в очите ѝ. За нея цялата тази суетня изглеждаше смешна и жалка. Макс реши, че е по-добре да се опита да обуздае възторга си. Иначе отдавна да бе завъртял телефоните, изгубил търпение да започне още днес резкият поврат в духа и стила на рекламната кампания, за която лично отговаряше пред Съвета на директорите, за да реализира новата, напълно неочаквана идея, подсказана му от Алекс. А тя, виновницата за промяната, седеше, притихнала и безучастна, като бедна роднина. „Не! — реши Макс. — Днес е нейният голям ден. Ако сега тя не беше в кабинета ми, веднага щях да си поръчам обяда и да остана до края на деня зад бюрото си, затрупан с детайлите на кампанията. Бог ми е свидетел колко съботи и недели съм прекарал в този кабинет. Но не и днес! Има много време занаят, има време за всичко. И нали днес е неделя, а утре — понеделник, началото на работната седмица за нормалните хора? Крайно време е да престана да мисля само за себе си. Докога ще живея само с работата? Но ако успея да въвека Алекс в нашата работа, в моята работа... — От обзелата го възбуда гърлото му пресъхна. — За бога, та ние двамата с нея ще съставим непобедим отбор!“

Още веднъж я погледна и настръхна от насмешливите пламъчета в очите ѝ.

— Добре — обади се тя. — Сега е още едва един и половина следобед. Давам ти половин час за проклетия ти бизнес.

— Ех, Алекс, ти си истински ангел.

Тя се изтегна на канапето, взе купчината илюстрирани списания, но скоро ги остави — много по-интересно ѝ бе да наблюдава Макс Фабиан във вихъра на работата. Как умееше да подбира най-верния тон, веднъж убедителен и подкупващ, друг път строг и дори заплашителен? На бърза ръка извъртя поне двадесет разговора, без да спира, да скицира, записва, изчислява. Възбудата му се оказа заразителна. „Очевидно е влюбен в работата си — каза си Алекс, — в това нескончаемо звънене и убеждаване по телефоните, в сметките и пазарлъците, в надлъгването и надхитрянето.“ Докато го наблюдаваше, тя внезапно проумя, че се явява като съперница на професията му. Това не означаваше, че я обича по-малко от работата си — о, не, това той го доказва миналата нощ по превъзходен начин, но явно имаше още една страст, още една стара любов, с която тя винаги ще трябва да се съобразява, срещу която вечно ще се бори за надмощие. Стана два часът, после два и половина. Тогава Алекс се надигна от канапето и тихо промълви:

— Макс... Макс.

Той вдигна глава от бележника си и тя забеляза, че му трябваша няколко секунди, за да се осъзнае къде се намира.

— За бога, Алекс! Защо не ми напомни, че... господи, така съжалявам... нямах, представа, че... уф, винаги загубвам понятие за времето, когато се увлека в нещо.

— Не е ли по-добре да приключиш за днес?

— Да, разбира се, ей сега... — Набързо събра книжата от бюрото и ги натъпка в първото чекмедже, което се изпречи пред погледа му, а после го заключи. — Да, стига толкова за днес, имаш право. — Погледна часовника на ръката си. — За бога, вече е три и четвърт! Няма значение, ще вземем такси. А се канех, да ти покажа най-интересното в Ню Йорк...

— Нищо, Макс, използвах времето, докато те наблюдавах, за да си подредя мислите.

— Господи, колко съм се увлякъл! Сигурно си огладняла. Защото и аз огладнях.

Алекс повече се притесняваше за него, отколкото за пропуснатия обяд.

— Хайде, да тръгваме! Да отидем да видим какво ни е приготвил моят старец!

* * *

Докато Макс плащаше на шофьора на таксито, Алекс огледа фасадата на ресторанта на семейство Фабиани. Широки прозорци, закрити със завеси на червени и бели квадрати, декоративни растения в кошници, окачени на въжета, повесени от тавана, реклами за бира и цигари. Макс отвори вратата и веднага ги лъхна силна миризма на чесън и зехтин. Ресторантът бе почти празен, на вратата се разминаха с последните излизачи посетители, повечето от които познаваха Макс.

— Макс? Как си?

— Хей, вижте кого води със себе си!

Изад преградата до касата се измъкна някаква едра жена и се втурна срещу тях:

— Масимо...

— Ето ни и нас, мамо. — Макс я прегърна и разцелува, след което хвана ръката на Алекс. — Мамо, това е Алекс.

— Това ли била малката Алекс! Макс, да не би да си станал късоглед? — Мама Фабиани се впусна към Алекс, сграбчи я в гореща прегръдка и шумно я целуна. — Къде се бавихте досега? — сгълча го тя. По блясъка в очите ѝ си личеше, че веднага бе одобрила избора на любимия си син. — Всеки приятел на нашия син е и наш приятел. А сега, хайде, настанявайте се по-бързо, че знаете ли откога сме заредили голямата маса?

Алекс бе представена на сестра му Ела — копие на майка му, но доста по-млада, а после Макс я поведе към кухнята, за да я покаже на баща си — той я огледа внимателно, а накрая кимна и се усмихна сърдечно.

— Никак не ми прилича на професор — одобрително рече старият Фабиани.

— Не, не съм професор — засмя се Алекс.

— Тя е доктор, папа. По английска литература.

Баща му сви рамене.

— Както и да е, пак ти повтарям, че не ми прилича на професор.

През този следобед Алекс разбра, че Макс, когато заговори на италиански, много се различава от онзи Макс, когото тя познаваше от години. Седнаха около голямата маса и започнаха с маслини и сирене паглиерино („... не взимай по много от него — посъветва я Макс, — за да не си развалиш апетита...“) и с червено вино, докато ресторантът се опразни окончателно и се прибра Бруно, братът на Макс, заедно със семейството си. Алекс беше като зашеметена, но във възторг от жизнерадостните си и простодушни домакини. Много ѝ помогнаха знанията по италиански — още преди години се бе заела да го изучава, защото бе майчиният език на Макс — и след насърчителното одобрение на всички присъстващи очите ѝ заискриха от гордост. По едно време Ела, която напусна мястото си на бара веднага щом поставиха табелката „Затворено“ на вратата, машинално се обърна към Алекс на италиански и Алекс веднага ѝ отговори, при това съвсем правилно, за радост на цялата компания.

Бруно се оказа по-нисък от Макс, но двамата братя много си приличаха. Той доведе със себе си жена си — дребна, но много мила брюнетка — и четирите си деца, облечени в най-новите си дрехи според обичая в Италия в неделя всички да се обличат празнично. Бруно се ръкува сърдечно с Макс и Алекс и я изгледа тъй топло, както само италианците умеят да гледат жените. Дори ѝ се стори, че устните на Бруно неволно потръпнаха, сякаш искаше да каже на брат си:

— Ама че си хитрец! Къде я криеше досега?

Щом последният посетител излезе на улицата, всички се заеха с трапезата, отрупана с чинии с прошуто, ризото, салати, праскови. Алекс и друг път бе опитвала италианска кухня, но никога не се бе хранила с такъв апетит.

Нервността ѝ се изпари още при първото блюдо — след първите минути тя се отпусна и се хранеше напълно непринудено. Наложил се да отговори на десетки въпроси — всеки член на семейството бе убеден, че има пълното право да я разпитва за всичко, което му хрумне между две лъжици ориз и две глътки вино. А тя се изненада колко добре бяха осведомени за живота ѝ, макар че Макс слушаше внимателно, както и останалите, разказа ѝ за живота в Кеймбридж. После баща му, Марио Фабиани, ѝ разказа за своя дядо, участник в

опълчението на Гарибалди, който пръв от рода им емигрирал в Америка през миналия век.

Към шест вечерта всички, за голямо тяхно съжаление, трябваше да се надигнат от масата — ресторантът отваряше в седем и половина и трябваше отново да се залавят за работа. Този път Марио Фабиани не само стисна здраво ръката ѝ, но и я целуна, а Макс одобрително кимна.

— Беше чудесно — въздъхна Алекс, убедена, че повече думи не са нужни. — Забавлявах се както никога досега.

— Но трябва пак да се отбиете, и то по-скоро. И в никакъв случай не искаме да се чувствате като чужденка. Нашият дом е и ваш дом. — Това не бе само израз на традиционната италианска любезност. Алекс инстинктивно разбираше, че винаги ще бъде добре приета в семейство Фабиани.

— Нека да се поразходим — рече му тя, когато се озоваха на тротоара. — След този обилен обед и особено след червеното вино имам нужда от разходка.

— По това време е обичайно да си подремнем — предложи Макс.

Алекс усети как гърлото ѝ се свива.

— Само затова ли мислиш, когато си с мен?

Макс се спря, изгледа я изпитателно и леко се усмихна.

— Днес всичко ще бъде според твоите предпочитания.

„О — изтръпна тя, — лошото е, че и аз го искам!“

— Добре тогава. Нека малко да походим, а после те моля да ми покажеш апартамента си в центъра на града.

Тръгнаха мълчаливи, хванати ръка за ръка, а на нея ѝ се струваше, че никога с никого не се е чувствала тъй близка. Ръката му беше топла, твърда и вдъхваща доверие. „Господи — каза си тя, — нима за този мъж съм готова на всичко?“ Струваше ѝ се, че беше пред прага на някакво много важно за нея откритие, което ще промени живота ѝ из основи, и то мигновено. „Смъртта на Крис ме извади от равновесие — помисли си младата жена, — но едва сега разбирам колко ценен е бил единственият ми брат за мен...“ Замисли се за миналото си, а после и за бъдещето си. „С какво да се заема отсега нататък? Може би ме бива за преподавателка? Да, явно това е единственото ми призвание...“

Прекосиха Гринуич Вилидж, преминаха под арката на площад „Вашингтон“ и продължиха към центъра на огромния град покрай парка „Гремърси“. Макс ѝ показваше всяка забележителност, без да пропусне дори малките къщи край ъгъла на Гроув и Бедфорд стрийт, където някога бе живял О’Хенри, както и тясната сграда, в която Една Сейнт Винсът Мидуей бе писала прекрасните си стихове. Показа ѝ също хотел „Челси“, в който Томас Улф, Дилън Томас и Артър Милър бяха създавали пиесите си.

Най-накрая, на сред Тридесет и четвърта улица, Алекс немощно изохка:

— Макс, не мога повече... Мозъкът ми ще се пръсне... ти ме затрупа с толкова много обяснения...

Без дума да каже, Макс спря първото такси. Пътуваха в мълчание, всеки зает с мислите си за другия. Когато таксито спря, Алекс учудено възкликна:

— Нима апартаментът ти е толкова близо до музея?

— Да — отговори Макс. — Много е удобно, когато ми остане свободно време, което се чудя с какво да запълня. Вътре можеш да видиш прекрасни картини от Ван Гог до Пикасо.

Макс притежаваше мезонет в сградата до Музея на модерното изкуство — масивна, с четиридесет и четири етажа, със засилена охрана на входа, с луксозни апартаменти. Оттам се разкриваше прекрасна гледка към града и покривите на околните небостъргачи. На Алекс ѝ секна дъхът, когато Макс отключи вратата и я покани да влезе — цялата дълга стена бе остъклена и от нея се разкриваше неописуема панорама.

— О... — въздъхна тя. — Само не пали веднага лампите... искам да се полюбувам на залеза... — Отиде до прозореца и опря ръце на стъклото. — Та това е страната на приказките.

— Не, скъпа, ако искаш да видим страната на приказките, трябва да те заведа в Сан Франциско. О, какви ги приказвам... — Внезапно го обхвана неудържима възбуда. Толкова жени бе дарявал с ласки, но сега не можеше да се познае... Може би причината бе в Алекс, защото се отличаваше с нещо от всички останали, но тъй неуволимо, че сам не можеше да си го обясни. „Сигурно затова прибягвам до помощта на такива плоски шеги!“

— Много ми харесва този град, градът, в който си се родил — въздъхна Алекс, омагьосана от гледката. „Памела се оказа права: Ню Йорк е великолепен!“

По-скоро с усета си, а не с помощта на зрението, тя долови как той застана зад нея и я обви с топлите си ръце.

— Господи, колко любов се крие в теб, любима. Искам я цялата, искам я само за мен.

Обърна се с лице към него.

— Защо никога не мога нищо да ти отказвам? — Очите ѝ се насълзиха, лицето ѝ пламна, грейнало от възбуда.

— Като си помисля само колко време сме изгубили напразно... — прошепна Макс.

— Не, мили, досега не биваше да го правим. Не бях готова за теб. Трябваше да премина през всички фази на съзряването, не само на тялото ми, но и на чувствата ми. Сега вече мога да ти призная, че са оправдани упреците, с които ме обсипа в онази вечер, в кухнята във вилата на Ева край Женева...

— Но ми се струва, че ти отдавна си се убедила в правотата на думите ми.

— И тази вечер ще приключа с тази донякъде мъчителна промяна. Излиза, че твърденията ми за древните гърци и техните схващания за девствеността не са валидни за моя случай — аз не бях цялостна, завършена личност, но не съм искала да приема горчивата истина. Нито пък се опитвах да се променя. Но сега, сега това съм аз, истинската аз. И тъкмо такава искам да бъда. О, Макс, как го желая...

Той отлепи дланите ѝ от прозорците и с треперещи ръце се зае да я съблича, но верен на педантичната страна в своята природа, успя да си припомни, че дрехите ѝ са съвършено нови и ги нагъна внимателно върху най-близкия стол. Най-последно, когато я освободи от последната ѝ дреха, той извади и фибите от косата ѝ, разпусна я върху раменете ѝ, отдръпна се и я загледа като икона.

Алекс срамежливо сведе очи, страхувайки се да не открие в погледа му неодобрение или нещо още по-ужасно. „А аз, дявол да го вземе, съм заложила всичко на него! Искам да бъда красива, не, нещо повече — най-красивата в неговите очи! О, знам, че той обожава красотата... нали именно той ме научи да я ценя, не само сред женските лица и тела, но и в картините, музиката, архитектурата, с

една дума — във всичко. Искам да ме гледа така, както гледа красивите жени, макар че аз... да, да, не съм красива..." Страхуваше се да вдигне клепачи, настръхнала от мисълта, че ще забележи неодобрението в очите му.

Но той стоеше като прикован към пода, безмълвен, толкова дълго, че накрая жената не издържа и вдигна очи към него. Но това, което откри в погледа му, я накара да изтръпне и да разтвори очи от изненада.

— *Como sei bella!*^[3] — задавено промълви Макс на родния си, мелодичен език. — За бога, Алекс, та ти не си ли знаела, че си великолепна, в истинския смисъл на тази дума? Ето... — Пръстите нежно обиколиха извивките на гърдите ѝ. — И тук... — Дланите се прилепиха към талията ѝ и леко се спуснаха надолу по обиколката на ханша ѝ. — И тук... — Кокалчетата на пръстите му неусетно докоснаха меките ѝ къдрици в триъгълника между бедрата ѝ. — И защо си криела досега тази прелест от мен? И от къде на къде си си въобразила, че няма да се намери мъж, който да те хареса?

Тя... великолепна? Прелестна? Стори ѝ се, че стените се завъртяха пред очите ѝ.

— Много си била глупава, Алекс, невероятно глупава... Да, не си от дребните жени, но всичко по теб е така пропорционално... до съвършенство. Истинска богиня, слязла на Земята. Може би така древните гърци са си представяли Деметра, богинята на плодородието...

Започна да се съблича, но нетърпеливо, без да нагъва грижливо дрехите си върху стола. Накрая остана чисто гол и сега бе ред на Алекс да го погълне с поглед — смаяна от мъжествената красота на гърдите му, на мускулите му, на широките му рамене и изваяните му крака. По гърдите си имаше съвсем лек мъх, а мъжествеността му бе необикновено внушителна, изскачаща сред окосмяването му — същите черни и гъсти косми, както в косата му.

— О, Алекс, приличаш ми на скулпторите на Донатело...

Искаше ѝ се да коленичи и да му благодари, но той само я хвана за ръцете, притегли я към себе си, гърдите им се допряха, бедрата им се докоснаха и тя усети твърдата му мъжественост.

И чак тогава започна да я целува.

Алекс отвори очи, протегна се с наслада, докато се опънаха уморените ѝ мускули. Усещаше се като новородена, изпълнена с жизненост, напълно олекнала. „Най-последно! — мислено възкликна щастливата млада жена. — Сега разбирам какво означава да съм жива! Макс ми показва всички наслади, с които може да ни дари плътта. Наслади ли? Не, думата е бледа, по-точно е да се каже: екстаз! Бях чела в книгите за това божествено усещане, но не го разбирах, нещо повече, оказа се, че дори и бледа представа не съм имала...“ Плътна ръце надолу по тялото си, по това тяло, за което Макс бе казал, че го обожава, а след това ѝ го бе доказал с устните си, с ръцете си и накрая със своя необикновен орган, който, когато се възбуди, сякаш заживява свой собствен живот. Той не само че проникваше в тялото ѝ — „... и как чудесно ми приляга, сякаш е скроен тъкмо за мен“ — зачуди се Алекс, но и я поглъщаше цялата. Не е вярно, че мъжът обладава жената, това е още един от старите предразсъдъци, останали от Средновековието. Не, при акта на сливане и двамата се притежават, всеки от двамата отдава на другия всичко, което притежава, всичко, на което е способен. Не, всъщност жената обладава мъжа — нали тя го приема в себе си, тя му позволява да проникне в нея. Не е чудно, че мъжете се ужасяват от силата на жените. И сигурно затова се борят от векове, за да я оковат в някакви граници. „Защо досега не съм разбирала тези прости истини?“ — зачуди се Алекс и се засмя на себе си. „За бога — ѝ бе казал Макс през тази незабравима нощ, задъхан, изчерпан, но щастлив и усмихнат в мрака, — май се оказа прекалено бързо напредваща ученичка...“

Тя се надигна в леглото, огледа се и едва тогава разбра, че той не лежи на възглавницата до нея. Отметна чаршафа, с който се беше загърнала през нощта, когато те двамата, капнали за сън, се бяха вплели един в друг, преди да заспят, и тръгна да го търси из мезонета. Намери го в кухнята. За миг се спря на прага, опипваща с поглед стройните му крака, стегнатия му таз, широките му гърди. „Нима всичко това е мое?“ — зачуди се, невярваща на очите си. Самата тя вече не се стесняваше от голотата си, защото Макс успя да я убеди, че може да се гордее със зрелите си, абсолютно женствени форми. „Как можеш да криеш тази прелест под скучните дрехи — прошепна той в ухото ѝ, когато сграбчи с двете си ръце едрите ѝ обли гърди. — Та

нали тъкмо гърдите са най-женственото в тялото ти... От днес искам да започнеш да се обличаш с подчертана женственост, разбра ли ме, любима? И можеш да си позволиш по-дълбоко деколте... но не прекалено дръзко, разбира се. Искам да подозират, че вече не си онази скована и самотна жена, каквато беше, без да знаят, че сме любовници.“

Но той знаеше, о, как добре го знаеше... Усети как топлината плъзна по жилите ѝ. Сега, когато булото на свенливостта бе запокитено в ъгъла като ненужна стара дреха, тя с изненада откри, че е много темпераментна и гореща жена. Сега за тях нямаше никакви пречки, никакъв срам, само заливащото щастие, че са живи, че са заедно, че се обичат. И всеки миг беше като откровение. Защото той я даряваше с оргазми, които я разтърсваха от главата до петите.

— Винаги ли огладняваш след полов акт? — попита го тя. — Странно, но и аз съм огладняла, и то след обилната вечеря снощи...

— Защото изразходвам много енергия — усмихна ѝ се Макс. — Сега си мисля само за една сочна и дебела пържола с огромна порция пържени картофи.

— Ммм... да, моля те. — Изведнъж се сепна. — Макс! Та нали имахме уговорена среща с Памела! — Очите ѝ трескаво затърсиха часовника по стената. — Десет часът! Какво ще си помисли за нас?

— Тя знае, не се безпокой — невъзмутимо отвърна Макс. — Аз ѝ се обадох още снощи.

Алекс си спомни, че по едно време той бе станал от леглото, за да донесе още една бутилка изстудено бяло вино. Сигурно тогава е позвънил на Памела от телефона на стената в кухнята.

— Радвам се, че поне един от нас двамата си е запазил разсъдъка, защото аз окончателно си загубих моя — призна си тя и го обгърна през голия кръст. — Но открих нещо много по-хубаво, което на драго сърце съм готова да разменя срещу разума си. — Целуна го по плешката и отпусна глава на гърба му. — Благодаря ти, че ме промени, скъпи мой.

— Само наглеждай картофите, да не загорят. Веднага ще се върна.

Картофите бяха сервирани след няколко минути, а след тях — и сочните, цвъртящи пържолки. Докато намяташе халата му, Алекс му заговори:

— Ако някой ми бе казал, само преди три седмици, че ще стоя в тази кухня, гола-голеничка, и със стръв ще чакам да се появи в чинията пред мен тази огромна пържола, а аз ще се чувствам като преродена, щях да го сметна за напълно луд. — Усмихна се дяволито. — Но може би ти ще ме сметнеш за полудяла, а? — Зае се енергично с пържолата си и продължи чак след като изтекоха първите няколко минути. — Винаги ли е така прекрасна първата любовна нощ?

— Зависи с кого си.

— Е, може би не притежавам достатъчно опит, но нали знаеш, че винаги съм била много съзнателна ученичка. — Тя остави върху чинията вилицата и ножа. — А сега съм готова за още любов. — Очите ѝ блеснаха и го изгледаха изпитателно и очакващо.

— Не и на пълен стомах — въздъхна Макс.

* * *

По-късно, след четвъртия им акт, когато лежаха напълно отпуснати, с омекнали тела, запъхтени, но щастливи, Алекс надигна глава, опря я върху гърдите му и неочаквано го попита:

— Нали мога да очаквам от теб, Макс, че ще бъдеш напълно почтен с мен? Не искам да ме сподели съдбата на Мойра или на която и да е от предишните ти любовници!

— Не е нужно да говорим за това, Алекс. Вече прекрасно знаеш, че цялото ми сърце ти принадлежи.

— Стига, Макс, много добре разбираш за какво говоря!

Но той нищо не ѝ отговори и Алекс попита с неуверен тон:

— Да не би да не ти харесва предложението ми?

— Напротив, харесва ми, и то много. Нищо не желая така силно, както да се ожения за теб. Обаче, Алекс, скъпа... ние... ние не можем да се оженим.

Бавно, много бавно се свлече на леглото, сякаш някой бе подсякъл нозете ѝ.

— Да не би да се каниш да се оправдаваш с някоя от онези теории, според които за мъжа най-важното било винаги да е напълно свободен?

— Не. Не мога да се ожена за теб, защото вече съм женен. Тази глупост извърших, когато бях още само на деветнадесет.

Тъжната, горчива нотка в гласа му трудно проникна в шокираното ѝ съзнание, но успя донякъде да смекчи болката ѝ.

— Струва ми се, че ще е по-добре да ми разкажеш всичко.

— Е, да... рано или късно ще се наложи да го узнаеш. Съпругата ми сега е в една частна клиника. Постъпи там, когато беше на двадесет и една години. Разви маниакална депресия и лекарите я прибраха зад стените на клиниката. Казаха, че това било най-разумното разрешение на въпроса, макар че и до днес не съм убеден в правотата им.

И тогава той ѝ разказа как е започнало всичко, със стегнати устни и сухи очи, както се разказва за отдавна заглъхнала, но дълбоко спотаена трагедия.

За пръв път бе срещнал Лучия Манчини в Колумбийския университет, във втората година от следването си — тя бе най-близката приятелка на сестрата на неговия най-добър приятел от студентските му години. Беше много красива, чувствена и той се влюби в нея до уши. Но тя го предупреди, че родителите ѝ са старомодни, тесногръди италиански преселници, които я държат „вързана на опъната каишка“, както се изразяваше Лучия, когато лицето ѝ пламваше от негодувание и обида, и тя трябваше да се среща тайно с Макс, при „засилени мерки за сигурност“, както се шегуваше той. Лучия искаше да избяга при него, но Макс, предупреден от приятеля си, че бащата на Лучия е много суров и притежава страхотни връзки, благоразумно отхвърли предложението ѝ. Но тя бе тъй изкусителна, толкова страстна, така отчаяно го желаше, че той не можа да ѝ устои. Срещаха се все по-често, вече зарязали всякаква предпазливост, и се любеха до захлас, стига да намереха някое усамотено кътче. Тя бе ненаситна, жадна за тялото му, и ако той не успееше да ѝ даде всичко, което желаше, се нахвърляше върху него с острите си нокти. Макс едва накрая осъзна, че това не е само каприз на богато и разглежено момиче. Никога не знаеше какво може да очаква от нея в следващия миг — прилив на нежност, примесен с обожание, или яростен пристъп на омраза, изпъстрен с нечувани обиди по негов адрес.

Така се стигна до оня фатален ден, в който търпението му се изчерпа. Изкрещя ѝ в лицето, че повече не може да продължават така. Тя се заля в сълзи, после се разкрещя като обезумяла, засипа го със

заплахи, нахвърли се върху него с нокти и зъби, но той бе непреклонен. Призна ѝ, че след първите месеци страстта му към нея се е стопила, защото се е изместила от тревога и недоумение пред налудничавите ѝ пристъпи. Реакцията ѝ на тези негови думи бе неопишуема. А когато се получи съобщението от баща ѝ с предложение да се срещнат в имението му в Скарсдейл, Макс реши, че това е нов опит да го убедят да не изоставя Лучия. Отиде на срещата, решен на всяка цена да не позволи да му окажат натиск. Но се оказа, че Карло Манчини го посрещна не като разгневен родител, а като сломен, безпомощен баща, съсипан от мъка по единственото си дете. Разбира се, той не пропусна да упрекне Макс, че е направил фатална грешка, като е подхранил напразни илюзии в сърцето на Лучия. Да, тя, дъщеря му, открай време била твърдоглава и необузdana, но той, Макс, като всеки добре възпитан италиански ерген би трябвало да осъзнава мъжката си отговорност и да държи на честта на подмамената от него девойка. Затова сега било редно да поеме своя дял от вината. Озадачен, зачервен от напрежение, Макс попита какво се крие зад тези думи. Тогава настъпи най-тежкият миг за Макс: Карло Манчини отпусна тежката си ръка на рамото му и с въздишка сподели с него, че Лучия е бременна. Очаквал от него да постъпи като доблестен мъж и да се ожени за нея, а той ще се погрижи за разноските за образованието на бъдещия си зет. Освен това ще им купи великолепна къща, Лучия ще продължи да живее така, както е свикнала, но той, сеньор Манчини, ще осигури всичко за пищно сватбено тържество според добрите италиански традиции. Но сватбата, о, сватбата непременно трябва да се състои! Иначе... През цялото време тонът и маниерите на сеньор Манчини оставаха любезни, дори снизходителни... „луди, млади... какво да ви правим... и ние сме били на вашите години...“ и все в тоя дух. Не пропусна да изтъкне, уж мимоходом, че Лучия, като всяка истинска сицилианка, била мечта за всеки млад мъж с гореща кръв. Зашеметеният Макс машинално отбеляза, че това си е чиста истина — девойката бе сладка и упойваща като току-що узрял плод, като дъхавото, натежало от слънцето грозде на Сицилия — само да стиснеш по-силно някой грозд и веднага ще те облее гъстият, лепкав от сладост сок.

— Чак тогава разбрах, че била сицилианка... защото първоначално ми разправяше, че била от Калабрия. Ако го знаех още в

началото, доста щях да се замисля. Но тогава бях глупав и неопитен деветнадесетгодишен хлапак, който си въобразяваше, че морето му е до колене. За безкрайна моя изненада баща ѝ се оказа дон от мафията — сега разбираш ли защо беше тъпкан с пари, макар да бе пристигнал наскоро в САЩ, защо притежаваше десет лимузини и огромна къща наскоро сред приказното имение, на което и холивудските звезди биха могли да му завидят... Разбира се, никой не смееше да продума нещо за произхода на богатството му. Името му никога не се споменаваше в пресата, нито веднъж не бе призован в полицията — за всички той бе напълно почтен бизнесмен, прочут вносител на средиземноморски вина, но поне в това не успя да ме заблуди. Всъщност пред мен не се престараваше в прикриването на източниците на доходите си, пък и ми бе достатъчен само един поглед върху намръщения мъжага, който ми отвори вратата. Кратко, но ясно ми описа двата възможни изхода: да бъда жив, но женен, или да си остана ерген, но мъртъв... Освен това намекна, че би било жалко, ако „... се съсипе приятното ресторантче на бедния ти баща...“. Какво можех да сторя? Ужасявах се от мисълта, че родителите ми ще узнаят в каква каша съм се набъркал. Ала това се оказа грешка, и то с фатални последици... Твърде късно, за съжаление, узнах и още нещо — през цялата втора година от следването ми Лучия непрекъснато ми е изневерявала. Много след това психиатрите ми обясниха, че освен неудържимите пристъпи, хроничната сексуална незадоволеност била още един от типичните симптоми на нейното заболяване.

Макс млъкна, а Алекс го гледаше ужасено, без да смее да помръдне, без да отдръпне ръката си от неговата — пръстите му я стискаха тъй силно, че едва издържаше, но прехапа устни и зачака продължението на трагичния му разказ.

— И така, ние с Лучия се оженихме. Сватбата... всъщност моето погребение... беше според всички традиции на италианския Юг. Пищна, шумна, богата... и отвратителна. Баща ѝ удържа обещанието си и получихме огромна къща — на отсрещната страна на улицата — и за кратко време с Лучия заживяхме спокойно. Но после се оказа, че само преживявала един от „периодите на затишие“. Не след дълго кошмарът отново започна. Трябваше да обикалям най-пропадналите бардаци, за да я измъквам от прегръдките на разни съмнителни типове. Имаше и още по-лошо — пристрасти се към скитанията на автостоп.

Бързо си завоюва „завидна“ репутация сред шофьорите на тежките камиони... На два пъти така го закъсах, че се наложи баща ѝ да праща по следите ѝ своите горили, но това не ѝ попречи още при следващото пътуване на автостоп да се озове още по-далеч... пребродихме три щата, за да я открием в четвъртия. Но бременността ѝ напредваше и към петия месец тя най-сетне се застоя в къщата. — Алекс видя как Макс конвулсивно потръпна. — Никому не бих пожелал да преживее това, което ми се наложи да изтърпя. Едва не се разболях от изтощение. Не можах нито веднъж да се наспя като хората, лекциите и изпитите отидоха по дяволите. Отдъхнах си едва когато постъпи в клиниката, една седмица преди очакваната дата на раждането. Поне за кратко в къщата се настани тишина. Бебето се роди с много малко тегло, но оживя. Момиченце... но лекарите задържаха Лучия, защото я налегна следродилна депресия или поне така ми обясниха. Убеждаваха ме, че трябвало само да измине един месец, най-много два, и всичко щяло да се оправи — осигурили ѝ най-доброто лечение, медикаменти, специалисти и прочие. Прибра се в къщата, когато бебето вече бе на шест седмици, и тъкмо това допълнително усложни живота ни — тя внезапно се промени. С часове висеше над креватчето му и го съзерцаваше със стъклен поглед, без дори да мигне веднъж... стана толкова тиха и кротка, колкото преди бе шумна и бясна. Кръстихме бебето Анджелика-Роза: първото име бе на покойната ѝ майка, а второто — на моята майка. Лучия не се отделяше от детето. Баща ѝ нае бавачка, но тя по цел ден бездействаше, защото Лучия настояваше всичко да върши сама — люлееше го и му тананикаше с часове, носеше го на ръце и какво ли не още. Премести леглото си от спалнята ни в детската стая. „Ето — казваше ми баща ѝ, — видя ли? Дъщеря ми намери щастието си! Тъкмо от това се е нуждаела. И затова настоявах на всяка цена да се ожениш за нея!“ Дори ми се струваше, че изпитва благодарност към мен, защото още по-щедро разтвори кесията си за нас — нищо не ни отказваше, но никой вече не искаше да си спомни, че всъщност бях принуден насила да се примиря с този брак, с този хомот! Веднъж, помня, че беше следобед, се върнах в къщата към три часа, но всички стаи бяха пусти. Помислих си, че Лучия е извела детето на разходка — на мен това никога не ми се разрешаваше. — Макс спря и пое дъх. — Но тя не се върна в къщата. Към осем вечерта не издържах и повиках баща ѝ. Той веднага събра горилите си и им

заповяда да я намерят, без да жалят нито парите, нито куршумите. Не мога да си обясня какво ме накара в мрака да се запътя към басейна в градината зад къщата... тя не го бе използвала, откакто бе родила детето. Но сега я намерих в него. Люлееше детето във водата и му пееше приспивна песничка. Но то... вече нямаше нужда от тази песен. Имаше нужда от опело. Защото го беше удавила...

Алекс прехапа долната си устна до кръв, сърцето ѝ се сви от ужас и състрадание. Изтекоха дълги, тягостни минути, преди Макс да заговори отново, но този път с глух, безжизнен глас.

— Той, разбира се, се постара всичко да се потули. Натисна тук-там и всички вестници го представиха като трагичен инцидент. Но още на другия ден прибраха Лучия в частна психиатрична клиника, „за нейно добро“, както заяви сеньор Манцини, и оттогава до днес не е напускала клиниката. Вече не ме познаваше, вече абсолютно никого не разпознаваше. Тикнаха ѝ една кукла в ръцете и тя се заигра с нея като малко момиченце — зае се да я люлее, да я къпе и облича, да ѝ тананика приспивни песнички... Отидох в клиниката, но сцената се оказа ужасна. И този кошмар нямаше край. Никога няма да забравя онзи нейн поглед! Полагат за нея най-добрите грижи, които можеха да се купят с милионите на баща ѝ, и така ще продължава до последния ѝ ден, защото тя ще остане там, зад високата ограда на клиниката, докато не умре от старост. Не ми оставаше нищо друго, освен да напусна къщата и да се прибера при родителите си. Баща ѝ ме прегърна съчувствено и си прибра ключовете от къщата... — Макс преглътна и отново млъкна, но събра сили и продължи: — Както и да е, аз се дипломирах и тъкмо тогава срещнах друго момиче. Отидох при бащата на Лучия и му казах, че съм влюбен. Искан да ми върне свободата. Никога няма да забравя как ме погледна тъжно, страдалчески, но сковано и студено. Заяви ми, че сме венчани с Лучия от светата католическа църква и само смъртта, може да ни раздели. Докато Лучия е жива, аз никога няма да имам право да се ожена повторно...

От дълго спотайваната омраза гласът му загрубя.

— Какъв жалък лицемер! Натрупа милионите си само благодарение на пороците, на греховните увлечения на хората: проституция, наркотици, хазарт... но когато заговорихме за брака ми с Лучия, изведнъж стана по-голям католик дори и от папата. Заяви ми, че разбирал „нуждите ми“ — точно така се изрази този мръсник — „и

че бил склонен да потърсим някакъв заобиколен изход от положението“. Но Лучия си оставала моя съпруга и дори ще бъде моя вдовица... ако се стигнело до „... такъв нежелателен обрат...“ Той още е жив, на шестдесет и седем години е, а Лучия — на четиридесет и две. Така се оказах в капан, от който не виждам изход в близките двадесет години. — Погледна за я пръв път, от началото на мъчителната си изповед, и Алекс се ужаси, защото вместо очите му я гледаха две бездънни черни дупки. — Ако можех, още утре щях да се ожения за теб. Сега съм на четиридесет и три, отдавна копнея да си уредя живота, а не само да сменям партньорките си в леглото. Искам те, Алекс, о, как те искам! Но не мога да се ожения за теб... — Замълча, въздъхна и смутено промълви: — Трябваше да ти разкажа всичко, за да знаеш в какво се забъркваш.

— О, Макс... Та аз вече получих от теб много повече, отколкото очаквах. Защо си мислиш, че някакъв лист хартия може да промени чувствата ми към теб? Да, признавам, че бих искала да бъда мисис Макс Фабиан, но щом не може да се осъществи тази моя мечта... — Тя обви ръце около врата му и го притегли плътно към себе си. — Нали ще бъдем заедно въпреки призраците от твоето минало? Не се вълнувам толкова от мисълта за венчилото, колкото от самия теб. И не ми е необходима благословията на някакъв непознат пастор, за да бъда щастлива с теб, скъпи. — Усмихна му се и зарови пръсти в косата му.

— Но баща ѝ няма да се откаже от мен. Постоянно му докладват с какво се занимавам и — което е още по-лошо — той винаги знае къде се намирам. Каза ми, че няма да ме изпусне от погледа си. А освен това е непредсказуем. Може да прибегне до някакво отчаяно решение, ако прецени, че няма друг начин да ме държи в подчинение. Щом узнае за теб... о, господи, не знам какво ще му хрумне! Дори когато заминах за Италия, преди няколко години, за да се скрия от шпионите му, той и там успя да ме открие. Знае всичко за Ева, за работата ми в компанията ѝ, с една дума, сеньор Манчини знае всичко за мен. Признавам, че все още ме посреща любезно в имението си, но не отпуска проклетата си каишка, която не мога вече двадесет и две години да сваля от врата си! Ако се наложи, ще намери начин да се добере и до теб, защото притежава огромно влияние...

Алекс закри с ръка устата му.

— Забрави ли, Макс Фабиан, че сега съм приказно богата? Нека само да се опита да ме шантажира! От майка си усвоих един много важен житейски урок: парите притежават огромна сила. И ако сеньор Манцини реши да ни причини зло, аз ще се възползвам от тази сила. — Очите ѝ заблестяха. — Та аз току-що те открих, Макс, след години в мъчителна самота. Мислиш ли, че лесно мога да се откажа от щастиято си с теб? Пък кой знае, може би той ще реши, че аз съм само поредното момиче в твоя дълъг, предълъг списък? Забрави ли колко време посвети на онази... Мойра?

— Но никога досега не съм се притеснявал за жените, с които съм пропилявал дните и нощите си, защото не съм възнамерявал да се обвързвам с някоя от тях завинаги. Пък и не успях да се влюбя в нито една от тях. Не си струваше да разкривам сърцето си пред някоя жена. Но ти... с теб искам да съм до края на дните си... А онзи мръсник ще го научи и ще си помисли, че неговата Лучия е изправена пред заплахата никога да не пожелае да я приема обратно, ако лекарите успеят да я излекуват, защото той все още храни някакви надежди, като всеки баща...

— Но нали няма да се срещаш повече с нея? — настръхна Алекс.

— Ами... вече изтекоха двадесет години, а Лучия си е все същата. Тя очевидно няма да се промени, но се опасявам да не би той да се е променил. Но си струва да се опитам да си върна свободата. Защото искам, о, как искам, Алекс, да бъда отново свободен, и то заради теб! За теб съм готов на...

Алекс притисна ръце към лицето му.

— Ще направиш ли нещо за мен?

— За теб? За теб... съм готов на всичко!

— Не, Макс, не искам всичко. Ще живеем от моите милиони както всички останали милионери. Какво значение има някакъв си там документ? Да не би майка ми да е щастлива, след като събра четири брачни свидетелства? Ние си принадлежим, ние сме заедно, и само това има значение за мен.

Макс я притисна в обятията си и те двамата дълго лежаха, без да промълвят дори една дума. Накрая Алекс се надигна и го погледна в очите.

— Искам да се обичаме, Макс, и нищо друго не искам от теб — меко прошепна тя.

— Тогава нищо няма да ме спре да те обичам, Алекс.

[1] Сотби, както и Кристи са двете най-прочути търговски къщи в Лондон, устройващи търгове или аукциони за продажба на произведения на изкуството, често на баснословни цени. — Б.пр. ↑

[2] „Вог“ от Vogue (мода на англ.) е името на едно от най-известните модни списания. — Б.пр. ↑

[3] Колко си прекрасна! (итал.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Ню Йорк, 1988 година

Ева прекарваше уикенда сама в имението Ойстър Бей, където бе намерил смъртта си Кристофър Бингъм IV. До нея бе неотлъчно преданият Джоунс, а на Филипо бе наредено да остане и да наглежда къщата, когато тя реши да замине по-късно за Европа. Освен него, там беше и икономът японец, както и няколко градинари, но всъщност основната им грижа бе да пазят господарката си, макар че според нея тя бе останала съвсем сама.

Пристигна в петък вечерта и първата ѝ работа бе да се преоблече в любимия си пеньоар — истинско произведение на изисканата мода, с етикета на Баленсиага, от кадифе, внесено от Танжер, подплатено с тафта, чийто десен подходеше на цвета на очите ѝ, с големи ръкави, като онези, които са били на мода през миналия век. Слугата ѝ ѝ поднесе лека вечеря и после я съпроводи до любимата ѝ стая — малък будоар със стени, скрити зад копринени тапети, с изящни антикварни мебели, струващи цяло състояние, с вграден гардероб, с фини порцеланови миниатюри по лавиците, с меланхолични пейзажи по стените. Навред доминираше китайското червено, тук-там разнообразявано със синьо-зеленото по керамиката, зеленото от нефрита и яркожълтото в японските кимона, разстлани по дивана. През трикрилния прозорец се разкриваше чудна гледка към Лонг Айлънд, а широкият диван до прозореца бе отрупан с копринени възглавнички — купени навремето от Хонконг, когато се връщаха с Лади от Сейшелските острови... Пред дивана бе поставена ниска, но удобна масичка за кафе, върху която мадам оставяше документите, когато искаше да поработи на тишина.

Натрупа възглавничките на купчина и се изтегна върху тях, взе бележника си и няколко разноцветни молива — с червено отбелязваше най-спешните задачи, със синьо — тези, които можеха да изчакат, зеленото беше запазен цвят за бъдещите планове, а с черния цвят маркираше сведенията за ходовете на конкуренцията. В будоара

нямаше телефон — когато обявяваше, че „се оттегля за размисъл“, мадам не желаше да бъде обезпокоявана от никого, включително и от най-близките си сътрудници, дори и да се касаеше за жизненоважни проблеми.

Настани се удобно и са замисли за най-важния проблем, който не търпеше отлагане — името на най-новия ѝ парфюм. Денонощните усилия около синтезирането на аромата я бяха изтощили както никога, затова сега затвори очи, опитвайки се да преодолее умората, докато чакаше да я осени вдъхновението. Но нищо не се получи. Трябваше да звучи подчертано женствено, но мадам Роша бе грабнала името *Femme* преди много години. Не би било зле името да внушава сексуален подтекст, но названието „Чар“ бе масово използвано в какви ли не комбинации. Искаше ѝ се да го кръсти с нещо шикозно, но наименования като „Последната дума на модата“ ѝ напомняха за плитките реклами в модните списания. „Не, ще ми хрумне нещо, знам го — казваше си тя, — затова сега не бива да се изнервям напразно. Винаги съм успявала. Не само с избора на имената и търговските марки, но и с всичко, с което съм се захващала!“

Усмихна се на себе си. Нали съвсем наскоро се бе справила наведнъж с три мъчни задачи? Може би скоро ще доживее деня, когато ще бъдат уредени всички проблеми, произтичащи от най-голямата грешка в живота ѝ, след което може би пътищата им никога нямаше да се пресекат отново. И ако Алекс вземе със себе си баща си, ще бъде много по-добре за всички участници в тази драма. Със зелен молив, запазен за въпросите, които не изискваха спешно решение, тя си записа, че трябва да провери банковата сметка, предназначена за издръжката на дъщеря ѝ, добави една сума на същия ред, но после я зачеркна и написа друга, по-малка. Да, това ще се окаже достатъчно. Той вече е доста стар, здравето му е подкопано, за какво ще са му толкова много пари? Ще му е нужно само спокойствие, за да изживее старините си, и то без много лукс — нали през годините в сибирските лагери е свикнал с какви ли не лишения? И ще предпочете да живее уединено. Защото тъкмо сега, когато бе на път да се утвърди окончателно като Императрицата на красотата, не желаше в никакъв случай журналистите да се ровят в миналото ѝ — след като измисли името и намери лицето за представянето на новия си парфюм, ще организира невиджана рекламна кампания, която ще стигне и до най-

глухите ъгълчета на нейната империя. Затова всичко трябва да бъде изпитано до съвършенство.

От петстотинте парфюма, които се предлагаха на пазара, само двадесет доминираха, всеки сред определен слой от клиентелата — това се доказваше от таблиците за пазарните проучвания — на тези подбрани продукти се падаха 80 процента от продажбите, чийто общ обем надхвърляше 1.5 милиарда долара годишно. Сред тях бе и „Парфюмът на Ева“ — за този великолепен продукт винаги се намираха купувачи. Пък и не само за него — другите козметични изделия на Ева Черни също жънеха внушителни успехи. Но преди да се наложи даден продукт на пазара, замислен с амбицията за сразяваща победа на конкурентите стоки, се изискваха десетки и стотици експерименти, проучвания, рекламни и маркетингови трикове. „Нека първо да открия лицето — каза си Ева, — а после името ще ми хрумне от само себе си.“ За миг пред погледа ѝ изплува красивото лице на Памела Брадли. Да, тя притежаваше нужната класа, отдалече си личеше породата ѝ — нали баща ѝ бе висш военен, а майка ѝ бе дъщеря на граф, макар и напълно обеднял. Но името ѝ бе заплетено в няколко неприятни истории — първо с Фриц Балсен, чиято репутация отдавна бе провалена, а после от скандала около връзката ѝ с единствения син на Ева Черни, който дълго време не слизаше от вестникарските колони. Не, нека си остане там, където е сега. Дори ще бъдат спечелени още пунктове в надпреварата с конкуренцията — нека всички разберат, че мадам Черни не пести хилядарките си, за да намери нова манекенка, защото единствената ѝ грижа е да угоди на взискателните си клиентки. Но всяка манекенка, всяко лице, дори и най-обаятелното, трябва да слезе от сцената веднага щом изпълни предназначението си и омръзне на публиката. Да, това ще бъде жест, който ще се запомни от хората, а няма нищо по-важно от това.

Намръщи се, като си припомни, че отдавна не е получавала известие от адвокатската кантора „Слоун енд Ренсъм“. Отбеляза в бележника си — като една от най-важните задачи за понеделник сутринта — да разговаря със секретаря на кантората. „Всъщност — раздразнено си помисли тя — няма защо да се притеснявам чак толкова. Никой друг не може да наследи парите на семейство Бингъм. Освен ако... да, разбира се... ако Крис не е съставил завещание. Не, сигурно не му е хрумнало да се погрижи за последната си воля, затова

сега адвокатите са заети да уредят десетките формалности. Да, навярно заради това все още не са ми позвънили. Моят Крис винаги си беше малко разпилян... — тъжно въздъхна Ева — но пък толкова спонтанен. И смъртта му бе напълно неочаквана за всички нас...“ Разтърси глава и се опита да пропъди мрачните мисли. Миналото си е минало и никой не може да го промени. Въпреки всичко тя реши да се обади на адвокатите, за да знае какво може да очаква. В края на краищата ставаше дума за огромно състояние. Тези милиони тъкмо сега ще ѝ дойдат много добре — ще ги впрегне в рекламната кампания.

Записа още един ред в бележника си — да поговори с Макс за представянето на новия парфюм. Той бе незаменим, когато се налагаше да се организира шумна и бляскава рекламна кампания. На устните ѝ заигра самоуверена усмивка. Всъщност нямаше област, в която нейният Макс да не беше добър. „Странно — каза си Ева, — толкова време работим заедно, онова приключение беше много приятно и за двама ни. Сега нямам никакво намерение отново да се омъжвам, той винаги ще ми е подръка, а с Мойра Хейнс е свършено... следователно остава само още едно препятствие — трябва да прекрати онова глупаво, смехотворно приятелство с Алекс. Никак не обичам това, но ще се наложи да си поговорим за личния му живот.“ Припомни си как наскоро Макс ѝ бе заявил, че ако мадам не одобрява приятелството му с дъщеря ѝ, то е ясно какво се налага да се предприеме. Но не, това бе последното, на което Ева би се решила. Макс бе прекалено ценен за нея, за да си позволи да го изгуби. Тя и досега така и не проумя как е възможно той да открие нещо интригуващо в едрата, непохватна фигура на Алекс — или тя въобще не е разбирала вкуса му? Е, засега са само приятели. Ако му нареди да се разделят, той навярно ще страда за Алекс, нали всички италианци били ужасно сантиментални? Макар че в бизнеса нито един от тях да не проявяваше дори капчица сантименталност. Е, ще му се наложи да го преглътне, реши Ева. При това рязко, за да скъсат веднъж и завинаги. „Да, ще го поканя тук за следващия уикенд. За да обсъдим представянето на новия ми парфюм. Само ние двамата...“ Усмихна се многозначително.

Наля си в чашата минерална вода от бутилката „Перие“, оставена в кофичката с лед, която Джоунс ѝ бе донесъл на подноса, прибави в

чашата резен лимон и се залови да обмисля стратегията си. Припомни си как го бе съблазнила... тогава той бе по-млад и по-пламенен... а сега... дали ще трябва да го накара да я поухажва малко, преди да... но те са толкова често заедно, че някак си не върви... Както и да е, все ще успее да измисли някакво решение, нали той винаги е бил така внимателен към нея. Кой, ако не Макс, я предупреди за опасностите, с които я застрашаваше Рик Стивънс? И кой ѝ помогна да се отърве от оня аржентинец, Едуардо де Баранка? Защо го е направил Макс Фабиан, освен ако не е преследвал свои цели?

Изпи леденостудената течност и усети как хладината проникна дълбоко в гърлото ѝ. „Да... — замисли се Ева. — Макс ще ми подежда много добре...“ Остави мислите си да блуждаят, но след няколко минути се сепна от тиктакането на часовника върху камината и се върна към реалността. Не биваше да се размечтава, защото така можеше само да развали предвкушаното удоволствие. Сега трябваше да се залови за работа.

— И така, какво ще правиш тази сутрин? — попита я Макс, когато, в девет часа, те двамата излязоха от апартамента му.

— Ще отида до пристана на Съркъл лейн и ще се кача на някое от онези приятни корабчета, за да обиколя с него остров Манхатън — отвърна му Алекс.

— Много искам да дойда с теб, но се налага да уведомя мадам за твоето блестящо хрумване.

— Тя няма да го хареса, ако ѝ споменеш, че аз съм го измислила. На твое място не бих ѝ го казала.

— Разбира се, че ще ѝ го кажа! Та нали идеята беше твоя?

— Моля те, нямам нищо против да я обявиш за своя. Няма да възразявам.

— Не, Алекс, не мога да постъпя така. Винаги съм бил стриктен и честен в работата си.

— Е, остава ми само да се надявам, че разбираш на каква опасност се излагаш...

— Ето че сега пак започна да се страхуваш от нея.

Алекс го целуна.

— Ще се видим в един на обяд... освен ако не ти се обадя по-рано. Сигурен ли си, че ще успееш да се справиш с нея? Може би ще е по-разумно първо да ти позвъня по телефона? Кой е номерът в кабинета ти, онзи, който бил защитен срещу подслушване?

Макс записа номера в тефтерчето ѝ.

На ъгъла на Петдесет и четвърта улица тя пое в западна посока, а той свърна на изток.

— Приятен ден — закачливо му пожела тя.

— Няма да е приятен, ако закъснееш за обяда — отвърна ѝ той с престорена строгост.

Когато влезе в кабинета си, секретарката му докладва, че мадам е пристигнала от имението Бингъм край Лонг Айлънд, ще поработи сама и към десет часа ще го очаква в кабинета си. „Е, аз тъкмо исках да се срещна с нея“ — зарадва се Макс. Когато влезе в кабинета ѝ, той я завари до прозореца, облечена в превъзходния костюм от Ив Сен Лоран, във френско синьо, комбинирано с бяло, с безупречен грим и фризура.

— Взех важно решение, Макс — започна тя. — Ще замина за този уикенд извън града, за да мога на спокойствие и тишина да обмисля всички варианти за лицето и името на новия ми парфюм. Какво ще кажеш да го кръстим „Always“^[1]?

— Но нямаше ли такава песен? От Ирвинг Бърлин, ако не ме лъже паметта?

Тя се намръщи недоволено.

— Така ли? — Ева никога не се интересуваше от музика и познанията ѝ в тази област бяха доста оскъдни.

— Имам по-добро предложение — подхвана Макс.

— По-добро! — Ева го удостои с недоумяващ, пронизващ поглед, но той не ѝ обърна внимание, свел глава към папката, която остави на бюрото ѝ. В нея бе поставил няколко предварителни скици.

— Великолепно име, такава, каквото не си очаквала. Не мога да си обясня защо по-рано не ни е хрумнало.

Ева се приближи до бюрото си и погледна към папката. Макс чакаше търпеливо. Накрая тя се изпъна и от тона, с който му заговори, опитният адвокат разбра, че мадам е в кисело настроение. Възможната

причина можеше да бъде само една: тя и само тя носеше крайната отговорност за избора на името и досега винаги сама се бе справяла със задачата за подбора на наименованията на продуктите си, а ето че не успя да открие как да нарече най-добрия си парфюм.

— Вече има два парфюма, които отдавна са станали класика, в чиито наименования се съдържа думата „мадам“...

— Да, зная, този на Балмейн и прочутия „Мадам“ на мадам Роша, обаче това е само една дума, като всички други, докато твоето е като титла, която принадлежи само на теб. А погледни и лицето си — ако успеем да ангажираме Бил Фрейзър за снимките, няма ли да предизвика сензация? Не го ли разбираш? Парфюм „Мадам“, представен от мадам.

Видя как гневът и възмущението се бореха отчаяно с егоизма ѝ. Накрая егоизмът ѝ победи. Но нямаше намерение лесно да се предаде.

— Не ти ли се струва някак си... прекалено? Винаги са ме упреждали, че изключително много изтъквам себе си, а това може да се изтълкува като признак, че съм стигнала до върха, откъдето ме очаква само слизание надолу и все по-надолу. — Но на устните ѝ грееше самодоволна усмивка, а очите ѝ го гледаха замечтано. — Хм... Парфюм „Мадам“, представен от мадам? — Гласът ѝ меко повтори думите на Макс, а после продължи с по-хладен тон: — Да, струва ми се, че си попаднал на нещо, което може и да свърши работа, Макс. Много умно от твоя страна, че дойде да ми го съобщиш тъкмо в момента, когато бях изпаднала в колебания и съмнения, след като двамата така упорито търсехме най-доброто решение. — Очевидно не желаше да му предостави цялата слава.

— О, не, не съм го измислил аз.

Очите ѝ се присвиха.

— Да не би да си се разприказвал с някой извън компанията ми? — Гласът ѝ бе тих, ала изпълнен със заплаха.

— Не, предложението бе направено тук, в сградата, в моя кабинет.

Ева въздъхна.

— Надявах се да е било така. Защото пълната секретност е от огромно значение. Това ще бъде изненада като светкавица на пазара — добави тя и се усмихна зловещо. — И така, чие е това гениално хрумване? — Сега устните ѝ се изкривиха в сардонична усмивка и

Макс се досети какво мисли в момента: който и да беше, щеше да си навлече гнева ѝ, защото Ева не понасяше съперниците си.

— Алекс.

— Алекс? Какво? — Ева веднага смръщи вежди. В първия миг дори не схвана, че става дума за дъщеря ѝ, въпреки сполучливата намеса на Алекс при избора на комплектите за великденските подаръци.

— Да, Ева, правилно си чула. Говоря за дъщеря ти, Алекс Брент.

Ева го изгледа яростно, но Макс устоя на погледа ѝ. Вече се приготвяше да се обърне и да поеме към вратата, когато тя внезапно промени решението си.

— Почакай! Обясни ми по-подробно как се е стигнало дотам. — Макс изпълни нареждането ѝ.

— И всичко това ѝ хрумна само след едно-единствено вдъхване на аромата. Тя безпогрешно намери най-точното наименование. Защото този аромат — това си ти, цялата ти същност е скрита в него — пък и ти го замисли, ти го създаде, ти го олицетворяваш. Хрумването е гениално, Ева. Кой можеше да си помисли, че Алекс, а не Крис ще наследи твоя талант, твоя неподражаем инстинкт за най-подходящия избор на имена и лица, цветове и опаковки? Между впрочем Алекс съвсем не се стреми да стане център на вниманието, нищо подобно. Припиши на себе си труда по изобретяването на това име, защото дъщеря ти никак не се интересува какво ще стане след това. Тя вярва, че бизнесът с човешката красота е най-голямата илюзия на всички времена.

Ева нищо не отвърна, само го гледаше втренчено. Едва след дълга, мъчителна пауза тя го попита:

— Откога е в Ню Йорк?

— От миналия петък.

— Тя ли ти се обади?

— Не. Потърси ме Памела БRADLI.

— Защо?

— Защото има един проблем, който обаче нямам право да разгласявам.

— Макс... — В тона ѝ ясно се долавяше недвусмислено предупреждение.

— Съжалявам, Ева, но това е въпрос, който няма нищо общо с теб. — Той сведе поглед към дебелия килим. — Мога да ти кажа само, че се отнася до Крис.

— Моят син!

— Той беше брат на Алекс — напомни й Макс, — а освен това бе решил да се ожени за Памела.

Очите й сякаш го блъснаха в гърдите, така силно пронизваше изгарящият й поглед. На Макс му се стори, че този огнен лъч може да разтопи дори камък. Без да отмества погледа си от него, тя протегна ръка към редицата от бутони върху бюрото й и яростно натисна един от тях.

— Маргарет, свържи ме с Бъртрам Ренсъм от „Слоун енд Ренсъм“. Знаеш номера му.

Докато чакаше да я свържат, Ева запази гробно мълчание, а Макс благоразумно изчакваше края. Лицето й бе като маска, същата ледена физиономия, която досега бе пазила единствено за дъщеря си, но този път в очите й се четеше недвусмислена заплаха. Телефонът звънна и тя веднага сграбчи слушалката.

— Мистър Ренсъм? Да, добре, благодаря ви. Относно завещанието на сина ми... — Тя се заслуша, лицето й се напрегна, тръпка прониза тялото й. — Как се казва? — Ева посегна към молива, записа си някакво име и телефонен номер. — Това да не би да е филиал, или е някаква дъщерна фирма? Да, ще проверя, да, благодаря ви. — Остави слушалката, после натисна друг бутон и набра номера, записан на листа пред нея. — Бих искала да говоря с мистър Алън Бърнард... на телефона е Ева Черни. — Изчака малко, преди да продължи: — Мистър Бърнард, не зная дали имате представа с кого се залавяте... — Внезапно млъкна и се заслуша, а Макс видя как гърдите й тежко се отпуснаха, когато научи отговора от слушалката. — Ще видим какво се крие зад всичко това! — извика тя и затръшна слушалката. После посегна към червения телефон. — Памела? Искам да дойдеш в кабинета ми. Веднага!

Макс отново се запъти към вратата, но яростният вик на Ева го прикова на място:

— Не! Ти ще останеш тук! Знаеш толкова много, че няма смисъл да го крия от теб.

Макс сви рамене и се отпусна в едно от дълбоките кресла. Ева се обърна с гръб към него, раменете ѝ се тресяха от безсилна ярост. Слава на бога, че бе успял да предупреди Памела. Алекс бе настояла за това веднага щом Макс ѝ съобщи, че ще докладва на мадам за автора на предложението за избора на името на парфюма.

— Тя веднага ще свърже двете събития, затова е редно да предупредиш Памела — бе заявила винаги разумната Алекс.

Салонът на мадам Черни бе съвсем наблизко, така че Памела се появи в кабинета само след две минути.

— Търсили сте ме, мадам? — учтиво започна Памела.

Ева дори не се обърна.

— Разкажи ми всичко, което ти е известно за завещанието на сина ми.

— А защо тъкмо аз? Та това не ви засяга!

Ева рязко се извърна и Памела изплашено отстъпи една крачка. Макс веднага скочи от креслото.

— Как смееш! Не ти стигна, че ми отне сина, а сега се опитваш да задигнеш и парите му!

— Тези пари не са ваши! Те принадлежаха на Крис.

— Мои са! — изкрещя Ева. — Принадлежаха на съпруга ми и от него се прехвърлиха на сина ми, а сега се падат на мен! Искам да знам как се стигна дотук.

— Може да викате, колкото си искате, ала това нищо няма да промени! — Задъхана, Памела се спря за миг, пое дъх, и сетне продължи с убийствено ясен глас: — В завещанието на Крис нищо не се споменаваше за вас. Абсолютно нищо, нито дума!

— Ти ли ще се осмеляваш да ми обясняваш? Ти ли ще се разпореждаш с моя син!

— А кой го доведе до този трагичен край? — Сега очите на Памела гледаха с изгаряща сила. — Той се метна на онази смъртоносно бърза кола само защото нямаше как да погаси гнева си... винаги се втурваше като обезумял по магистралите, за да не мисли за нищо друго! Защото вие го унижавахте, разкъсвахте сърцето му, отравяхте дните и нощите му. И не се опитвайте да прехвърляте вината си върху мен! Аз нищо не ви дължа, нито пък той. — Памела се усмихна. — Дори...

— Уволнена си! — изръмжа Ева. — Вън от кабинета ми! Веднага напусни офиса ми! И повече да не си стъпила в компанията ми! Веднага ще предупредя охраната...

— С най-голямо удоволствие, мадам. Защото не можете да ме уплашите. Сега притежавам силата на парите, на големите пари. Както и дъщеря ви. Повече няма какво да си кажем. Защото ако реша да се разприказвам, никак няма да ви бъде приятно. Защо не ме замъкнете в съда? Защото за нищо на света не желаете да се компрометирате, ето защо! — Тя се дръпна, за да избегне телефонния апарат, която Ева в яростта, си запокити към нея, кабелът се изпъна докрай и апаратът се стовари с трясък на бюрото ѝ.

— Вън! — изкрещя Ева. — Вън, вън, *вън!*

Памела се обърна и тръгна към вратата.

— Идваш ли с мен, Макс? — спокойно попита тя.

— Тъкмо това се канех да направя — тежко въздъхна Макс и затвори вратата след себе си.

Ева безпомощно се отпусна на стола си. Трепереше от гняв, сърцето ѝ биеше до пръсване, главата я болеше ужасно. Гневно махна с ръка и с един замах помете трите телефона на пода. Вратата на кабинета се отвори и през нея се подаде изплашеното лице на секретарката ѝ.

— Вън! — кресна Ева. Опря лакти на бюрото и зарови лице в шепите си. „Трябва да събера мислите си... Да се успокоя... на всяка цена...“ Задиша по-дълбоко, както винаги правеше в случаите, когато се налагаше да се овладее. Вдишване, издишване, вдишване, издишване, със затворени очи. Няма по-успокоителна процедура. Не вдигна клепачите си, докато не усети как сърцето ѝ възстанови нормалния си ритъм. Ръцете ѝ омекнаха и тя се отпусна в стола. Пред изморения ѝ поглед попаднаха скиците, които Макс бе оставил на бюрото ѝ. Сграбчи ги, разкъса ги и ги запрати обратно върху бюрото.

Така... Нейният син я е пренебрегнал в полза на сестра си и любовницата си. Добре, в края на краищата това бяха само пари, а тъкмо пари тя имаше в изобилие. Естествено, щяха да ѝ бъдат от огромна полза, и то тъкмо сега, но и без тях ще се справи. Разтърка челото си с палеца и показалеца си, като че ли се опитваше да разхлаби стоманения обръч, който я стягаше. Болката пулсираше в слепоочията

й в синхрон с пристъпите, пронизващи сърцето й. „Мисли! — заповяда си тя. — Трябва всичко да обмислиш!“

„Господи, как е могъл да ме обиди така? След всичко, което направих за него? Е, вече нищо не може да се промени... Нали това бяха негови пари? Нека те да си въобразяват, че са постигнали нещо... но какво? — озадачи се тя. — Отмъщение? И за какво? Нали издържах дъщеря си? Нали платих образованието й? Нали и на онази Памела Брадли намерих работа, и то не лоша? Защо трябва да се срамувам от тях? Правех всичко, което ми се струваше разумно и естествено... Но как е могъл Крис да ме изостави? Та нали именно аз го убедих да приеме това наследство? И винаги съм му желала само най-доброто... А той е нарушил изричните ми заповеди, да не говорим за желанията ми, и се е втурнал да споделя с онази Памела, както и с Алекс — последната жена, с която исках синът ми да общува. И ето сега какъв се оказа крайният резултат.“

Лицето й се промени. В никакъв случай не трябваше да постъпва необмислено, защото щеше да стане за смях. Ако се заеме да оспорва завещанието на Крис, с това ще докаже пред всички, че за нея най-важното са били неговите милиони. Нека да правят каквото си искат, да вземат парите, всичко да вземат. Не трябва да им обръща внимание. „В края на краищата аз имам грандиозни планове, затова сега не трябва с нищо друго да отвличам вниманието си.“

Но Макс... Макс бе страхотна, непоправима загуба за нея. Как е могъл той да постъпи така с нея? Та нали тя го бе измъкнала от улицата, тя му бе дала всичко. Какво щеше да представлява той сега, ако не беше тя? Един жалък адвокат. В малка, прашна кантора, е, може би не чак толкова малка. Такава подла измяна! Следващият й адвокат ще бъде напълно различен и тя още от първия ден ще му обясни къде му е мястото. Повече не желае Макс да се вясва пред очите й.

Но това й напомни за дъщеря й и за нейното участие. „Да, признавам, че е интелигентна, но чак дотам? Защо нищо не съм подозирала? Макс би трябвало да ме осведоми. Той я познаваше по-добре, но ето че съзнателно се е опълчил срещу мен, само и само за да й угоди напълно! Не за мен се е грижел той, а за нея, въпреки целия театър, който ми е разигравал толкова години... Всъщност мога ли да твърдя, че Макс се е държал зле с мен? Не, обаче нали той бе мой съпруг, защото аз, Ева Черни, все едно бях омъжена за него. А ето че

сега се безпокои не за мен, а за нея! Той би трябвало също да си знае мястото. И защо не ме е предупредил, че Алекс е толкова способна? Може би е решил сам да използва дарбата ѝ? — Ева настръхна от тревога. — Както става сега? Не, не, не е истина... та нали той сам ѝ заяви, че Алекс, не се интересува от рекламната кампания, пък и по всичко си личеше, че обитава съвсем друг свят, има напълно други интереси... това се вижда дори и от облеклото ѝ. Но наистина бе талантива. Нима е наследила моя талант? Да, сигурно е така. Парфюм «Мадам», представен от мадам. Защо не ми хрумна на мен? Съвършено подхожда на идеята ми. Ще ме коронясат като Императрица на красотата. Кой би могъл да повярва, че е способна на това? Крис никога не би се досетил, въпреки че се стараех да го увлека в професията си, а ето че това невзрачно създание, което дори бях забравила... Всъщност нали зад скромната ѝ външност все пак се крие моята дъщеря? Нима Макс и в това ще се окаже прав? Че тя е моята наследница, а не Крис?“

Скочи от стола си тъй внезапно, че той едва не се претърколи зад нея. Очите ѝ се разшириха, дъхът ѝ секна. „Разбира се! О, да — помисли си тя, изтощена от шока, но предвкушването на триумфа вля свежа кръв в артериите ѝ, — и това бе планирано, макар и не така, както съм очаквала. Кръгът се затвори! Това е пръстът на съдбата, която винаги е играела такава важна роля в живота ми! Затова изчезна от него всичко, което погрешно съм считала за изключително важно! Защото единственото истински важно е било да дочакам този миг. Каква глупачка съм била! — Устните ѝ ядосано се свиха. — Пълна идиотка! — Ева яростно удари челото си с длан. — Тъкмо в това се е криела истината! Не е чудно, че съдбата ме наказва тъй жестоко! Поех по погрешен път, а трябваше да постъпя съвсем иначе. Тя е наследила таланта ми, усета ми. И тя, само тя е достойна да наследи династията ми!“

Стана от бюрото, нервно пристъпи напред, после се върна, грабна един молив и треперещите ѝ ръце мигом го пречупиха, докато мозъкът ѝ трескаво обмисляше, кроеше и отхвърляше планове, преценяваше идеи.

„Трябва да си я върна обратно! Няма значение как, все нещо ще се уреди. Да, и двамата! Защото е заложено прекалено много на карта! Защото — помисли тя, изпаднала в заслепение, това е само началото, а

до кулминацията остава още много път. Има задачи, които трябва да се реализират на всяка цена. Но защо толкова дълго време трябваше да изтече, преди да го осъзная? Ето защо се е появил отново Лаело Ковач в моя живот! Сега мога най-после да се омъжа за него, да призная дъщеря си и да основа своята династия! О, това ще е наистина достоен финал! — въздъхна тя, заслепена от мечтите си. — Колко просто било... едва сега го разбирам. Това е била моята съдба! Да основа династия! Възможностите са неограничени! О, да, трябва да си ги върна, и двамата. И ще успея. Да. Ще успея. Ще измисля някакъв вариант. Умея да убеждавам, да моля, да заплашвам. Ще си ги върна и заедно ще постигнем такива успехи, каквито никой не е сънувал! Разбира се, Алекс ще трябва да се прости с много от своите навици, разбирания, да захвърли онези парцали, но това е най-лесното за жена като мен. Нали никой не е променял повече от мен милиони жени по света през последните тридесет години? Когато привърша с нея, никой няма да я познае. И тогава ще носи заслужено името Черни!“

Отново се отпусна изнемощяла в стола си, трепереца под напора на виденията си. „Има толкова много работа занапред... но когато представя най-новия си парфюм, едновременно с това ще обявя и създаването на моята династия. Парфюм «Мадам», представен от мадам. Както и новата фигура в бранша, Алекс Черни, също от мадам. Съвършено! Ще измисля как най-добре да я съблазня — а тя ще се поддаде, защото няма жена, която да устоява пред изкушенията на красотата. Да, тя е моята съдба, моето предназначение. Как съм могла да бъда толкова заслепена! О, колко глупаво е всичко понякога... Да търся къде ли не, когато съкровището е било буквално пред краката ми! — Усмихна се. — Но съдбата си знае работата. Тя не само ме изведе до върха на успеха, но и надзираваше всяка моя стъпка. Защото съм обречена на успех. Затова Алекс ще се върне при мен. Както и Макс. И за него ще измисля нещо. Съдбата и в този случай ще ми помогне, както винаги досега.“

Вдигна гордо, победоносно, ръце нагоре като шампион, приветстван от ревящата тълпа на стадиона. Възторгът ѝ едва не я задави, втурна се към бюрото да събира изпокъсаните скици и в този миг си счупи един нокът. Обикновено при подобни обстоятелства изпадаше в ярост, но сега само се засмя дрезгаво. „Нищо, нищо няма значение, освен успеха. Ще се справя с всичко! Ще ги върна обратно и

тогава ще потекат големите пари...“ — Засмя се необуздано и натисна звънеца за секретарката си. „Всяко нещо по реда си. Да започнем с най-простото.“

— Маргарет — заяви тя. — Счупила съм си един нокът. Иди в салона и доведи мис Роуз.

[1] Винаги (англ.). — Б.пр. ↑

Издание:

Вера Коуи. Блясъкът на славата. Книга втора

Американска. Първо издание

ИК „Калпазанов“, Габрово, 1996

Редактор: Мая Арсенова

Коректор: Ивелина Илиева

ISBN: 954-170-121-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.